CANAVAR ÜÇLEMESİ III. KİTAP

RINA KENT

CANAVARIMIN KALBİ

REN

YAZAR HAKKINDA

Rina henüz beş yaşındayken adı sanı duyulmamış bir filmdeki kötü adama âşık olup adam öldürüldüğünde hüngür hüngür ağlamıştı. Aile üyeleri Rina'nın bunun "adil" olmadığını haykırışını şaşkınlıkla izlemişti.

O zamandan beri, büyüleyici bir şekilde anti-kahramanların, kötü adamların ve toplumun dışladığı kişilerin en sevdiği karakterler olduğunu farkındaydı.

Büyüdükçe, Rina canlı bir hayal gücü ve hikâye anlatma yeteneği geliştirdi. Böylece ahlaki açıdan gri erkeklerin sözcüsü olmak ve onlara hak ettikleri sonu vermek için çalışmaya başladı.

Her şey canavarlarla ilgili hikâyelerle başlayıp ardından söz konusu canavarları sevecek ve kabul edecek kadar cesur kadınlarla ilgili hikâyelere dönüştü.

CANAVARIMIN KALBİ

XoXo

Rina

REN

CANAVARIMIN KALBİ
RINA KENT

Özgün Adı: Heart of My Monster
Çeviren: Sude İlter Kahramanoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Öznur İlter
Son Okuma: Ceylin İlter
Kapak Tasarım: Serdar Gökmen
Sayfa Tasarım: Ren Kitap

Basım Tarihi: Aralık 2025
ISBN: 978-625-5915-92-4
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2025 Ren Kitap
© Copyright 2023 HEART OF MY MONSTER by Rina Kent

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Brower Literary & Management Inc. / Kesim Ajans tarafından Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 212 674 85 28 mymatbaa34@gmail.com
Sertifika No: 47939

www.renkitap.com

CANAVARIMIN KALBİ

Çeviren: Sude İlter Kahramanoğlu

Ruhunun o güzel, sapkın köşesine

YAZARIN NOTU

Merhaba sevgili okuyucu,
Daha önce kitaplarımı okumadıysanız, bunu bilmeyebilirsiniz ancak ben rahatsızlık verici ve tedirgin edici olabilecek karanlık hikâyeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim herkesin kaldırabileceği türden değildir.
Canavarımın Kalbi, üçlemenin son kitabıdır ve bağımsız değildir.

Canavar Üçlemesi:
#1 Canavarımın Kanı
#2 Canavarımın Yalanları
#3 Canavarımın Kalbi

Rina Kent hakkında daha fazla bilgi için
www.rinakent.com adresini ziyaret edin.

PLAYLIST

Glasgow—You Me At Six

Just Pretend—Bad Omens

Nothing at All—Traceless

Redeemer—Palaye Royale

Crash—Mokita & Charlotte Sands

Best Excuse—Saint Chaos

Rain—grandson & Jessie Reyez

I'll Carry You—Tommee Profitt & Stephen Stanley

Maps—Maroon 5

The Grave—LOWBORN

Roads Untraveled—Linkin Park

New York—Snow Patrol

7 Minutes—Dean Lewis

Lose My Mind—Dean Lewis

You can find the complete playlist on Spotify

GİRİŞ

Sasha

Yaş on altı

"Yakalayın beni, yakalayabilirseniz!"

Karın üzerinde koşarken çığlığım havada yankılandı. İkizler Erik ve Eduard hemen arkamdan geliyorlar, adımları erimiş karlı zeminde vıcık vıcık sesler çıkarıyordu.

Ben istediğim gibi hareket edemediğim aptal bir elbise giymişken, onlar pantolon giymişlerdi.

Mahvolmuştum.

"Bittin sen, Sasha!" diye bağırdı Erik, sesi sessizlikte yankılandı.

Ne kadar geride kaldıklarını kontrol etmeyi çok istiyordum ama bu sadece beni yavaşlatırdı.

Ayakkabılarım derin kara gömüldü. Babam, hizmetlilere bahçeyi küremelerini, sadece giriş yolunu temizlemele-

rini söylemişti. Ülkenin kuzeyinde karla savaşmak imkânsızdı. Yine de ailem, bu bölgenin muhteşem ve bozulmamış doğası nedeniyle burada birkaç tatil evine sahipti.

Geniş bahçede koşarken, mülkü çevreleyen devasa ağaçları ve göz alabildiğince uzanan sakin beyazlığı görünce nefesim kesildi.

Elinden kayıp kaçtığımda, "Lanet olsun, Sasha!" diye bağırdı Eduard.

Arkamı dönüp geriye doğru koşmaya devam ederken alaycı bir ifade takındım. "Çok yavaşsın, çok yavaş. Benimle aynı yaşta olduğuna inanamıyorum."

Birkaç sarı saç teli beresinden çıkıp gözlerine girdi. Eduard belirgin bir sabırsızlıkla onları önünden çekti. Ailemizin çoğu sarışındı ama gözlerimiz farklıydı. Tek yumurta ikizlerinin gözleri, neredeyse karla aynı renge bürünecek kadar açık maviydi. Ayrıca sinir bozucu bir şekilde benden daha uzundular. Onlar kadar yükseğe zıplamak imkânsızdı ve ergenlik dönemimiz boyunca bunu yüzüme vurup durmuşlardı.

Ancak bir elbise, kız ayakkabıları ve ona uyan yumuşak, pembe bir palto giymeme rağmen onlardan daha hızlıydım.

"Dilini mi yuttun?" diye alay ettim. "Beni yakalayamıyorsan boyunun ne faydası var?"

Başımın arkası sert bir yüzeye çarptığında sesim kesildi. Yavaşça döndüğümde, ağabeyim ve en büyük torun olan Anton dik dik bana bakarken yüzümü buruşturdum.

Anton, ailemizde bulunan sarışın genlerin istisnalarından biriydi. Saçları koyu kahverengiydi ve genellikle mükem-

mel bir şekilde taranmış olurdu. Ben her zaman bela peşinde koşup kuzenlerimi kışkırtarak bana katılmalarını sağlarken, Anton sakin ve biraz sıkıcı biriydi.

Ne?

Benimle sinir bozucu masa oyunları dışında başka bir şey oynadığını gerçekten hatırlayamıyordum. Bunun bana eleştirel düşünmeyi öğretmek için olduğunu söylüyordu ama dürüst olmak gerekirse, bunun amacını gerçekten anlamıyordum.

"Ne yapıyorsun, Malyshka?"

Beni azarlamayı sevdiğinden bahsetmiş miydim? Seviyordu ve bunu sürekli yapıyordu. Ayrıca sevgisini en tuhaf şekillerde gösterme eğilimindeydi; örneğin bana hediyeler alıyor ama asla doğrudan vermiyordu.

Karları tekmeledim. "Sadece oynuyordum."

Erik ve Eduard omuzlarıma dokunup, *Cheshire* kedileri gibi sırıtarak aynı anda, "Kazandık!" diye bağırdılar.

"Hayır, kazanmadınız. Bu sayılmaz!"

Ancak çoktan eve doğru koşmaya başladılar, sadece arada bir arkalarını dönüp sinsice bana bakıyorlardı.

Öfkeyle Anton'a baktım. "Hepsi senin yüzünden. Neden buraya geldin ki?"

Anton kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırdı. "Bunu sorması gereken kişi ben değil miyim? Annenin dediği gibi içeride beklemen gerekmiyor mu?"

"Evet, şey. Bütün gün içeride kalmak çok sıkıcı. Babushka da şöyle derdi: *Düzgün otur, Sasha! Palyaço gibi davranmayı kes, Sasha! Bana tekrar ettirme, Sasha!* Sonra da

bastonuyla duruşumu düzeltirdi." Homurdandım. "O şeyden nefret ediyorum."

Kardeşim öfkeyle değil, daha çok kabullenmiş gibi başını iki yana salladı. "Hiç büyümeyeceksin, değil mi?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Büyümenin nesi bu kadar eğlenceli ki? Hem sen ikimiz için de yeterince büyüksün zaten."

Ensemden tutup beni eve doğru sürüklemeye başladığında, dudakları bir gülümsemeyle seğirdi. "Yemek vakti."

"Hayır!" Tutuşundan sıyrılarak kurtulmaya çalıştım ama boşunaydı. "Daha çok erken."

"Bebek gibi davranmayı kes."

"Ama istemiyorum. Beni rahat bırak, Tosha."

Sadece tutuşunu sıkılaştırıp beni evin içine iterek sanki patates çuvalıymışım gibi bıraktı.

Ortam bir anda neşeli bir atmosfere dönüştü. Noel havası, kraliyet ziyafeti gibi önümüze yayıldı. Yuvarlak giriş holünü süsleyen birkaç ağacın ortasında, neredeyse ikinci katın tavanından sarkan avizeye kadar devasa bir ağaç uzanıyordu.

Üzerindeki onlarca altın süs ve yanıp sönen ışıklarla parlayarak ışıltılar saçıyordu. Hatta etrafı tonlarca karla çevriliydi. Yanında, ikizlerle benim içeri getirmekte ısrar ettiğimiz gerçek bir kardan adam vardı.

Ev sıcak olduğu için babam, kardan adamın özel bir dondurma yöntemiyle korunmasını istemişti.

Heyecan, sohbet ve bitmek bilmeyen ayak sesleri evin her yerinde yankılanıyordu. Hizmetliler, tabakları taşıyıp

yemek masasını hazırlamak, Babushka'nın talimatı üzerine her şeyin kusursuz olmasını sağlamakla meşguldü.

Evet, babam ve amcalarım işleri hallediyordu ama bu evin mutlak hükümdarı oydu. Amcalarımın eşleri, arkasından ona "Dul kraliçe" diyorlardı. Ancak annem, teyzelerimin zevkle yaptığı bu dedikodulara asla dahil olmazdı.

O çok iyi biriydi. Kimseyi ve hiçbir şeyi sevmeyen, imkânsız derecede katı Babushka da dahil olmak üzere başkalarını incitecek hiçbir şeyin içinde yer almazdı.

Anton ise bir istisnaydı, muhtemelen o da Babushka gibi otoriter bir yapıya sahip olduğu içindi. Hayatını hiç yaşamamış, hiç eğlenmemiş, her zaman derslerine ya da babamla yaptığı "*iş*"e odaklanmış biriydi.

"Malyshka!"

Annemin sesiyle yüzümü buruşturdum ve pislik kardeşim dudaklarını hafifçe kıvırarak beni bıraktı.

Annem bir elini kalçasına koymuş, önümde duruyordu. Uzun boyluydu; koyu saçları, yuvarlak yüzü ve bana miras kalan büyük, ela gözleriyle son derece etkileyici bir kadındı.

Bu gece için dizlerinin üstünde biten sade, koyu yeşil bir elbise seçmişti ama vücudunu tam olarak sarıyor, onu bir manken gibi gösteriyordu. Küçüklüğümden beri hiç yaşlanmadığı için onun aslında bir vampir olabileceğini düşündüm.

"Merhaba, anne." Paltomun kemeriyle oynadım.

"Merhaba deme, genç bayan." Çapraz askılı çantasından küçük bir fırça çıkardı. Her zaman, her şey için kullanılabilecek bu küçük setleri ve acil durum malzemeleri olurdu. "Kanalizasyondan çıkmış bir fareye benziyorsun. En azından bugün için düzgün görünmeni söylemedim mi?"

"Ben de öyle dedim," diye Anton gereksiz yere ekledi. "Görünüşe göre kızın sonsuza kadar on yaşında gibi davranmak istiyor."

Ona ters ters baktım, o ise sadece o aptal boş bakışıyla beni izledi. Yemin ederim ki, baston hariç Babushka'nın ikinci versiyonu olacaktı.

Belki bir gün, büyükannemin bastonunu miras alır ve onunla kovalayarak beni evden atardı.

Annem, paltomun düğmelerini açıp hızlı, kararlı hareketlerle çıkardı. "Sanırım elbiseni lekelemediğin ve yırtmadığın için mutlu olmalıyım. Artık seninle ne yapacağımı bilemiyorum, Malyshka."

Açık pembe danteli hafifçe kabartarak belimdeki kurdeleyi düzelttikten sonra saçlarımı taradı.

"Ben iyiyim, anne. Bak." Elbiseyi çekiştirdim. "Her şey yolunda."

"Ayakkabın mahvolmuş!" Merdiven altındaki dolaba koştu ve giydiğim ayakkabının tıpatıp aynısı olan bir çiftle geri döndü. Sadece annem, benim her şeyi hemen mahvedeceğimi bildiği için her şeyden iki tane alırdı.

Anton, bir piç gibi başını iki yana sallarken, annem ayakkabılarımı değiştirmeme yardım ediyordu. Gidebilirdi ama kollarıyla ayak bileklerini çaprazlamış şekilde duvara yaslanmıştı. Takım elbisesiyle tertemiz görünüyor ve beni mümkün olan her şekilde yargılıyordu.

Ayrıca, annem tarafından sonsuza kadar azarlanmamı izlemekten keyif alıyordu.

Tek yapabildiğim başımı öne eğip somurtmaktı. Kendimi savunmaya kalkışırsam, annem beni gerçekten azarlar diye

korkuyordum. Zaten işime yarayacak çok fazla gerekçem de yoktu.

Ofisin kapısı açıldığında babam, Albert amcamla birlikte dışarı çıktı. Babam Akim Ivanov, tanıdığım en yakışıklı, şefkatli ve karizmatik adamdı. Onun için çalışanların Babushka kadar otoriter olduğunu düşünmeleri umurumda değildi. Bana ve ailenin geri kalanına karşı öyle davranmıyordu, önemli olan da buydu.

Anton, koyu saçları dışında neredeyse her şeyiyle ona çekmişti. Bense tam tersiydim ama babamın altın sarısı saçlarına sahiptim.

Beni görünce gülümsedi. "Sasha!"

Annemin acımasız tutuşundan kurtulup babamın açık kollarına koştum. Beni kucaklayarak başımın üstüne öpücük kondurdu. "Çok güzel görünüyorsun, Sashenka'm."

"Son anda durumu kurtardığım için öyle," dedi annem arkamdan öfkeyle.

"Ve ben bir felaketin olmasını engelledim," diye ekledi kardeşim.

"Sasha her zaman Sasha olacak," dedi Albert amcam içten bir kahkaha atarak.

"Bu benim cazibem." Babama utangaç bir şekilde gülümsedim. "Değil mi, baba?"

Başımı okşadı. "Doğru. Sen sonsuza kadar benim küçük kızım olacaksın."

"Evet!"

"Onu cesaretlendirme, Akim," diye annem onu azarladı. "Onun böyle olmasının sebebi sensin."

"Katılıyorum." Anton, annemizin yanında durdu. "Onu çok şımartıyorsun, baba."

"Umurumda değil. Mümkün olduğunca uzun süre genç kalmasını istiyorum." Beni tekrar kucakladığında burnumu göğsüne sürttüm.

Babam kış gibi kokuyordu, dışarıdan sert ama içi sıcaktı. Asla koparılamayacak bir çapa gibi hissettiriyordu.

Sert sevgi kulübünün üyeleri olan annemle Anton, babam beni omuzlarımdan tutup yemek odasına götürürken başlarını iki yana salladılar.

Herkes çoktan içeri girmiş ve kendi aralarında sohbet ediyorlardı, yerlerine oturmaya başlamışlardı. Yemek odası Noel temasıyla muhteşem bir şekilde dekore edilmişti. Altın renkli servis kapaklarıyla örtülmüş sayısız tabakla dolu uzun masa, odanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Her koltuğun önüne estetik bir şekilde uyumlu çatal-bıçak takımları yerleştirilmişti.

Erik ve Eduard, ikisi de alaycı yüz ifadeleri yaptılar, ben de babama sarılırken onlara aynısını yaptım.

Anatoly amca, babamla Albert amcayı ve beni durdurdu. Amcalarımın en küçüğü, ikizlerin babasıydı. Babamdan daha zayıftı ama boyları aynıydı, benzer yüz hatlarına sahiplerdi. Yüzü ifadesizdi ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

Babam en yakışıklı, Albert amcam ise en az yakışıklıydı; bu da Anatoly amcamı ikisinin ortasında bırakıyordu. Ayrıca komik biriydi ve esprili şakalar yapmak onun kişiliğinin bir parçasıydı.

Fakat son zamanlarda böyle değildi.

Son birkaç aydır, sanki hayatı içinden çekilmiş ve geriye ruhsuz bir iskelet kalmış gibi görünüyordu.

Albert amcamda da bazı değişiklikler fark etmiştim. Genelde bizimle oynamak veya satın aldığımız şeyleri monte etmek için zaman ayırırdı ama bu aralar yapmıyordu.

Son zamanlarda ofiste çok zaman geçirdiği için gözlerinin altında koyu halkalar olsa da sadece babam değişmeyen bir dayanak noktasıydı.

"Neye karar verdiniz?" diye sordu Anatoly amcam alçak sesle.

"Şimdi zamanı değil," diye fısıldadı Albert amcam.

"Sen kapa çeneni!" diye tısladı Anatoly amcam. "Bu noktaya gelmeden önce bunu durdurmalıydık ama hayır, batmakta olan lanet bir gemiye tutunmak zorundaydık..."

Beni bırakmadan, babam serbest elini uzatıp amcamın omzunu sıktı. "Tek kelime daha etme, Anatoly. Bunun ne yeri ne de zamanı. Kendini toparlamanı istiyorum. Karının ve çocuklarının yanına gidip otur ve bir Ivanov ol. O çalkantılı enerjini kontrol et ve derhal sakinleş."

Sözler bana yönelik olmasa da tüylerim diken diken oldu. Babamın bu kadar... katı yürekli konuştuğunu ilk kez duyuyordum.

Anatoly amcamın bir şeyden acı çektiği belliydi ama babam ona herhangi bir teselli sunmak yerine, onu neredeyse aşağılamıştı. Hayır, aşağılama belki biraz ağır bir kelimeydi. Onu azarlamıştı.

Kısa sürede babamın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve sanki bir düğmeyi çevirmiş gibi tanıdığım babama dönüştü. "Yemekten sonra konuşuruz."

Anatoly amcam ikisine de sert bir bakış attı. "Hayati tehlike altındayız ve senin umursadığın tek şey aptal bir akşam yemeği mi?"

Başını iki yana sallarken cevap beklemeden karısının yanına yürüdü, sonra ciddi bir ifadeyle yanına çöktü.

"Amcan Anatoly'yi takma kafana, Sashenka. Sadece yorgun." Babam başımın üstüne öpücük kondurdu. "Git, yerine otur."

Yanağına öpücük kondurup sandalyeme doğru ağır adımlarla yürüdüm. Çelme takıldığında az kalsın düşüyordum; Erik ve Eduard'ın omuzları bastırılmış kahkahalarla sarsılıyordu.

Ah, oynamak mı istiyorsunuz?

Erik'in sandalyesini ittirdim ve ikisi de neredeyse yere düşüyorlardı.

Bir baston yere vurulmasıyla hemen dikleştim. Masada baş köşede oturan Babushka gözlerini kısmış bana bakarken gülümsedim ve ikizlerin yanına oturdum. Bu piçler, büyükannemin bastonuyla öldüğümü görmek istiyorlardı.

Herkes oturduktan sonra, Babushka, kendisi kadar soğukkanlı olan baş hizmetçiye başıyla işaret etti ve kadın da diğer personele servis kapaklarını kaldırmalarını işaret etti.

Sayısız koku burunlarımızı okşarken, odayı takdir sesleri doldurdu. Farklı türde çorbalar, devasa bir kızarmış kuzu vardı. Bazı sebzeler Noel ağacı ve yıldız şeklinde kesilmişti.

Yemeye başladık, etrafımızda sohbet sesleri yankılanıyordu. Erik ve Eduard beni kızdırmaya çalıştılar ama yüksek sesle sızlanana kadar masanın altından onları tekmeleyip çimdikledim. Bu sefer Babushka'nın onaylamayan bakışları onlara yöneldi.

Babamın güvenlik şefi, yüzü telaştan kaskatı olmuş şekilde salona koşarak girdi. Onu ilk kez bu kadar sıkıntılı ve gergin görüyordum.

Babamın sert bakışları ona yöneldi. "Aile yemeklerinde bizi rahatsız etmemeni söylemedim mi?"

"Bu acil bir durum, efendim. Merkezi güvenlik sistemi devre dışı ve dışarıdaki güvenlik görevlilerinden haber alamıyorum-"

Kırmızı bir lazer noktası alnında belirdiği anda sözleri yarım kaldı ve alnı parçalara ayrıldı. Adam yere düşerken, Noel süsleriyle iki kuzenimin önündeki yemeğe kan sıçradı.

Odanın bir yerinden çığlık yükseldi ama gözlerimi adamdan ayıramıyordum. Sonunda bakışlarımı kaldırdığımda annemin alnında, göğsünde ve karnında küçük kırmızı noktalar gördüm. Babamın üzerinde de vardı.

Herkesin üzerinde lazer noktaları vardı.

Ah, olamaz.

Hayır.

Dışarıda sert ayak sesleri yankılandı, sanki yeraltından geliyorlardı. Hayır, belki de paralel bir evrenden geliyorlardı.

Umut dolu düşüncelerim, sayısız adamın yemek odasına dolmasıyla yok oldu. Siyah savaş kıyafetleri, ağır botlar ve kalın kasklar giymişlerdi. Yüzleri *balaclavalar** ile gizlen-

* Yüzü tamamen kapatan veya sadece ağız ve gözleri açıkta bırakan kar maskesi için kullanılan terim. –e.n.

mişti ve göğüslerinde çapraz asılı uzun tüfekler taşıyorlardı. Böyle bir şeyi yalnızca İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili bir filmde görmüştüm. O filmi hiç sevmemiştim. Film tamamen kuşatma, gençlerin ölümü ve sokaklarda çürüyen cesetlerle ilgiliydi.

İnsanlık için en kötü dönemdi; açgözlülük ve güç, milyonlarca masum insanı öldürmüştü.

Neden kendimi o dönemdeymiş gibi hissediyordum?

"Herkes yere yatsın!" diye bağırdı babam ve annemi ensesinden tuttu ancak onu yere itemeden göğsünden kan fışkırdı ve gözleri geriye yuvarlanmaya başlarken bile bana baktı.

Annem çığlık attı ama kafasının yarısı havaya uçunca sesi kesildi.

Çığlık atıyor, atıyor ve atıyordum ama silah sesleriyle diğer dehşet çığlıkları arasında sesim duyulmuyordu. Askerler robot gibiydiler, birinin ardından diğerini yok ediyorlardı.

Anatoly amcam, hamile karısını yakalayıp kendine doğru çekmeye başladı ama kadın karnından vuruldu. Amcam silahını alarak ateş etti ve nişan almadan, yönünü bile bilmeden tüm mermileri boşalttı. Bitiremeden sırtından vuruldu, ölü karısının kan gölüne düştü.

Pop.

Pop.

Pop.

Aniden her şey karardı. Ancak çığlıklar, feryatlar ve çığlık çığlığa bağırışlar kaybolmadı. Kaybolmayan çok şey vardı.

Silah sesleri.

Kan kokusu.

Feryatlar ve hıçkırıklar.

Bebeklerin ağlamaları.

Kadınların dehşet dolu çığlıkları.

Sanırım bu bir kâbustu ve bu yüzden hiçbir şey göremiyordum. Ancak sonra masanın altına, yüzüstü halının üzerine itildiğimi fark ettim. Yavaşça başımı kaldırdım.

"Şşt." Erik titreyen elini ağzımın üzerine koydu, gözyaşları kirpiklerinin ucunda asılıydı. "Çığlık atmayı bırak... Sasha, lütfen..."

Avuçlarına doğru nefes verdim. Emin değildim ama sanırım anne babamın öldürüldüğünü gördüğümden beri çığlık atıyordum.

Titremesine rağmen, "Her şey yolunda," dedi Erik, yaşlı gözlerinde eşi görülmemiş bir korku vardı.

O da anne babasının öldürülüşünü görmüş müydü? O da... Eduard neredeydi? Anton?

İki elimle Erik'in elini tuttuğumda beni göğsüne sardı. Eduard'ın ikimizi de koruduğunu fark ettim. Timur ve Gavriil de öyleydi, Albert amcanın oğullarıydı. Erik ve ben masayla duvar arasındaki küçük boşluğa sıkışmış, yere kıvrılmış hâldeyken etrafımızda daire çiziyorlardı.

Parmaklarım Erik'in sırtını sıkıca kavradı. Birbirimize yaslanmış titriyorduk, yüzlerimizi birbirimizin nemli boyunlarına saklamıştık. Kalplerimiz çok atıyordu, her an patlayacaklarmış gibi hissediyordum. Gözlerimi o kadar sıkı kapatmıştım ki acıyordu.

Üzerime bir ağırlık çöktüğünde çığlık attım, aniden Erik'e doğru şiddetle sarsıldım. Sıcak bir şey başımdan ve yüzümden aşağı akarken gözlerimi biraz araladım.

Kan; yumuşak pembe elbisemi, Erik'in başının üstüyle yanaklarını ve boynunu ıslatıyordu. Yukarı baktığımda Eduard ile Timur'un cansız gözlerini görünce dudaklarım aralandı. Göğüsleri delik deşikti, Timur'un yüzünün yarısı yoktu. Gavriil de karnını tutuyordu ve kanlar akarken çığlık atıyordu.

"Hayır..." Erik ikizine uzanarak hıçkırdı.

Beni bıraktı, yüzü solgundu ve yanaklarındaki kanın üzerine gözyaşları akıyordu.

"Erik... hayır... yapma... gitme..." Titreyen elimle bileğini çaresizce kavradım. Eğer doğrulursa, hayatta olduğunu anlarlardı...

Vücudu geriye doğru sarsıldı, tam çığlık atmak üzereydim ki üzerime düştü. Cansız bedeninin ağırlığı beni boğarken nefes alamıyordum.

Bir an için benim de vurulduğumu sandım. Ancak vurulmuş olsaydım, silah seslerini duyabilir miydim? Beni ıslatan kanı hissedebilir miydim?

Çığlıklarla bağırışlar kesilmiş olsa da silah sesleri devam ediyor, durmuyor ve *durmuyordu*.

Tek yapabildiğim, üzerimi örten ölü kuzenlerimin ve kan gölünün altında titreyerek sessizce ağlamaktı.

O anda tek dileğim ölümdü.

Diledim, diledim...

Fakat hiç gelmedi.

BÖLÜM BİR

Kirill

Bugün benim düğün günümdü.

Bir hafta içinde ikinci düğünüm oluyordu.

Düğün heyecanına ya da evlilik kurumuna inanmasam da bazı koşullar, bu sonucu kaçınılmaz kılmıştı.

Tüm bu süreç, iskambil kartlarından yapılmış evin ayakta kalması için gerekliydi. Satranç taşlarının tahtadaki yerlerini alması çok uzun sürmeyecekti.

Gerçek şu ki, en başından beri olması gereken yerlerdelerdi.

Her şey tam olarak plana göre ilerliyordu.

Kilise insanlarla dolup taşmıştı. Besin zincirinin en tepesinde Pakhan, kardeşliğin liderleri ve farklı örgütlerden diğer üyeler vardı.

Bütün işlerin yürütüleceği yeni adamın doğuşuna tanık olmak için oradalardı.

Yani benim.

Bu törenin önemi göz önüne alındığında, kilise tüm grupların güvenlik görevlileriyle doluydu. Ancak süreci yöneten Viktor'du. Bu düğünün başarıyla gerçekleşmesi için başka kimseye güvenmiyordum.

Adamlarımın çoğu içeride görevliydi, diğerleri ise dış çevrede güvenlik sağlıyordu. En iyi güvenlik planlarının üstesinden gelmeyi Viktor'a bırakabilirdim.

Saatime baktıp Maksim'den bir haber olmadığını görünce kaşlarımı çattım. Şimdiye kadar iletişime geçmiş olması gerekirdi.

Yoksa... öldürülmüş müydü?

İçimden başımı iki yana salladım. Ölmüş olamazdı. Maksim en iyi adamlarımdan biriydi, savaşta Viktor'dan sonra en iyisiydi. Bu işi halletmek için ondan daha iyisi yoktu.

"Efendim?"

Başımı kaldırıp rahibe baktım. Gözlerinin etrafını yaşlılık kırışıklıkları sarmıştı, dikkatle beni ve "sözde" karımı izliyordu. Belki de saatime çok uzun süre bakarak, kimsenin karısı olmaması gereken bu robotu görmezden gelmiştim.

Ancak birinin karısı olacaktı.

Her şey plana göre giderse.

"Özür dilerim," dedim dudaklarıma çekici bir gülümseme kondurarak. "Karımı eve götürmek için o kadar sabırsızdım ki, dakikaları sayıyordum."

Farklı yerlerden yükselen kahkahalarla salonu doldurdu. Rahip gülümseyip sorun olmadığını mırıldandı.

Kristina ise eğlenmenin yanından bile geçmiyordu. Sanki her an bayılacakmış gibi çok solgun görünüyordu.

İşte böyle, robot. Sefil hayatında bir kez olsun duygularını göster.

"Devam edebilirsiniz," dedim rahibe ve Kristina'nın eldivenli ellerini avuçlarımın içine aldım. Tıpkı yüzündeki ifadesiyle cesede benzeyen varlığı gibi elleri de dondurucu derecede soğuktu.

Derin mavi gözleri benimkilere bakıyordu ama cansız ve lanet olası yanlış renkteydi.

Onayladığım tek renk, duyguların senfonisinde yeşil, kahverengi ve sarı arasında titreyen o gözlere aitti. Elleri de tuttuğumda sıcaktı, gülümsemesine engel olamıyordu. Hatta ona bakmadığımı sandığında bacağını çimdiklemişti.

"Evet," dediğimde, gözleri ışıldayan sarı ve yeşil renge bürünürken bir parlaklıkla kaplanmıştı. Duygularla o kadar dolmuştu ki, sanki boğulacak gibiydi.

Ya bu kadın? Sanki felç geçiriyormuş gibiydi ve bunun nedeni duygular değil, aksine duyguların yokluğuydu.

Durumu daha da kötüleştirebilir miydim?

Tamamen dürüst olmak gerekirse, bu kadının planlarımda bir işe yarayacağına asla inanmıyordum ama durum hakkında edindiğim bilgiler doğruysa, denemeye değer olabilirdi.

Yulia'nın, zar zor ayakta duran kız kardeşim Karina ile oturduğu ilk sıraya bir göz attım. Ona düğüne gelmesine gerek olmadığını söylemiştim ama o şiddetle reddetmiş ve Anna'nın ona eşlik etmesini istemişti. Yaşlı kadın, Yulia'nın

canını sıksa da kız kardeşimin elini tutuyordu. Sosyopatik düşüncesine göre, sevgili annemin ailenin imajını bozduklarından ikisinin de düğüne katılmasını istemediğini söylemeye gerek yoktu.

Aslında, bu düğünün gerçekleşmesine tamamen karşıydı ve bu da onun kokuşmuş gözlerinden fırlayan lazer bakışlarından belli oluyordu.

Ancak bu teatral dramanın yıldızı dikkat çekici bir şekilde ortada yoktu.

Diğer yandan; Igor, karısı ve oğlu gelinin tarafında gösteriyi dikkatle izliyorlardı. Daha doğrusu, Kristina ve onun buz gibi tavırlarına odaklanmışa benziyorlardı.

Kristina da benim bakışlarımı takip ederek, Yulia'ya ya da Yulia'nın yanında oturması gereken kişiye baktı. Ardından hafifçe rahibe döndü.

"Kristina Petrova; kutsal evlilik bağıyla bir araya gelerek onu sevmeyi, onurlandırıp teselli etmeyi, hastalıkta ve sağlıkta yanında olmayı, ömrünüzün sonuna kadar ona sadık kalmayı taahhüt ederek Kirill Morozov'u kocan olarak kabul ediyor musun?"

Gözleri yoğun bir şekilde benimkilere odaklanmıştı ama sanki beni görmüyordu. Ya da belki de benim cansız bakışlarımda başka birini görüyordu.

"Ben..." Sözleri boğazında düğümlendi, yutkundu ve ardından bir anlığına gözlerini kapattı.

Ayakta dururken sendeliyordu, daha iyi bir erkek destek olmak için ona uzanırdı ama bunun neresi dramatik olurdu ki?

Gözümün ucuyla, Igor'un daha dik oturduğunu ve kızı sessiz kaldıkça tedirginliğinin arttığını fark ettim.

Kalabalığın arasından düşük bir mırıldanma duyulunca, "Kristina?" diye sordu rahip.

Gözlerini açtı ama bana baktığında, ifadesi aynı kalmasına rağmen gözlerinde yaşlar vardı.

Vay canına. Robotun hissedebildiğini kim bilebilirdi?

Bugün ondan pek bir şey beklemiyordum, o yüzden bu durum tahminimden çok daha iyi gidiyordu.

"Her şey yolunda mı?" Ön sıradakilerin duyabileceği kadar yüksek sesle sordum. Biz konuşurken, onun imajını mahveden kızına karşı tam bir beyefendi gibi davrandığımı Igor'un duymasını istiyordum.

Dudakları titriyordu. O kadar alçak sesle fısıldadı ki, "Yapamam..." dediğini zar zor duyabildim.

"Bu sadece bir 'evet', Kristina. Söyle."

Başını iki yana sallıyordu.

"Herkes izliyor, baban da dahil." Ses tonum şeytani ve kışkırtıcıydı. "Söyle."

"Hayır! Yapamam!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Bu sefer sadece *ben* değil, tüm seyirciler de duydu.

Bu gerçekten de düşündüğümden çok daha öte bir şeydi.

Kristina bağırıyor muydu? Hem de herkesin içinde? Üstelik o hiç *bağırmazdı* ki. Hem de bu kadar duygusal bir şekilde?

Biri kayıtsızlık polisini çağırsın.

Onun gerçek hayatta kulağa bir robot taklidi gibi gelmeyen bir şey söyleyebileceğini hiç düşünmemiştim.

Başka bir şey söylemeden gelinliğinin kumaşını tutup yukarı çekti, kiliseden koşarak çıktı ve beni mihrapta yüzüstü bıraktı.

Dışarıdan bakıldığında ya çok kızgın ya da aşağılanmış olmam gerekiyordu. Ancak gerçekte, kahkahayı patlatmamak için kendimi zor tutuyordum.

İşte böyle yapılırdı.

Kalabalık sessizleşti ama sadece bir an içindi, ardından sesler yükseldi ve tüm başlar yüzü kızarmış Igor'la bana döndü.

Kahraman olma zamanıydı.

"Millet..." Onlara sakin, hiç etkilenmemiş bir sesle seslendim. "Görünüşe göre, Kristina şu an biraz duygusal. Lütfen yerlerinizde kalın. Kısa bir süre sonra döneceğiz."

Bakışları ve boş dedikoduları duymazdan gelerek kiliseden çıktım. Kapıdan çıkar çıkmaz Viktor yanıma gelerek adımlarıma uydu.

"Maksim'den haber var mı?" diye sordum papyonumu gevşetirken.

"Henüz yok, patron."

Siktir.

"Ulaşmaya çalışmaya devam et." Kilisenin önünde durup ona döndüm. "Yuri nerede?"

"Kendini iyi hissetmediğini ve eve dönmesi gerektiğini söyledi."

Hım. Böyle bir etkinliği kaçırmak ona göre değildi ama sözüne inanacaktım. Sasha gitmek istediğini söylemesine rağmen, onu gönderdiğimden beri hem o hem de Maksim

tam anlamıyla birer pislik olmuşlardı.

Karina da öyleydi.

Karina ve Maksim'i, Sasha onlarla birlikteyken yaptıkları gibi kahve içerlerken yakalamıştım. Ancak gülüp şakalaşmak yerine, yaşlı kadınlar gibi iç çekiyorlardı.

Sonra o küstah küçük pislikler, bu konuyla ilgili bana kafa tutmuşlardı ve neredeyse yumruk yiyeceklerdi. Yuri ise orada durup dik dik bana bakmıştı. Ona baktığımda ifadesini toparlamıştı ama bundan hoşlanmamıştım.

Bu durumu hallettikten sonra bunun da peşine düşmeliydim.

Her şeyin bir sırası vardı.

"Çıkışı kapat," dedim Viktor'a. "Ben söyleyene kadar hiçbir araba çıkmasın."

Başını sallayarak onaylayıp girişe doğru yürüdü.

Bense elim cebimde ve yüzümde küçük bir gülümsemeyle ters yöne doğru yürüdüm. Tahmin ettiğim gibi, Kristina genellikle personel tarafından kullanılan bir otoparkın olduğu arka girişe gitmişti.

Topuklu ayakkabılar ve imkânsız uzunluktaki gelinlik göz önüne alındığında, koşuyor olmasına rağmen hızlı değildi. Oraya vardığımda, tüm otoparkı koşar adımlarla dolaşıyordu. Arabaların etrafında çılgınca dolanıp aradığını bulamadıkça gözyaşları daha da hızlanıyordu.

Köşeye saklanıp saatime baktım. Bu hızla, *gerçek* karımın yanına öncesinde hesapladığımdan daha erken dönecektim. Ancak şimdilik, gerçekleşmesini sağladığım film için sadece patlamış mısır eksikti.

Kristina'nın başsız tavuk gibi koşturma hali sona erdi ve eski robotum gerçekten ağlamaya başladı. "Neredesin? İstediğin gibi geldim... Neredesin-"

Sözünü yarıda kesip gelinliğini yere bıraktığı sırada arabaların arasından çıkan, eski küçük kardeşimin -artık dev gibi bir adamdı- ta kendisiydi. Sertçe nefes alıp verirken bir eli cebindeydi, diğerinde silah tutuyordu.

"Konstantin..." diye mırıldandı Kristina.

"Geldin," diye fısıltıyla karşılık verdi kardeşim, yüzü on yıl gençleşmiş gibi çocuksu görünüyordu.

Şahit olmak için biraz tuhaf bir andı.

Kristina tereddütle ona doğru bir adım attı. "Ben... bunu yapamadım. Ailem beni reddedecek, kardeşim beni öldürecek bile olsa yapamadım... Kirill'in yüzünde sadece seni görebiliyorken onunla evlenemedim. Sadece... yapamadım."

"İyi. Çünkü gelmeseydin, o pislik kardeşim seninle evlenmeden önce seni kaçırıp rehin alacaktım."

Siktir git, pislik. Ben olmasam bunların hiçbiri olmazdı.

"Ah, Konstantin." Elini onun yanağına koydu. "Seni seviyorum. Hayatım boyunca görevim için yaşadım ve ailemin koz kartı olmayı kabul ettim. Kendime görevimden başka hiçbir şey için hissetme, yaşama ya da nefes alma izni vermedim ama *sen* geldiğinde bu değişti. Hissetmeme neden olduğun için senden nefret ediyorum ama başka türlü olmasını istemezdim."

Konstantin onu belinden tutup kendine çekti. "Ben de seni seviyorum, Meelaya. Her gün uyanmamın tek sebebi sensin."

Ardından ağzını açıp iğrenç sesler çıkararak onu öptü.

Birkaç fotoğraf çekerken gözlerimi devirme ve sonsuza kadar utanma dürtüsüne direndim.

Sadece kardeşim, kadınına hitap etmek için en mide bulandırıcı derecede tatlı kelimeleri seçebilecek kadar zevksiz biriydi. *Canım.*

Yine de şaşırtıcı bir şekilde Kristina gibi birine yakışıyordu.

Ayrıldıklarında, Kristina gülümsedi ve dudaklarından rujunu sildi. "Şimdi ne yapacağız? Babam seni görürse... Düşünmek bile istemiyorum. Peki Kirill? Sana ne yapacak?"

"Siktir et o pisliği."

Hey. Hizmetlerime karşılık alacağım tüm teşekkür bu muydu?

"Hadi gidelim," dedi Konstantin kararlı bir sesle. "Benim güçlü kardeşimi mihrapta yüzüstü bıraktığın için kimse bizi onaylamayacak. Suç benden çok sana kalacak ve senin bu dünyada acı çektiğini görmek istemiyorum."

"Ama... Babam ve Alexei peşimize düşecektir." Ona yaslanırken gözle görülür şekilde titriyordu. "Kardeşimi tanımıyorsun. Babam kadar diplomatik değildir ve seni gördüğü anda öldürür. Yapamam... Sana bunu yapamam."

"Seninle olmak anlamına geliyorsa bu riski almaya hazırım."

"Ama... Ya senin hedeflerin ve hayallerin ne olacak?"

"Sensiz başarmam gerekiyorsa onlara ihtiyacım yok."

En sonunda siktiğimin zevksiz kardeşimden fazlasıyla bıkarak saklandığım yerden çıkarken ellerimi çırptım. "Bra-

vo! Yasak aşk konseptine bayıldım. Ancak uygulamada diyaloglar daha iyi olabilirdi."

İkisi de kaskatı kesildi ve Konstantin, sanki onu kapıp kaçıracakmışım gibi Kristina'yı gerçekten arkasına sakladı.

Artık kardeşimin, söz gelimi Damien kadar tetik düşkünü olmadığını çok iyi biliyordum. Ancak yine de öfkelendiği anlar oluyordu ve şu an hiç saklamadığı silahı daha da sıkı tutarken o anlardan biri yaşanıyor gibi duruyordu.

"Gelecekteki karımla ne yaptığını açıklayabilir misin, Konstantin?"

Üst dudağı bir hırlamayla kalktı. "O asla senin karın olmayacak. O benim."

Soğukkanlı ses tonumu korudum. "Öyle mi? Bu konuyu Igor'la konuştun mu? Alexei'yle? Hatta Pakhan'la? Bildiğin üzere, bu kardeşlik tarafından hiç hoş karşılanmaz. Biraz tabu bile sayılır. Onun hayatı tehlikede ve tabii seninki de."

"Bırak onu," dedi neredeyse yalvarırcasına.

Askere gittiğim günden beri kardeşim hiçbir şey için bana yalvarmamıştı. Benden herhangi bir şey de istememişti, benimle sadece Yulia'nın itaatkâr uşağı olarak konuşmuştu.

Karina'nın hayatı boyunca unutamayacağı bir travma yaşadığı günden beri aramız iyi değildi ama ben ayrılmaya karar verdiğimde, bana aynı yalvaran gözlerle bakmıştı.

Küçük bir erkek kardeşin ağabeyine bakacağı gibi. O zamanlar, "Lütfen bizi terk etme," demişti.

Şimdiyse, "Bu evliliği bozacak kadar güçlüsün," diyordu.

"Öyleyim ama Igor ve Pakhan'la yaptığım anlaşmaya karşı gelen kişi olamam. Aksi takdirde çıkarlarım tehlikeye girer."

"Kirill." Sakin kalmaya çalışıyor olsa da tek istediğinin bana yumruk atmak olduğuna emindim. "Sadece bir günlüğüne, *lanet olası* bir günlüğüne, bencil olmayı bırakıp benim için bir şey yapabilir misin?"

"Neden yapayım? Rusya'ya gittiğim gün artık kardeşin olmadığımı söyleyen sendin, değil mi? Şimdi ihtiyacın olduğu için aniden tekrar kardeşin mi oldum? Ayrıca, şu anda sana büyük bir iyilik yapıyorum. Birkaç gün önce seni neden kızdırdım sanıyorsun?"

Gözleri büyürken bakışlarında farkındalık belirmeye başladı.

Yani bir pislik gibi davranıp Konstantin'e her gece bana hizmet edecek bir eşe sahip olmayı dört gözle beklediğimi söylemiş olabilirdim. Aklımda başka bir eş vardı ama o bunu bilmiyordu ve yolundan çekilmeseydim bana yumruk atacaktı.

Şüphelerimi böyle doğrulamıştım. Bir de nişan partisinde onları birlikte görmüştüm. O zaman hiçbir şeyi açığa çıkaramazdım çünkü düğünün gerçekleşmesine ihtiyacım vardı.

Konstantin ve Kristina hayalet gibi görünüyordu, bu oyunda tüm kozların kendilerinde olmadığını fark edemeyecek kadar küçük aşklarına kapılmışlardı.

Onlar için çoktan güzelce düzenlenmiş bir iskambil evi inşa etmiştim. Eğer doğru oynarlarsa, onu yıkmamayı seçebilirdim.

"Bunu... bilerek mi yaptın?" diye sordu kardeşim.

"Olabilir."

"Biliyor muydun?"

"Belki."

"O zaman neden?" Konstantin ağır ağır nefes almıştı. "Neden *benim* kadınıma evlenmeyi içeren bir anlaşma yaptın?"

"Çünkü toplum içinde o senin kadının değildi, daha büyük amaçlar açılan bir fırsat yakaladım ve onu değerlendirdim."

"Seni lanet olası..."

"Sakinleş, kahrolası." Karşısına dikildim. "Igor, Alexei ve Pakhan buraya geliyorlar. Muhafızlarını ya da tüm düğün konvoyunu getirebilirler ama Igor ve Alexei'ye ikinizin öpüştüğü güzel ve düzgün bir fotoğraf gönderdiğim için pek sanmıyorum."

Telefonumun kilidini açıp, onlara utanç verici öpüşme seanslarının kanıtını gösterdim.

Kristina titreyerek Konstantin'i uzaklaştırdı. "Git! Git buradan! Beni öldürmezler ama seni kesinlikle öldürürler."

"Hayır," diye homurdandı kardeşim. "Seni fiziksel olarak öldürmeyebilirler ama yine de en yüksek teklifi verene satarlar. Kirill olmazsa başkası olacaktır."

"Lütfen git, Kosta." Ağlayarak onu çaresizce itmişti ama kardeşim kıpırdamadı. "Lütfen, yalvarıyorum."

"Sensiz gitmiyorum." Onu belinden tutup kendine çekti.

"Peki ya Yulia ile kurduğunuz her şeyi kaybedecek olman?" diye sordum küçümseyici bir tonla.

"Umurumda değil."

"Umursadığına eminim. Kristina haklı. Babası ve kardeşi, onun namusunu kirlettiğin için seni bulup öldürecekler.

Ayrıca, onun hayatının geri kalanını korku içinde geçirmesini mi istiyorsun? Peki ya sen? Sen gelecek için birçok planı olan hırslı bir adamsın. Kaçmaktan başka seçeneğin olmadan bir kenara atılmaya dayanabilecek misin?"

"Yardım etmeyi reddettiğin için başka seçeneğimiz yok."

"Reddettiğimi kim söyledi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Aslında sana hayatının fırsatını sunacağım. Yapman gereken tek şey söylediklerime uymak."

Gözlerini kıstı. "Şimdi ne planlıyorsun?"

"Güzel bir şey," diye fısıldadım. "İşte başlıyoruz."

Beklendiği üzere sadece Igor, Alexei ve Pakhan geldi. Kristina kısmen Konstantin'in arkasına saklanmıştı. Bu aptallar muhtemelen uzun zamandır gizlice görüşüyorlardı ama her şey altüst olduğunda kendilerini toparlayıp sonsuz aşklarını ancak itiraf edebilmişlerdi. Fakat neyse ki, bu işime yaramıştı.

"Kristina!" diye çıkıştı Igor. "Ne demek oluyor bu?"

Dudaklarını sıkıca kapatan Kristina fısıldadı. "Ben... Konstantin'i seviyorum. Her zaman sevdim."

Alexei elini kaldırmıştı, muhtemelen ona vurmak ya da onu çekip almak içindi. Fakat kardeşim elini yakalayıp ona öfkeyle baktı. "Sakın ona dokunayım deme."

Alexei iri bir adamdı ama boyu kardeşimle hemen hemen aynıydı, yine de ona tepeden bakıyordu. "Kız kardeşimden uzaklaş, yoksa seni öldürürüm."

"Şşt, şşt." Aralarına girerek onları kolayca ayırdım. "Böyle mutlu bir günde şiddete gerek yok."

"Hemen Kirill ile evleneceksin," dedi Igor kızına ama Kristina başını iki yana sallayıp tırnaklarını Konstantin'in ceketine geçirdi.

"Korkarım başka bir adamın kadınıyla evlenemem, Igor. Özellikle de o adam kendi kardeşimse."

Igor'un yüzü buruştu. "Bir anlaşma yaptık."

"Evet, yaptık ve sen de anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmedin. Kızının bana verileceği taahhüt edilmişti fakat buraya geldiğimde, onun sadece bir erkek arkadaşı olduğunu değil, aynı zamanda hamile olduğunu da öğrendim."

Konstantin ve Kristina da dahil herkes sessizleşti.

Elbette kızı hamile değildi ama Igor'un yarasına biraz daha tuz basmanın bir zararı yoktu. Ayrıca bu durum, planımın bir sonraki aşamasında önemli bir rol oynuyordu.

"Seni lanet olası piç!" Alexei tekrar kardeşime saldırdığında bu sefer yumruk atabilmesi için kenara çekildim. Öfkesini biraz olsun dindirmek için buna ihtiyacı vardı. Konstantin'in burnundan kan fışkırırken Kristina çığlık attı.

Alexei yumruğunu tekrar kaldırdığında, engelleyip ona öfkeyle bakan da bendim. "İlk seferinde nezaketen yumruğunu atmana izin verdim ama kardeşime bir daha vurursan bacaklarını kırarım."

Konstantin'in dudaklarının aralandığını göz ucuyla fark ettim, tam bir aptal gibi görünüyordu. Evet, onunla sorunlarım olabilirdi ama kimse kardeşime bulaşamazdı.

"Alexei." Igor, oğluna başını iki yana sallayınca bir adım geri çekildi.

Bugün hükümdarlığı sona eren Pakhan'a baktım. Onaylamayan bir sessizlikle olanları izliyordu. Sergei aptal değildi ve muhtemelen bu işin tam olarak nereye varacağını anlamaya çalışıyordu.

"Kristina'nın beni düğün töreninde terk etmesi ve başka bir adamın çocuğunu taşıması, Igor'un anlaşmadan çekildiğini kanıtlıyor. Bu yüzden, göreve başlama törenimin yapılmasını talep ediyorum."

"Ne..." diye Alexei başlamıştı ama Igor tekrar başını iki yana salladı.

"O haklı. Bu konuda hata bizde ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Bu doğru ama ben adil bir adamım, Igor. Seni ortada bırakmayacağım ya da sözleşmede yazıldığı gibi onursuzluğunu ilan etmeyeceğim. Sana hâlâ ortaklık teklif etmek istiyorum." Konstantin'in omzunu tuttum. "Kristina benim aileme gelin gelecek ve anlaştığımız ittifaka sahip olacağız."

Konstantin hâlâ ağzı açık bir palyaço gibiydi, ona ters ters bakarak kendini toplamasını istedim. Boğazını temizledi. "Onu hayatım pahasına koruyacağım."

Igor sessiz kaldı ama sonra nefesini verip başını sallayarak onayladı. "Teşekkür ederim."

"Pakhan?" diye sorarken tek kaşımı kaldırdım.

"Sen lanet olası manipülatör bir piçsin ve bana kardeşimi o kadar çok hatırlatıyorsun ki bu rahatsız edici." Sergei uzun bir nefes verdi. "Ancak görünüşe göre, böyle insanlar en iyi liderler oluyor, o yüzden onayını aldın, Kirill. Barışı sağlayabilecek misin, yoksa her şeyi mahvedecek misin, hep birlikte görelim."

Sırıttım. "Sanırım bunu zaman gösterecek."

"Eve gidiyoruz." Alexei, Kristina'nın kolunu tuttu ama o Konstantin'i bırakmıyordu, bakışları çılgıncaydı ve korkmuştu.

"Artık bizim evimiz onun evi," dedim. "Herkes düğün için burada olduğuna göre, onlara bir düğün verelim."

Konstantin beni gerçekten kucakladı. Yemin ederim, lanet olası salaktı. Sırtını okşadım. Sadece göstermelikti, başka bir şey değildi.

Kesinlikle hiçbir şeydi.

Bu küçük pisliğe en son ne zaman sarıldığımı bile hatırlamıyordum. Muhtemelen çocukken yapmıştım. Hâlâ yapışkan sarılmalar yapıyordu.

Kız gibi sarılıyordu. Sadece söylemek istedim.

Bütün bu olay biter bitmez Pakhan olacaktım ve kadınımla kutlama yapmaya gidecektim.

Hayır, *karımla*.

BÖLÜM İKİ

Kirill

Kardeşimin düğününe katılmak lanet olası derecede sıkıcıydı.

Düğün konuklarını damadın biraz değiştiğine ikna etmek çok zor olmuştu. Haberi ne kadar çekici bir şekilde vermiş olsam da herkesin bu hikâyeye inandığından emin değildim.

Bu birliği desteklediğimizi, Igor'la benim hâlâ ortaklık kurmaya çalıştığımızı göstermek için Igor, Pakhan ve ben törene katılmak zorundaydık.

Bu zahmete değecek tek şey Yulia'nın çarpılmış yüzüydü. En iyi ihtimalle kabız olmuş, en kötü ihtimalle felç geçiriyormuş gibi görünüyordu.

Muhtemelen onu vazgeçirmek için Konstantin'le konuşmaya çalışmıştı. "O şeytanın artıkları yerine çok daha iyisini bulabilirsin," dediğini duymuştum. Bu arada, denklemdeki şeytan bendim.

Konstantin ona gerçekten kızmıştı. Hayır. Ona... şey, uzun zaman sonra ilk kez *bağırmıştı*. Kardeşim annesinin yöntemlerinden nefret ediyor olabilirdi ama genellikle anlaşmazlıklarını diplomatik bir şekilde dile getirmeye çalışırdı.

Ancak bugün öyle değildi. Şaka gibi annesinin gözlerinin içine bakarak kapıyı işaret etmişti. "Kristina benim tek karım olacak. Bunu kabul edemiyorsan, git!"

Tabii ki kabul etmemişti. Varlığının tek amacı Konstantin gibi görünüyordu. Onun düğününü kaçırmaktansa köpekbalıkları tarafından yenmeyi tercih ederdi.

Şimdi, Alexei yüzünü yeniden şekillendirmeye çalışırken burnunu morarttığı için kardeşimin evlenmesini izlemek biraz komikti. Şanslıydı ki, biz aynı kandandık ve onun gereğinden fazla incinmesine izin vermemiştim. Aynı kandan olduğum diğer kişi -Yulia değil, o sayılmaz- Konstantin ve Kristina karı koca ilan edildikten sonra gözyaşlarına boğuldu.

Karina'nın bu olaylardan en çok heyecanlanan kişi olduğunu söyleyebilirdik. Büyük ihtimalle tören boyunca koluma tutunabildiği ve panik atak yaşamadığı içindi. Sasha'nın ayrılmasıyla ilgili bana karşı duyduğu hafif düşmanlığı unutmuş gibi görünüyordu.

Kız kardeşim bir akvaryum balığı kadar dikkat süresine sahip olduğundan, eve döndüğümüzde muhtemelen en sevdiği nefret oyununa geri dönecekti.

Düğün biter bitmez, bir mermi gibi fırlayıp kardeşime sarıldı. "Tebrikler, Kosta!"

Saçlarını karıştırarak, "Teşekkürler, küçük Kara," dedi Kosta.

Kara gülümsedi ve Kristina'nın elini sıktı. "Aileye hoş geldin. Sana her şeyi gösteririm."

"Teşekkür ederim," dedi Kristina sessiz, hatta utangaç bir şekilde. Bir günde robottan bu kadar çok duygu görmek, aşırı doz gibi gelmeye başlamıştı.

"Siz mükemmel bir çift gibisiniz!" Karina ikisinin ellerini kendi ellerinde tutuyor, heyecanı dalgalar hâlinde yayılıyordu.

Yanına yaklaşıp gözlüklerimi düzelttim. "Bana mı öyle geliyor, yoksa evliliğimi duyurduğumda bu kadar mutlu görünmemiş miydin, Kara?"

Utanarak gülümsedi ve koluma girdi. "Tabii ki mutluydum!"

"Vasat oyunculuk yeteneklerini kullanmadan tekrar dene."

"Şey... Ben sadece Kristina'nın sana uygun olmadığını düşünmüştüm." Yeni yengesine gülümsedi. "Alınma. Sana ve Kosta'ya inanıyorum."

İlginç. Karina ve ben aynı duyguları paylaşıyorduk.

Benim seçtiğim, daha doğrusu Viktor'un seçtiği yüzükleri takan yeni evlilere baktım. Ona benim değil, Konstantin'in parmağına uygun yüzük almasını söylemiştim çünkü bu sahneyi çok önceden görmüştüm.

Tek fark, bir robotu sevdiği için zavallı adama acımak üzere olmamdı. Ancak onun yanında robot değildi ve sanırım önemli olan da buydu.

"Tebrikler," dedim soğuk bir tonla.

"Teşekkürler," diye cevap verdi Kristina. "Sana borçluyum."

"Kesinlikle borçlusun. Bunun hesabını soracağım."

"Bana sor." Konstantin parmaklarını onun parmaklarıyla birleştirdi ama gözlerime bakmıyordu.

"İkiniz de sorumlusunuz. Onu bir an önce hamile bırak, eğer Igor bunun tek nedeninin bir aldatmaca olduğunu öğrenirse seni savunamam."

Karina kolumu sıktı. "İnsanlara emir vermeyi keser misin, özellikle de düğün günlerinde?"

"Kabul etmiyorum," dedim dalgın dalgın saatime bakarak. Maksim'den mesaj gelmişti.

En sonunda.

Bazı sorunlar çıktı, patron. Bir süre saklanmam gerekecek. Daha iyi bir durumda olduğumda konuşuruz. Güvendeyim.

Güvende olduğunu söylediğini biliyordum ama saklanmak zorunda olması ve istediğim gibi hemen dönmemesi, ilk planımı bozuyordu.

Görevin başarılı olup olmadığını bile söylememişti.

Herkes evimde düzenlenen düğün resepsiyonuna gidiyordu. Bu ruh emici resepsiyondan kaçmak istiyordum ama günün en önemli anının bu etkinlikte gerçekleşeceğini düşünürsek, imkânsızdı.

Öğleden sonra hava güzeldi, gökyüzü açıktı ve havada hafif bir serinlik vardı. Resepsiyon bahçede ve havuzun etrafında düzenlenmişti, devasa bir açık büfe vardı. Düğün

organizatörünün bir yerlerden bulduğu ünlü bir dörtlü tarafından çalınan klasik müzik havada yankılanıyordu. Konuklar sohbet ediyor, içki içiyor, daha çok dramatik damat değişimi hakkında dedikodu yapıyordu.

Üstelik değişen damatlar kardeşti.

Alışmış olarak, kardeşlerin arasına giren "fahişe" olduğu için Kristina tüm eleştirileri üzerine çekiyordu. Rai'nin böyle saçma sapan konuşanlara hadlerini bildirdiğini duyuyordum.

"Adrian'ı da listeye eklemelisin çünkü uzun zaman önce onunla nişanlıydı," dedi Rai birine. "Popüler olması Kristina'nın suçu değil ve sen onu elde edemiyorsun."

Rai'nin önünde bir kadın hakkında kötü konuşanları Tanrı korusun. Onları diri diri yüzer, derilerini kürk olarak giyerdi.

Konstantin ve Kristina, tartışmanın ana konusu olan kişiler ortadan kaybolmuş görünüyordu. Son bir saattir, hormonları tavan yapmış ergenler gibi dans ediyor ya da öpüşüyorlardı.

Karina'nın odasına saklanacağını sanmıştım ama kendini Kristina'nın var olmayan nedimesi ilan etmişti. Zamanının çoğunu gelinin saçını, makyajını, elbisesini ya da hepsini birden düzelterek geçiriyordu. Onların binlerce fotoğrafını çekmiş ve bana da birkaçında poz verdirmişti, hatta dördümüzün *selfie*'leri de buna dahildi.

Sadece günün bitmesini bekliyordum. Rai ile Vladimir durmadan bana ters ters bakıyorlardı. Adrian bana birden fazla kez başını iki yana sallamıştı ve Mikhail düğün gece-

sindeki bir bakireden daha şaşkın görünüyordu. Damien tüm atmosferi yanlış okumuştu ve şaka yapmıyordum, benim evli olmamamın kavga edebileceğimiz anlamına geldiğini düşünüyordu.

Bu bağlantıyı nasıl kurduğunu bilmiyordum ama sormayacaktım. Aslında, bugün kendisine ihtiyacım olmasa onu başka bir gezegene fırlatmaya hazırdım.

En sonunda Pakhan, ofimde kapalı bir toplantı çağrısı yaptı. İçeriye hiçbir muhafız alınmıyordu. Sadece Bratva liderleri vardı. Tüm kıdemli korumalar toplandığı ofisimin önünde oyalanarak, "Maksim'e ulaşmaya devam et," diye Viktor'a fısıldadım. Başını sallayarak onayladı. Anlaşılan Viktor da Maksim'den benzer bir mesaj almıştı ve yine görevin başarılı olup olmadığına veya gerçekten güvende olup olmadığına dair hiçbir ayrıntı yoktu.

"Bir de Yuri'yi bul. Ona ilaçlarını alıp kıçını buraya getirmesini söyle."

Tekrar başını salladı.

Ofisime girerken yüz ifadem soğuk ve sakindi. Pakhan masamın arkasında oturuyordu, Mikhail ve Igor ise onun karşısındaki iki sandalyeye yerleşmişlerdi.

Vladimir sağında, Adrian da onun solunda, ayak bileklerini çaprazlayarak kitaplığa yaslanmış duruyordu.

Rai ve kocası Kyle kanepede oturmuştu, ikisi de Rai'nin çok büyümüş olan hamile karnını okşuyorlardı.

Diğer yandan Damien, cahil zihninin anlayamayacağı kitapları açıp kapatıyor, sonra da yere atıyordu. Bazı resimler aradığına ve bulamayınca kişisel olarak alındığına bahse girerdim.

Kapıyı arkamdan kapattığım anda Damien elindeki kitabı yere fırlattı. "Siktiğimin sonunda. Hadi bitirelim şunu, Pakhan. Yapacak işlerim var."

Sergei zorlukla ayağa kalkarken dikkati bendeydi. Ona öyle çekici bir gülümsemeyle karşılık verdim ki, Vladimir'in yüzünde bir hırlama ifadesi tetiklendi.

Sergei'nin bu seçeneği yüzde yüz desteklemediğini söyleyebilirdim ama o, Igor ve hatta Adrian bile liderlik pozisyonu için en iyi seçimin ben olduğumu biliyorlardı. Damien ve Mikhail fazla değişkendiler.

Adrian ve Vladimir liderlik karşıtıydılar. Igor destek pozisyonunda en iyi performansını gösteriyordu. Rai bir kadındı. Kyle yeni katılmıştı ve sadakatini kanıtlamak için önünde uzun bir yol vardı.

Bu grup içinde en dengeli ve kârlı olan bendim, bu bir gerçekti.

Sergei, "Bu yılın başında duyurduğum gibi, sağlık sorunları nedeniyle Pakhan görevimden ayrılıyorum. Kardeşliğe yeni kanın girmesinin zamanı geldi ve bu pozisyonu damadım için ayırmayı planlıyordum. Ancak kızım, bizim dünyamıza ait olmayan bir avukatla evlendi. Sonuç olarak, Kirill'i bir sonraki Pakhan olarak aday gösteriyorum," diye odadaki herkese seslendi.

"Ciddi olamazsın!" Rai, Kyle'ın yardımıyla ayağa kalktı. "O liderlik yapamayacak kadar manipülatif, büyük amca."

"Manipülatif olması önemli değil. Kirill, Bratva'ya en çok anlaşmayı, parayı ve başarıyı getiren kişi oldu ve bunu ordudan döndükten sonra sadece birkaç yıl içinde başardı.

Nesillerdir kardeşliğe bağlı olan saf Rus bağlarından bahsetmiyorum bile. Onun, örgütün hayatta kalması için en iyi seçenek olduğuna inanıyorum ancak oylama yapılana kadar bu konuda son kararı vermeyeceğim." Sözlerinin etkili olması için bir süre bekledi. "Kirill'in bir sonraki Pakhan olmasını isteyenler, ellerini kaldırsın."

Sergei ilk elini kaldıran oldu, ardından Igor kaldırdı. Mikhail diğer ikisini izledi, sonra bana odaklandı. O her zaman Igor ve Sergei'nin takipçisi olmuştu ama aynı zamanda şüpheciydi. Ancak ona büyük bir ödül sözü vermiştim, bu yüzden elini kaldırmıştı.

Yine de üçe karşı beşti.

Adrian'a baktım. Poker suratını bozmuyordu ve bu fikri pek beğenmese de yavaşça elini kaldıracak kadar akıllıydı.

Dörde dörttü.

"Damien?" Bir kitabımı daha kenara fırlatırken onu durdurdum.

Bu pisliğe istediği her savaşta yer alacağı da dahil herkesten daha fazla söz verilmişti.

Rai'yle uğraşmadım çünkü o asla onaylamazdı. Kocası da aynı fikirdeydi. Vladimir ise güvenemeyeceğim bir gri bölgeydi.

Yani tek seçeneğim bu öngörülemez piç kurusuydu.

"Senin Pakhan olman umurumda değil," dedi elini kaldırarak. "Benimle dövüşeceksin."

Oylamanın bittiğini düşünmüştüm ki Vladimir elini kaldırdı. Bunun bir sürpriz olduğunu söylerdim ama aslında değildi. Vladimir devasa sakallı bir katır olsa da en iyi seçimin ben olduğumu anlayacak kadar mantıklıydı.

Ya da Damien karar oyunu verdikten sonra kendi tarafının kaybettiğini fark etmiş ve yeni Pakhan tarafından bir kenara atılmamak için taraf değiştirmişti.

Altıya karşı ikiydi. Benim oyumu da sayarsak yedi olmuştu.

Rai dudaklarını sıkıştırıp bana öfkeyle baktığında, ona dişlerimi göstererek gülümsedim.

"Lütfen yeni Pakhan'ı benimle birlikte karşılayın," dedi Sergei. "Kirill."

Her şey plana göre gidiyor.

Toplantı sona erdiğinde, herkesi kovmak istedim ama yapmadım. Birincisi, evimin gelecekteki tüm toplantıların merkezi olacağı düşünüldüğünde benim alanımda olmalarına alışmam gerekecekti.

Sergei, kızı ve damadıyla aile gezisine çıkacak, ardından tamamen emekli olacaktı. Adrian, Pakhan ile her zaman yaptığı özel toplantılar hakkında beni bilgilendirmek için geride kalmıştı, bir yandan da çok geç olmadan istifa etmem için beni ikna etmeye çalışıyordu.

Damien, göreve başlama töreninden hemen sonra kavga etmek istiyordu.

Vladimir homurdanıyordu ama güvenlik detaylarını bana anlatıyordu çünkü bu konudan sorumlu olan oydu.

Rai bana hakaret etmek istese de yapamayacağını biliyordu. Artık büyük amcasının desteği yoktu ve bu nedenle, onun küstahlığı için dava açmaya karar verirsem kimse beni durduramazdı.

Ben mi? Ben karımla kutlamak istiyordum.

Bu insanların hiçbiri önemli değildi ve şampanya içerken bakmak istediğim yüzler de onlar değildi.

Sasha'ya, pozisyonumda daha rahat hissedene kadar altı ay beklemesi gerektiğini, o zaman kimsenin müdahale etmeden onu geri getirebileceğimi söylemiştim ama belki de bu çok uzun bir süreydi.

Başlangıçta, bu işi başarma şansım yüzde elliydi çünkü denklemde çok fazla değişken vardı.

Artık durum değiştiğine göre üç ay yeterli olmalıydı. Bu noktada, Aleksandra'nın yıllardır tanıdıkları Aleksander olduğunu öğrenmeleri umurumda değildi. Sadece onun bu konuda aynı fikirde olup olmadığından emin değildim.

Bu yüzden Maksim'i onu engelleyen son ipi koparmak için Rusya'ya göndermiştim.

Planın aksayan tek yanı hâlâ ondan haber almamış olmamdı.

Herkes ofisten çıktıktan sonra Viktor içeri daldı. Yüzü gergin, gözleri kararmıştı.

"Maksim'den haber var mı?" diye sordum.

"Hayır. Ancak mülklerimizden biri hakkında rahatsız edici haberler aldım."

"Mülklerimiz umurumda değil. Maksim'le iletişime geç. Lanet olası Yuri nerede?"

"Kirill." Bir adım öne çıktı.

Duraksadım.

Viktor bana nadiren, sadece işler ters gittiğinde ismimle hitap ederdi.

"Sorun ne?"

"Yaklaşık bir hafta önce anahtarlarını istediğin mülkle ilgili."

Omurgam dikleşti ve kulaklarımda bir uğultu çınlamaya başladı.

Yalnızca bir sonraki adımımı belirlemek için değil, hayatta kalmak için de her zaman sezgilerime güvenen biri olmuştum. Maksim'in mesajına kadar bugün her şey mükemmel gidiyordu ama o zamandan beri içimde kötü bir his vardı.

Sadece şu ana kadar ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

"Ne oldu?" Kulaklarımda uğultu olmasına rağmen sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdım.

"Kır evinin bombalandığını ve ardından kalıntıların ateşe verildiğini gösteren bir mesaj aldım."

Bugün kazandığım her şey bu sözlerle yerle bir oldu.

Siktir.

Siktir.

Siktir!

Kafamda tek bir düşünce vardı. Sasha'yı bulmalıydım.

BÖLÜM ÜÇ

Kirill

Bir tür karışıklık olmalıydı.

Sasha'nın bulunduğu kulübenin havaya uçtuğuna inanmayı reddediyordum.

Sadece siktiğimin şeyini *reddediyordum*.

Yine de olay yerine vardığımızda kaos ortalığı sarmıştı.

Kulübeye varmamız, bu duruma ayırabileceğimden dört saat daha uzun sürmüştü. Buraya ancak Viktor'un birkaç kazayı kıl payı atlatacak şekilde, neredeyse süpersonik hızda sürmesi sayesinde ulaşabilmiştik.

Yine de yeterince hızlı değildi.

Yol boyunca Sasha'yı aramıştım ama her seferinde sesli mesaja düşmüştü. Telefonu kapalı olduğu için onu takip edememiştim.

Bedenine gerçekten de lanet bir takip cihazı yerleştirmeliydim. Yıllardır yanımda olmasının verdiği sahte güven duygusuna kapılmış ve bu ayrıntıyı göz ardı etmiştim.

Onu bulursam... Hayır, onu bulduğumda o takip cihazını kendi ellerimle derisinin altına yerleştirecektim.

Gerekirse, kendi ellerimle yapacaktım.

Viktor'la birlikte arabadan indiğimizde, iç karartıcı gerçeklik kürek kemiklerimin gerilmesine neden oldu. Bizi karşılayan manzara, kulübenin önünü dolduran acil durum ve polis araçlarıydı.

Ya da ondan geriye ne kaldıysa...

Burası tanınmayacak hâle gelene dek tahrip edilmişti. Ahşap zemin, kapı ve mobilya parçaları etrafa dağılmıştı; kararmış, kirli ve neredeyse tanınmaz bir durumdaydılar. Çevredeki bazı ağaçlar da kırılarak felaketin ortasında yere devrilmişti.

Donakaldım, bacaklarım beni zar zor ayakta tutuyordu. Polis ve itfaiyecilerin bağırışlarıyla talimatları sanki su altından konuşuyorlarmış gibi yavaşça boğuk bir sese dönüştü.

Kulaklarımı tiz bir çınlama doldurduğu sırada fiziksel bedenimden dışarı fırladım. Artık ayrı varlıklar gibiydik. Dışım sakin, soğukkanlı ve tamamen etkilenmemiş görünürken, içim beni canlı canlı yemekle tehdit eden tehlikeli alevlerle yanıyordu.

Gittiği gün Sasha'ya verdiğim arabayı göz ucuyla gördüm. Sadece aracın iskeleti kalmıştı ve o da zar zor ayırt edilebiliyordu. Manzara, Ortadoğu'dan bir savaş sahnesini andırıyordu.

Ayaklarım kendiliğinden ambulansa doğru ilerledi. Ona saldıranları öldürmeyi başardıktan sonra, Sasha'yı göğsüne bir tüfek asmış hâlde yıkımın önünde dimdik dururken bulmayı umuyordum.

Ancak bu belki de fazla iyimser bir düşünceydi. O hâlâ bir kadındı ve çoğu erkekten daha cesur olsa da kimse bir bombalı saldırıyı tahmin edemezdi.

Kaçmaya çalışırken yaralanmış olmalıydı; kabul edebileceğim tek olasılık buydu.

Sağlık görevlilerinden biri, ambulansın arkasını açmamı engellemeye cüret etti.

"Bunu yapamazsınız, efendim," dedi kolumu tutarak.

Kolunu çevirip onu o kadar sert ittim ki kıçının üstüne yere düştü.

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığında, karşısına Viktor dikildi.

Elimi kapı koluna uzattım ama uzuvlarımda hafif bir titreme hissedince duraksadım. Oysa bu durumu sistemimden tamamen temizlemiştim. Babamın sadist çetesi tarafından günlerce işkence gördükten sonra ortaya çıkmıştı.

Sakinleş lanet olası.

Hayatımın o karanlık dönemini atlattıysam bunu da atlatabilirdim.

Sasha, içeride sadece yaralı kolunu ya da bacağını sıkıca tutuyor olmalıydı. Siktiğimin diğer türlü olmasına imkân yok-

Kapıyı açtığım anda elim yanıma düştü.

Sedye üzerinde beyaz bir çarşafla örtülü bir ceset yatıyordu. Mide bulandırıcı yanık kokusu genzimi tıkıyordu ama nefes almakta zorlanmamın sebebi bu değildi.

Çarşafın altından görünen siyah, iskelet gibi bir eldi. Yavaşça yaklaşırken hareketlerim sert ve doğal olmayan bir

Ancak bu belki de fazla iyimser bir düşünceydi. O hâlâ bir kadındı ve çoğu erkekten daha cesur olsa da kimse bir bombalı saldırıyı tahmin edemezdi.

Kaçmaya çalışırken yaralanmış olmalıydı; kabul edebileceğim tek olasılık buydu.

Sağlık görevlilerinden biri, ambulansın arkasını açmamı engellemeye cüret etti.

"Bunu yapamazsınız, efendim," dedi kolumu tutarak.

Kolunu çevirip onu o kadar sert ittim ki kıçının üstüne yere düştü.

Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığında, karşısına Viktor dikildi.

Elimi kapı koluna uzattım ama uzuvlarımda hafif bir titreme hissedince duraksadım. Oysa bu durumu sistemimden tamamen temizlemiştim. Babamın sadist çetesi tarafından günlerce işkence gördükten sonra ortaya çıkmıştı.

Sakinleş lanet olası.

Hayatımın o karanlık dönemini atlattıysam bunu da atlatabilirdim.

Sasha, içeride sadece yaralı kolunu ya da bacağını sıkıca tutuyor olmalıydı. Siktiğimin diğer türlü olmasına imkân yok-

Kapıyı açtığım anda elim yanıma düştü.

Sedye üzerinde beyaz bir çarşafla örtülü bir ceset yatıyordu. Mide bulandırıcı yanık kokusu genzimi tıkıyordu ama nefes almakta zorlanmamın sebebi bu değildi.

Çarşafın altından görünen siyah, iskelet gibi bir eldi. Yavaşça yaklaşırken hareketlerim sert ve doğal olmayan bir

hâl almıştı. Titreyen ellerimle yanmış eli tuttuğumda, kül ve yanmış et tenime bulaştı ama odaklandığım tek şey, sondan ikinci parmağa gömülmüş olan yanmış yüzüktü.

Üstünü ovuşturdum, yeşil renk ortaya çıktığında kalbim yerle bir oldu.

Hayır.

Biraz etle birlikte yüzüğü parmaktan çıkardım ve "*Kirill'in*" yazısı tam önümde duruyordu.

Sikeyim, hayır.

Çılgınca diğer bileğini kontrol ettim ve son doğum gününde ona verdiğim bileziği bulduğumda elim kontrolsüzce titremeye başladı. Yanmış deriden ayırmaya çabalarken, *Sasha* yazısını gördüğüm anda boğazımdan bir çığlık yükseldi.

Siktir, olamaz.

Yüzünü ortaya çıkarmak için örtüyü kaldırırken nasıl ayakta kaldığımı bilmiyordum.

Ya da bir zamanlar yüzü olan bir şeyi...

Onun yerinde siyah bir iskelet vardı. Kemiğin üzerinden etin bir kısmı erimişti. Gözlerinin, burnunun ve dudaklarının olması gereken yerlerde kanlı bir karmaşa bırakmıştı. Saçları yoktu, onu tanıyabileceğim diğer özellikleri de kalmamıştı.

Uzun bir süre orada durdum. Her yanığı, her kesiği, her şekil değiştirmiş özelliği inceledim. Belki yeterince dikkatli bakarsam bu manzara kaybolurdu.

"Patron..."

Başımı yavaşça Viktor'un olduğu tarafa çevirdim. O da kaşlarını çatmış, dudaklarını sıkmış bir şekilde yanmış ce-

sede bakıyordu. Rulan ve ekibini son *Spetsnaz* görevinde kaybettiğimizden beri onu bu kadar ciddi görmemiştim.

"Yüzündeki o lanet ifadeyi sil, Viktor. Bu Sasha değil." Kahrolası aklımı kaybetmek üzereyken nasıl bu kadar sakin konuşabildiğimi bilmiyordum.

Yüzük ve bilezik sanki hâlâ yanıyorlarmış gibi parmaklarımı yakıyordu.

"Özür dilerim, Kirill."

"Ne sikim için özür diliyorsun? Bu lanet olası karım değil. Bul onu."

Kıpırdamadı, bir santim bile.

"Ne bekliyorsun? Sana siktiğimin karımı bulmanı söyledim."

"Zaten buldun, Kirill."

Onu yakasından tutup kendime doğru çektim ve lanet olası ruhunu görebilmek için yüzüne baktım.

"Beni kandırmaya çalışma, Viktor. Bu o değil, sana söyledim. Senin işin lanet kafanı sallayıp onu bulmak."

Elimi sıkıca tuttuğunda çekmek yerine daha da sıktı.

"Benim işim sana acı gerçekleri söylemek ve şu anki gerçek, çok geç kaldığımız. Lipovsky bombalama saldırısında öldü. Bunu kabul etmek istemediğini anlıyorum..."

Yumruğumu suratına indirdiğimde sözleri kesildi. Geriye sendeledi, düşmeden zar zor kendini tuttu.

"Kapa lanet çeneni. O ölmedi."

Hiçbir şey söylemedi ama bakışları hâlâ elimde sıkı sıkı tuttuğum yüzüğe ve bileziğe kaydı. "Kanıtı elinde tutuyorsun," dediğini duymak için konuşmasına gerek yoktu.

Başımı kaldırıp bulutlu gökyüzüne baktım.Griydi, kasvetliydi ve kesinlikle iç karartıcıydı ama şu anda kalbimin yerini alan karanlık uçurumla kıyaslanamazdı.

Dünya benim için her zaman tekdüzeydi. Ya siyah ya da griydi. Bana lanet olası renklerin gökkuşağını gösteren tek kişi ise artık kararmıştı.

Şimdi kalbimden sökülüyordu ve ardında dipsiz bir çukur bırakıyordu.

Her şey küle dönmüştü. Tek yapabildiğim gökyüzüne bakmak, gözlerimin dolduğunu hissetmek ve çığlık atmaktı.

Sasha'nın ölmediğine inanmaya hazırdım.

O bileziği ve yüzüğü cesede koyup benim Sasha'm olduğunu düşünmemi sağlayacak herhangi biri olabilirdi.

Ancak sonrasında DNA testi sonuçları eşlemiş olarak geldi. Şimdi uçurumun kenarındaydım ve kendimi aşağı itmek üzereydim.

Fakat henüz ona katılamazdım.

Onun iskeletini görmemin üzerinden bir hafta geçmişti. Parçalara ayrılıp dağıldığı için bacaklarını aramak zorunda kalmışlardı.

Bir haftadır gözümü bile kırpmadım, sersem bir sarhoşluğun içinde sendeleyerek dolaştım ve neredeyse sokakta gördüğüm herkesi öldürmeye başlayacaktım.

Hayatımdaki tek ışık benden alınmışken, onlar kendi ışıklarını korumaya nasıl cüret ediyorlardı?

Benim dünyam altüst olmuşken, neden herkes hiçbir lanet şey olmamış gibi yaşamaya devam ediyordu?

Karina bir hafta boyunca durmadan ağlayıp beni teselli etmeye çalışmıştı ama ben kapıyı yüzüne kapatmıştım. Konstantin de denemiş ve o da soğuk bir tavırla karşılanmıştı.

Anna'nın bile bana dokunmasına izin verilmemişti.

Görünüşe göre Viktor, Sasha'nın kimliğini aileye anlatmıştı, yani onun bir kadın ve benim karım olduğunu biliyorlardı.

Karımdı. *Lanet olsun.* Hâlâ onun bir *geçmişe* dönüştüğüne inanamıyordum.

Yine de kimsenin taziyelerini kabul etmedim. Siktiğimin duygularına ihtiyacım yoktu. Onları uzun zaman önce öldürmüştüm ve geri gelmeyeceklerdi.

Tüm bu sersemlik, kaybolmuşluk ve lanet saf delilik hâli, intikam ihtiyacımın dışa vurumundan başka bir şey değildi.

O mesajdan sonra Maksim ile iletişimi kaybetmiştik. Viktor, onu araması için adamlar göndermişti ama sonuç alamamıştık.

Böylece Ivanovlara giden tek ipucumuzu da kaybetmiştik.

Yani, Belsky Örgütü'nün kurucularından bahsediyorum. İlk başta bağlantıyı kuramamıştım ama Sasha kulübeye gittikten sonra Viktor, KGB istihbaratına göre Belsky Örgütü'nün arkasındaki ailenin Ivanov olduğunu açıklamıştı.

Görünüşe göre, her zaman Rus hükümetleriyle anlaşmalar yapmış ve onları iktidara bile getirmiş bir tür aristokratlardı. Ta ki Kremlin'in şimdiki yöneticisi, göreve geldiğinden beri onları yok etmeye karar verene kadar.

Bunların hiçbirini Sasha'nın bildiğini sanmıyordum. Onun tek amacı, ailesinin intikamını almak gibi görünüyordu.

Ancak bu hikâyeye hangi açıdan bakarsam bakayım, hâlâ çok fazla tutarsızlık vardı. Öncelikle, hayatımda hiç Ivanovlarla karşılaşmamıştım. Onlarla ilgili aklıma gelen tek olay, Konstantin'in kaçırılıp işkence görmesi ve bunu yapanın onlardan biri olduğunu tahmin ediyor olmamdı.

Onların varlığı hâlâ belirsizdi. Her şey belirsizdi.

Yuri bile yeryüzünden kaybolmuştu ve bu da beni deli gibi paranoyak yapıyordu.

Sadece Sasha'yı değil, Maksim ve Yuri'yi de kaybetmek sanki açık yaralarla dolaşmak gibiydi.

Onu aile mezarlığına gömmem ve üzerine *Aleksandra Morozova* yazılmış bir mezar taşı sipariş etmemin üzerinden üç gün geçmişti.

Onun öldürülmesini emreden kişiyi bulmak için ipucu aramaya başlamamızın üzerinden iki gün geçmişti.

En olası şüphelileri, Arnavutları bulmamızın üzerinden bir gün geçmişti.

Silahımı çektim ve Boston'un tarihi sanayi bölgesinin dış kesimlerinde bulunan eski bir binaya baktım.

Uzakta güneş batarken, birazdan o piçlerin kanıyla kırmızıya dönüşecek turuncu bir renk yayıyordu.

"Hazırız," dedi Viktor yanımda.

Bu hafta onu çok çalıştırdığım için gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuştu. Neredeyse hiç uyumamıştı, uyuduğunda da topladığım bilgileri incelemesi için onu ofisime çağırmıştım.

Şikâyet etmiyordu ama dinlenmem gerektiğini ve bir gün ölüp gideceğimi söyleyip duruyordu.

Ölsem de olurdu.

O cesedi gördüğümden beri odama girmemiştim. Her köşe onun varlığı, doğal kokusu ve yumuşak gülümsemeleriyle doluydu.

Onun ilgisiyle, beni uyutmak için yaptığı sayısız çabayla doluydu. İyiliğim ve güvenliğim için duyduğu somut endişeyle doluydu.

Vücudumun her zerresi, onun olmadığı bir yerde bulunma fikrine isyan ediyordu. Onsuz gözlerimi kapatma düşüncesi beni dehşete düşürüyordu.

"Sola dönüyoruz, değil mi?" Damien'in gözleri karanlıkta deli gibi parlıyordu. Şüphelendiğim herkesi ortadan kaldırma görevimde benim yoldaşım olmuştu.

Bu sefer seçeneklerimizi Boston'a genişletmiştik çünkü buradaki Arnavutların lideri Roel, birkaç ay önce New York'ta öldürdüğümüz orospu çocuğunun kuzeniydi.

New York Bratva'nın yeni Pakhan'ı olarak, yapılacak en aptalca şey savaş başlatmak veya diğer çetelerin ayağına basmaktı. İki gün önce tüm organize suç dünyasının katıldığı bir göreve başlama töreni yapılmıştı ama ben neredeyse hiç görünmemiştim.

Pozisyon umurumda değildi.

Bu pozisyonun bana verdiği gücü, bombalamanın arkasında kimin olduğunu bulmak için kullanıyordum ve bunun neden olduğunu tam olarak bilmem gerekiyordu.

"Ne halt etmek istiyorsan yap. Sadece yoluma çıkma." Damien'in cevabını beklemeden binaya doğru yürüdüm.

Viktor izlerimi saklamamı tavsiye etmişti ama siktir etmiştim. Geldiğimi görmelerini ve fareler gibi kaçışmalarını istiyordum. Korumam arkamdan küfürler savurmuş, ardından içerideki adamlar karıncalar gibi dışarı çıkarken beni korumak için koşmuştu.

Gördüğüm tek şey ölmesi gereken insanlardı. Onlardan lanet olası tek bir kişi dahi kalmayacaktı. Hepsi onun gibi toprağın altına girene kadar durmayacaktım.

Silahımı kaldırıp görüş alanıma giren herkese ateş etmeye başladım. Hareketlerim sakin görünüyordu ama hiçbir uyum ya da düzen yoktu.

Bir kurşun üst kolumu sıyırarak yana doğru savurdu. Silahı diğer elime alıp ateş etmeye devam ettim. Kan, ceketimi ıslatıp betona damlıyordu ama acıyı hissetmiyordum.

Şu an hissettiğim tek şey lanet olası öfkeydi.

Sasha burada olsaydı, bana zarar vermeye çalışan herkesi öldürürdü. Bu yarayı görseydi, şefkat ve endişeyle üzerime titrerdi. Hayatımda ilk kez, iyi olmamın bir önemi varmış gibi ve bir başkası için dünyalara bedel olduğumu hissetmiştim.

Şimdiyse, beni dünyasının merkezi yapan o kadın ortadan kaybolmuş, benim dünyamı bir cehenneme çevirmişti.

Damien, yoluna çıkan herkesi öldürürken deli gibi gülüyordu. Kanları onu anında ıslatıyordu çünkü bunu yakından ve şahsen yapmayı seviyordu.

Arkamızda bir araba gaza bastığında dönüp dört lastiğine ateş ettim. Araba savrulup binanın yan tarafına çarptıktan

sonra tam bir çatışma başladı. Adamlarım beni korumuş ve aradığımız kişi hariç arabadakileri öldürmeyi başarmıştı.

Viktor, kısa saçlı iri bir adamı önümde dizlerinin üzerine çökertti. Damien'in korumaları ve adamlarım diğer Arnavutları öldürmekle meşguldü ama şu anda umurumda bile değillerdi.

Tek önemli olan buradaki orospu çocuğuydu. Adı Roel'di ve ölü bir adamdı ama önce bana bilmem gerekenleri söyleyecekti.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye ağır bir aksanla tükürmüştü. "Senin ve tüm kardeşliğin peşine düşecek müttefiklerimiz var, Morozov. Ne kadar büyük bir kaosun başlangıcına neden olduğunun farkında değilsin."

"Görünüşe göre sen de bilmiyorsun, yoksa benimle uğraşmazdın." Telefonumu alıp, kendimi toparlamak için her zaman baktığım bir resme kaydırdım.

Son doğum günü partimde çekilen Sasha'nın bir fotoğrafıydı. Maksim o gece sayısız fotoğraf çekmiş ve herkese göndermişti. Bu fotoğrafta Yuri ile gülüyordu. Onu kesip çıkarmış, sadece Sasha'yı bırakmıştım.

Kırmızı bir sisin içinden onun kaygısız ifadesine baktım. Kelimenin tam anlamıyla. Gözlüğüm kanla kaplıydı ve temizlemeye tenezzül etmedim.

"Bu kişinin ölüm emrini kim verdi?" diye sakin, hatta kayıtsız bir sesle sordum.

Roel dikkatle fotoğrafa bakarken yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. Bu konuda ona hak verirdim ancak gözlerinde bir anlığına bir tanıma ışıltısı belirdi.

Burada ne halt ettiğimi çok iyi biliyordu.

"Bu kadını hayatımda hiç görmedim."

"Onun bir kadın olduğunu söylemedim." Telefonu yüzüme doğru kaldırdım. "Neden öldürüldü?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandı ekrana bakarak.

"Pekâlâ." Telefonu cebime koydum. "Viktor. Bana birkaç pislik getir."

Ceketimi çıkarıp bir kenara attım ve gömleğimin kollarını dirseklerime kadar yavaşça sıvadım. Üst kolumdaki yaranın kanaması durmuştu ama beyaz gömleğimi kırmızıya boyamıştı.

Viktor ve diğer birkaç korumam, boş Arnavut'u Roel'in yanına, önüme itti. Liderlerine hem korku hem de yalvaran bakışlarla bakıyorlardı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye dişlerini sıkarak tekrarladı. "Bir şey istiyorsan, bana işkence yap!"

"Bunun neresi eğlenceli?" Bıçağımı çektim. "Ayrıca, ölümün eşiğine gelene kadar işkence görsen bile muhtemelen konuşmayacaksın, ben de boş yere zahmete girmek istemiyorum."

"Senin lanet olası Pakhan olman gerekiyordu! Bu delilik."

Adamlarından birini yakalayıp Roel'in karşısında diz çöktürdüm ve bıçağı boğazına dayadım. "Bu suikast emri kimden geldi?"

"Sikeyim, bilmiyorum!"

Tek bir hareketle adamın boğazını kestim. Boynundan fışkıran kan Roel'e ve bana sıçradı. Adam kendi kanında bo-

gülurken, gözümü bile kırpmadan o aşağılık herifi bir kenara attım.

Roel küfürler savururken diğer adamları kusacak gibi görünüyorlardı.

Gözlüğümü gömleğimle sildikten sonra ikinci adamı yakalayıp bıçağı boğazına dayadım. "Kim emretti?"

"Siktir, bilmiyorum dedim!" Tuttuğum adam titrerken Roel artık çığlık atıyordu, kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Boynunun arkasından, sonra boğazından, kalbinden ve göğsünden defalarca bıçakladım. Adam öldükten ve parçalanmış haldeyken bile, biri gerçekten kusana kadar uzun süre bıçaklamaya devam ettim.

Bu sefer gözlüğümü temizlemeye zahmet etmedim, çıkarıp cesedin üzerine attım.

"Sikeyim, sen delisin," dedi Roel tüm vücudu titreyerek.

Üçüncü adamı ayağa kaldırdım, ardından çığlık atıp tutuşuma boş yere direnmeye çalışırken bacağına tekme attım. "Kim emretti?"

Roel, bu sefer tereddütle başını iki yana salladı.

Üçüncünün boynunu kırıp kenara ittim. "Bunu bütün gece yapabilirim. Karını ve çocuklarını da getiririm. Hepsini gözlerinin önünde tek tek katlederim. Onları o kadar çok bıçaklarım ki cesetlerini tanıyamazsın. Tıpkı *onun* cesedini tanıyamadığım gibi."

"Sikeyim, Yüce Tanrım!"

"İstediğim cevap bu değil." Dördüncüyü saçlarından yakaladım. Kusmuk kokuyordu ve arkadaşlarının katledilmesini izlerken altına işemişti.

Bana karşı koymadı bile, Arnavutça dua gibi bir şeyler mırıldandı.

Boğazını keserken Tanrı ona cevap vermedi.

"Viktor." Elimin tersiyle yüzümdeki kanı sildim. "Bana Roel'in ailesini getir."

"Dur! Dur!" Roel ağır ağır nefes aldı, yanındaki adam rahatlamaktan bayılmak üzereydi.

"Kuzenimi öldürdükten sonra seni kendi ellerimle öldürmek istedim ama tek başıma bu imkânsızdı." Maraton koşmuş gibi nefes nefeseydi. "Birkaç hafta önce, bir adamla tanıştık. Eğer sana gerçekten zarar vermek istiyorsam, kız muhafızını öldürmem gerektiğini söyledi. O izin verene ve fırsatını bulana kadar beklememizi söyledi. Fırsat bir hafta önce, o koruma yalnızken geldi. Bize yerin koordinatlarını gönderip orayı ve içindeki herkesi yok etmemizi söyledi."

Çenem sıkılaştı. "Neye benziyordu?"

"Tanıştığımızda, duvarın diğer tarafındaydı ve ses değiştirici bir cihaz kullanarak konuştu. Sonraki iletişimimiz e-posta yoluyla oldu."

"E-postalar nerede?"

"Arabada."

Viktor arabaya gitti ve bagajdan bir çanta çıkardı. Açtığı çantadan bir dizüstü bilgisayar çıkarıp Roel'e verdi. Roel parmak iziyle bilgisayarı açtı.

Viktor birkaç dakika inceledi, sonra başını salladı.

Eğilip Roel'in boncuk gibi gözlerine baktım. "Yanlış adama bulaştın. Hiçbirinizin bir daha sokaklarda dolaşamayacağından emin olacağım."

Ona bakarken, bıçağı son adamının boğazına doğru fırlattım. "Ölmek isteyeceğin kadar işkence edeceğim, Roel ve o zaman bile ölmene izin vermeyeceğim. Hayatını, benimkini mahvettiğin gibi mahvedeceğim."

Ancak biliyordum. Biliyordum ki, göğsümde giderek büyüyen ve derinleşen boşluğu hiçbir şey dolduramayacaktı.

Bunu nasıl yapacağını bilen tek kişi artık yoktu.

BÖLÜM DÖRT

Kirill

Bu yeterli değildi.

Ne öldürme çılgınlığı ne de işkence yeterli değildi.

Arnavutlara bilgi veren kişiyi ortaya çıkarmak için takip ettiğim ipucu da yeterli değildi.

Hiçbir şey yeterli değildi.

Özellikle de siktiğimin işkencesi.

Roel'i sonsuza kadar hayatta tutup, canımın istediği kadar işkence etmeyi planlamıştım ama bir hata yaptım ve onu yakaladıktan sadece iki hafta sonra ellerimde öldü.

Evin merdivenlerini ağır adımlarla çıkıyordum. Ceketim omzumda asılı, gözlüklerim o pisliğin kanıyla bulanmıştı.

Karina merdivenlerden koşarak inerken eliyle ağzını kapatıp bir çığlık attı.

Her zamanki pembe kız elbiselerinden farklı olarak, ona yakışmayan siyah pantolonla kapüşonlu bir *sweatshirt* giy-

mişti. Saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı ve yüzünde makyaj yoktu.

Kız kardeşim, eski halinin bir gölgesi gibi görünerek önümde durdu. Gözleri kan çanağıydı, altları morarmıştı. Yüzü hayalet gibi solgundu.

"İyi misin? Tüm bu kan da ne?"

Mekanik bir hareketle kendime baktım ve gömleğimle ellerimin kanlı olduğunu fark ettim. Temizlenmeyi unutmuş olmalıydım. Son zamanlarda birçok şeyi unutuyordum. Dünya, ne kadar denesem de sonunu getiremediğim siyah bir hiçlik döngüsüne dönüşmeye başlamıştı.

Uykusuzluktan ya da her şeyin boş ve ıssız oluşundan olabilirdi. Düzgün uyursam, bir daha asla uyanmak istemeyebilirdim.

"Benim değil." Karina'yı geçmeye çalıştım ama yine yolumu kesti. "Ne oldu?"

Dudakları titriyordu ve kurumuş alt dudağını ısırdı. Yaralanan dudaklarının ortasında bir kan izi belirdi. "Bayılacak gibi görünüyorsun. Biraz dinlenmelisin."

"Gidip uyu, Kara."

"Uyuyamıyorum." Sesi kırılganlaştı. "Tek düşündüğüm Sasha'nın... öldürülmeden önce nasıl hissettiği... ve uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, hiçbir şey yapamıyorum. O adam... Hayır, o *kadın* benim tek arkadaşımdı."

O.

Doğru. Mezarının üzerine yazdığım isim, Sasha'nın bir kadın ve benim karım olduğunu gösteriyordu.

Lanet olası koruyamadığım karım.

Viktor, karmaşık durumu aileme açıklamak için zaman ayırmıştı.

Ben mi? Onların ne düşündüğü umurumda bile değildi.

Artık gelecek umurumda değildi. Eskiden kalıplar, yollar ve eylem planları görürdüm. Henüz ulaşamadığım hedefler beni motive ederdi.

Şimdiy sadece karanlık görüyordum.

Hayatım boyunca dikkatlice iskambil kartlarından bir ev inşa etmiştim ama Sasha'nın ölümü onu paramparça etmişti.

Karina kollarıyla belime sarılıp beni sıkıca sardı. "Ben böyle hissediyorsam, senin için daha da kötü olmalı. O hep seninleydi ve... sen onunla evlendin, yani... yani..."

Onu omzundan tutup uzaklaştırdım. Sasha'nın bana son sarılmasını hatırlayınca bulantı boğazıma kadar tırmanmıştı.

O anıyı herhangi birinin benden almasına izin vermeyi reddediyordum.

Karım bu saçma sapan şeyleri severdi. Bana sarılmayı, beni teselli etmeyi severdi. Şarkı söylemeyi, öpüşmeyi de severdi. Fakat sonra gitti ve sarılmalarını, gülümsemelerini, hatta sinir bozucu tartışmalarını da yanında götürdü.

Sarılmak, kendimi karnımdan bıçaklayıp kanımın akmasını izlemek istememe neden oluyordu.

Karina'nın yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Ben sadece... seni teselli etmek istedim."

"Yapma. Böyle bir şeye ihtiyacım yok."

"Gerçekten... yok mu?"

"Gerçekten yok. Ben gayet iyiyim."

"Siktir git, Kirill! O öldükten sonra nasıl *gayet iyi* olabilirsin? Tüm hayatını sana adamıştı! En azından onun için doğru düzgün yas tutabilirsin, seni lanet pislik!" Göğsüme yumruklar atıyor, tırmalıyor ve tokatlar savuruyordu.

Onu durdurmadım. Hiçbir şey yapacak gücüm yoktu.

Kız kardeşim, öfkesini ve hayal kırıklığını bana yönelterek, durmaksızın ağlayıp bana küfürler yağdırıyordu.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Kesinlikle lanet hiçbir şey.

"Kara!" Konstantin içeri koştu ve kız kardeşimizi uzaklaştırdı.

Kız kardeşim debeleniyor, havaya tekmeler atıyordu, gözyaşlarıyla ıslanmış gözleri beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. "Bırak beni! Bu pislik etkilenmiş gibi bile davranmıyor. Altı yıl önce kalması için yalvardığımızda da psikopat gibi bize sırtını dönmüştü, Kosta! Umurunda değil! Hiçbir zaman umurunda olmadı! Onu hayatı pahasına koruyan kişi onun ve onun yarattığı tüm belalar yüzünden ölse bile!"

Çenem kasıldı. Karina fark etmemişti ama onu sarsarken Konstantin'in gözleri sertleşmişti. "Kapa çeneni, Kara. Ne halttan bahsettiğini bilmiyorsun."

"Ne dediğimi çok iyi biliyorum! Tanrı bilir nereden geldiği bile belli değilken şu umursamaz tavırlarına bir bak. Onun hakkında konuşmak istemiyor. Ama ben konuşacağım, hem de her lanet gün! Seni koruyan ve seven ama karşılığında sadece ölümle ödüllendirilen kızı sana hatırlatacağım!"

Avucumu açarak yüzüne uzandım, neredeyse elimle ezmek üzereydim. Sonunda susarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onu bıraktığımda sesimdeki sakinliği tanıyamadım. "Pişman olacağım bir şey yapmadan önce defol karşımdan."

Çenesi ve dudakları titriyordu. Boğazından bir hıçkırık kaçtı, merdivenleri koşarak çıkarken hıçkırıkları arkasında yankılanıyordu.

Kardeşim kaşlarını çatarak bana baktı.

"Senin de mi aklında bir şey var? Beni sinirlendirirsen güvenliğini garanti edemem, o yüzden ortadan kaybolsan nasıl olur?"

"Kara'yı umursama." Sesi hoşuma gitmeyecek kadar nazikti. "O kendi iyiliği için fazla korunmuş ve atmosferi okuyamayan biri, sen de biliyorsun."

"Sen okuyabiliyor musun?"

"Söz konusu sen olduğunda korkarım ki okuyamıyorum. Ama öğrenmeye başladım."

Bakışları yumuşadı, eğer bana acımaya başlarsa suratına yumruk atmaya fazlasıyla hazırdım ama o ifade ortaya çıkmadı. Bunun yerine, kardeşimin kaybettiğimi sandığım bir versiyonuna bakıyordum.

Uzun zaman önce, Yulia onu pikniğe veya bir gösteriye götürmeye karar verdiğinde, benimle mümkün olduğunca fazla zaman geçirmek için odama saklanırdı.

Saçlarını karıştırır ve onu götürdüğü yere gidip ikimiz için de eğlenmesini söylerdim. O zaman da bana şimdi olduğu gibi bakardı.

Bunun sadece üzüntü olduğunu sanırdım. Belki rahatsızlık ama şimdi bunun bir tür özlem olduğunu fark ediyordum.

Konstantin her zaman benimle olmak istemişti ama Yulia ortaya çıkmış ve bu imkânsız hâle gelmişti.

Soluğunu bıraktı. "Bilmiyorsan söyleyeyim, sen okunması en zor insansın ve tüm hayatım boyunca seni tanıdığım düşünülürse bu oldukça önemli bir şey. Davranışlarını ne kadar analiz etmeye uğraşsam da zihninin nasıl çalıştığına bir açıklama bulamıyorum. Gerçekten duyguları olmayan bir psikopat mısın, yoksa duyguların ne olduğunu bilmediğin için mi ifade edemiyorsun, anlayamıyorum. Küçükken Kara'yı ve beni herkesten çok sevdiğini hatırlıyorum ama o yanın kayboldu ve sen... buna dönüştün. *Bu* her neyse artık."

"Sıkıcı konuşmanın ardında bir amaç varsa, şimdiye kadar ulaşman gerekirdi."

"Kara'yı hâlâ önemsediğini biliyorum ve büyük ihtimalle beni de önemsiyorsun."

"Kelime dağarcığına 'hayalperestliği' de eklediğini fark etmemiştim."

"Önemsediğini biliyorum, yoksa Kristina ile evlenmemi engellemezdin." Omzumu sıkıca tuttu. "Bu yüzden Sasha'nın ölümünün seni gösterdiğinden daha fazla etkilediğini de biliyorum. Roman'ın işkence seanslarından döndükten sonra bile her zaman ürkütücü bir sakinlik sergileyen biri oldun. Ya şiddet dolu bir dönemden geçiyorsun ya da sahte bir sakinlik modundasın. Bu yüzden içten içe acı çektiğini veya acını içine attığını ya da her ikisi de olduğunu düşünüyorum."

"Amatör terapistlik yapmayı bitirdiysen..." Omzumu çevirip onu beni bırakmaya zorladım ve merdivenlere doğru yanından geçtim.

"Kendine gelmelisin, Kirill!" diye bağırdı arkamdan. "Artık Pakhan sensin ve kafan her zamankinden daha değerli."

"Endişelerini karına sakla." Merdivenleri çıkarken ona bakmadım.

Ben yanlarındayken, ona karşı mide bulandırıcı derecede samimi olmamak için incelikle çaba sarf ediyordu. Kristina bile benim yanımda herhangi bir şekilde sevgi gösterisi yapmaktan kaçınıyordu. Sanki onları karı koca gibi davranırken görmek beni incitecekmiş gibi, ikisi de etrafımda diken üstünde yürüyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, birbirlerine gülümsediklerini her gördüğümde kafalarına sıkmayı düşünüyordum. Sorun onlar değildi. Sorun, hayatımdan sonsuza dek silinmiş olan mutluluğu başkalarında gördüğüm zaman hissettiğim sikik kıyamet hissiydi.

Sasha'nın kollarında lanet olası bir bebek gibi uyuyana kadar mutluluğun ne demek olduğunu bilmiyordum. Kâbuslar yoktu, gelecekle ilgili düşünceler yoktu.

Sadece... sessizlik vardı.

Uzun zamandır ilk kez beynimden uzaklaşmış ve sadece *hissetmiştim.*

O his artık tamamen yok olduğundan, herkesin mutluluğunu elinden almak ve parçalara ayırıp kanında yıkanmak istiyordum. Onların dünyalarını da benimki gibi karartmalıydım.

Yulia yoluma çıktı, çenesini kaldırarak beni görmemiş gibi davrandı. Benimle konuşmaya çalışmayan tek kişi oydu

ve konuşmadığı için memnundum, yoksa bir cinayet işlenirdi. Karina ve Konstantin'e biraz tolerans gösterebilirdim ama o kadın bir daha Sasha'nın adını ağzına alırsa onu boğazlayıp öldürürdüm.

Çalışanlara kıyafetlerimi ofisin yanındaki başka bir odaya taşımaları için talimat vermiştim. Eski odamın kapısı artık kilitliydi ve saklaması için anahtarı Anna'ya vermiş, bana asla vermemesini söylemiştim.

Kıyafetlerimi çıkarırken ve duşa girerken hareketlerim mekanikti. Üzerimden akan kanın suyla karışıp giderden kayboluşunu izledim.

Acaba *ben de* bu kadar kolay kaybolabilir miydim?

Hayır. Henüz değil.

Onun ölüm emrini veren orospu çocuğunu hâlâ bulamamıştım.

Sikeyim, bu iş henüz bitmemişti.

Roel'e işkence etmek, şiddete duyduğum susuzluğu dindirmemişti. Öfkem hâlâ güçlüydü, yüzeyin altında saklanıyor ve başka bir çıkış yolu bekliyordu.

Soğuk su üzerime şiddetle akarken, gözlerimi kapatıp başımı fayanslara dayadım.

Yumuşak kolların belimi arkadan sarmasıyla sıcaklık buz gibi suyla çarpıştı. Küçük elleri yanlarımı ve göğüs kaslarımı okşarken başını sırtıma yasladı. Dudaklarını ensemde hissettim, beni nazikçe öpüyordu.

Dönüp ona bakmak istedim ama gözlerimi açarsam kaybolacaktı.

Her zaman öyle yapardı.

Bu yüzden, "Evet" dediği gün parmağıma taktığı alyansı çevirdim. Cansız bedenini ambulansın arkasında gördüğümden beri takıyordum. Yine de o kendi yüzüğünü takmadığı için artık elim kurşun gibi ağır geliyordu.

"Uyumalısın, Kirill." Yumuşak sesi, boktan bir melodi gibi havada yankılandı. "Vücudun sonunda pes edecek."

Sasha hayalimde çok endişeli görünüyordu. Her zaman öyleydi. Beni korumak için aşırıya kaçtığını düşündüğüm zamanlar olmuştu ama bunun, bana olan sevgisini gösterme şekli olduğunu ancak o öldükten sonra anlamıştım.

Beni ne kadar sevdiğini sözlerden çok eylemleriyle kanıtlamıştı.

Seni koruyan ve seven ama karşılığında sadece ölümle ödüllendirilen kızı sana hatırlatacağım!

Karina'nın sözleri kanayan kalbime bıçak gibi saplanıyordu.

"Eğer ölürsem, sana katılabilir miyim?" Banyonun sessizliğinde fısıldadım.

"Neyden bahsediyorsun? Sen daha büyük şeyler için doğdun, ölmek için değil, Kirill. Artık Pakhan sensin. Bu harika bir şey değil mi?"

"Hayır. Seni koruyamıyorsam Pakhan olmanın ne anlamı vardı?"

"Senin önceliklerin her zaman belliydi ve ben asla en üstte olmadım."

"Sikeyim, bu doğru değil!" Hızla arkamı döndüğümde, sıcaklığının kaybolmasıyla içimden küfürler savurdum.

Siktir.

Kendi tenimden tiksinerek duştan çıkıp belime bir havlu sardım. Odaları değiştirmiş olmamın bir önemi yoktu. O her yerdeydi. Ruhu bu evin her köşesine ve her lanet olası kişiye yapışmıştı.

Fakat belki de bu kötü bir şey değildi.

Eğer hayaleti bana musallat olup ölümünden beni sorumlu tutacaksa, yine de seve seve kabul ederdim.

En azından burada olacaktı.

Başka bir takım elbise giyip ofisime gittim. Minibardan bir şişe *Macallan* alırken kapı açıldı. Bardakla uğraşmadım ve şişeden direkt içtim.

Boğazım yandı ama göğsümdeki sıkıcı ağırlığı hafifletmedi.

Viktor karşımda duruyordu, ben de minibarı işaret ettim. "Bir içki al."

Tek bir kasını dahi oynatmadı. "Patron. *Gerçekten* uyuman gerek."

Dolaba yaslanıp bacaklarımı çapraz yaptım. "Roel'in bilgisayarından aldığımız ipucuyla ilgili bir haber var mı?"

"Hayır. Çıkmaz sokak. Gönderenin ülke dışından olduğunu düşünüyoruz."

"Mesela Rusya."

"Emin değilim."

"Eh, ben eminim." Uzun bir yudum alıp keskin tadın etkisiyle hafifçe yüzümü buruşturdum. "Belsky Örgütü'nün onun ölümüyle bir ilgisi olduğuna dair içimde bir his var. Başlangıçta beni, daha doğrusu babamı gizlice gözetlemek için New York'a geldiğini itiraf etmişti. Ama sonunda vaz-

geçip benimle kalmayı seçti. Onun taraf değiştirdiğini anladıklarında onu ortadan kaldırma ihtimalleri çok yüksek."

"Bu sadece spekülasyon."

"Akla yatkın bir spekülasyon." Şişeyi tezgaha vurduğumda birkaç damlanın elime sıçramasına neden oldum. "Bunu araştırmak için Rusya'ya gidiyorum."

"İşin içinde olup olmadıklarını bir yana bırak, kanıtın ve nerede olduklarına dair bir ipucu olmaksızın Rusya'ya gidemezsin. Üstelik, artık lanet olası Pakhan'sın, Kirill. Bu pozisyona geleli çok uzun zaman olmadığı için konumun savunmasız. Kısa süre içinde kızdırdığın tüm grupları saymıyorum bile. Şu anda yapabileceğin tek şey, kalıp otoriteni güçlendirmeye çalışmak."

"Umurumda değil. Rusya'ya gidiyorum. Ayarlamaları yap."

"Hayır, yapmayacağım."

Viktor'un duygusuz gözlerine baktım. "Doğrudan bir emre karşı mı geliyorsun?"

"Evet. Ayrıca sana, körü körüne içeri girersen, sadece ölümüne gideceğini söylüyorum. Sen lanet olası *Spetsnaz*'da kaptandın, güvenilir istihbarat olmadan hareket etmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun."

"Çekil git yolumdan."

"Madem ısrar ediyorsan." Silahını çekip elime vermeye çalıştı. "Önce beni vur. Kontrolünü kaybedip boka battığını görmektense ölmeyi tercih ederim."

"Saçmalama. Dramatik olmayı öğrendiğini bilmiyordum."

"Şaka yapmıyorum, Kirill." Bana öfkeyle baktı. "Hayatın boyunca seninle birlikteydim ve işkence gördüğünü, ölümün eşiğine geldiğini gördüm. Önüne çıkan tüm engelleri aştığını gördüm. Buraya kadar geldin çünkü bunu *sen* başardın. Eğer *sen* kendini toplamaz ve Pakhan gibi davranmaya başlamazsan, öldürüleceksin. Aleksandra'nın seni bu şekilde intihara meyilli görmek isteyeceğini mi sanıyorsun?"

"Kapa çeneni, Viktor."

"Bu gerçek. Mezarında ters dönüyor olmalı."

Silahı kaptığım gibi yüzüne doğrulttum. "Dedim ki. Lanet olası çeneni kapat."

Gözlerini kırpmadan, meydan okurcasına bana baktı. "Öldür beni, sonra ne halt istersen yap. Aleksandra öldü, Yuri ve Maksim de. Artık seni koruyabilecek tek kişi benim ama hayatını tüm bu tehlikelerle doldurarak işimi imkânsız hale getiriyorsun. Rusya'ya gitmeden beni öldürmezsen, kendimi vururum."

"Viktor," diye homurdandım.

"Eğer burada olsaydı yapacağı şeyin aynısını yapıyorum," dedi. "Anlaşamıyorduk ama ortak bir noktamız vardı. Seni korumak. Seni ölüme gönderirsem, lanetleneceğim."

Silahı yanıma düşürdüm ve diğer elimle alyansımı çevirdim.

Bu orospu çocuğunu boğmak istesem de haklıydı. Bu ben değildim.

O da benim kendimi tehlikeli bir duruma atmamı istemezdi.

Onun peşinden gideyim diye ölmemişti. En azından, henüz değil.

Önce onu benden alanın kim olduğunu bulmam gerekiyordu.

Kalplerini çıplak ellerimle söküp çıkardığım zaman ancak ona kavuşabilirdim.

BÖLÜM BEŞ

Sasha

Bazen ölüm, hayatta kalmaktan daha iyiydi.

Ölümde acı hissetmez, kalbin parçalanmaz, her gece uyumadan önce ve her sabah uyandığında ağlamana gerek kalmazdı.

Ölümde nihayet huzur vardı.

Artık kaçmak, acı çekmek ve umutsuzca izlerken kalbinin parçalanmasına tanık olmak zorunda olmazdın.

Her sabah olduğu gibi, aynı kâbusların karışımıyla sarsılarak uyandım. Gömleğim terden sırtıma yapışmış, saçlarım nemliydi.

Haftalardır kullandığım küçük oda daha da küçülmüş; sanki duvarlar üzerime çöküp beni ezecekmiş gibiydi.

Aptalca atmaya devam eden kalbim, hayatta kalmak için çılgınca çalışıyordu.

Kâbusların görüntüleri zihnimde üst üste binerken göğsüme vurdum. Bazıları ebeveynlerimin ölümlerine dair anılarla doluydu. Her şeyin biteceğini anladığında Anatoly amcamın yüzündeki o umutsuz bakış.

Ateş edenler bizi bulmasınlar diye bağırmamam için yalvarırken Erik'in solgun yüzündeki saf dehşet.

Eduard'ın boş bakışları.

Timur'un yarısı vurulmuş yüzü.

Erik'in sonsuza dek susturulmadan önce attığı çığlık.

Fakat en çok da Kirill'in düğün görüntüleriyle doluydu. Sanki kanlı bir sisin içinden izliyormuşum gibi düğünü her zaman kırmızı renkte görüyordum. Kristina'nın boğazının kesildiğini, kanının onu yıkadığını ve ardından onun da hemen kadının yanına düştüğünü görüyordum.

Siktiğimin ölümü onları ayırana kadar.

Elimle yüzüme ovuşturup yanağıma tokat attım. Odaklanmam gerekiyordu.

Anton beni o kulübede bulduğundan bu yana bir ay geçmişti. İlk patlamada neredeyse ölecektik ama kardeşim iterek beni altına almış ve bir masanın ardına saklanmıştık. İkinci bomba patlamadan kaçmayı başarmıştık.

Muhafızlarından birinin olay yerinden hızla uzaklaştığını görene kadar Kirill'in yaptığına inanmayı hâlâ reddediyordum.

Makar.

Roman'ın kıdemli korumasıydı. Roman'ın ölümünden sonra, Kirill'in ona verdiği çeşitli bağımsız görevlerden sorumlu olmuştu. Bu görevler arasında, Kirill'in Roman'la or-

tak düşmanlarını gözetlemek ve öldürmek de vardı.

Makar bana ve hatta Viktor'a bile asla cevap vermezdi. Kirill'le doğrudan iletişim hâlinde olduğundan, onu neredeyse hiç görmezdim. Evde yaşamadığını düşünerek, bazen orada olduğunu bile unutuyordum.

Makar'ı gördüğüm o an, gerçeklerin yavaş yavaş kafama dank etmeye başladığı andı. Aptal gibi Kirill'e gerçek adımı söylememin ardından o ve babasının kurtulamadığı ailenin bir parçası olduğumu anlamış, Maksim'i Rusya'ya göndererek ailemin kalan üyelerini öldürmesini ve beni yeryüzünden silmesini emretmişti.

Bu gerçekler ortaya çıktığında ölmek istemiştim ve Anton beni sarsarak o gün ölen tüm aile üyelerimizi hatırlatana kadar bunu ciddi olarak düşünmüştüm.

Bana babamla annemi hatırlatmış, benim zamanımın henüz gelmediğini söylemişti.

Hâlâ, hayatımda sevdiğim tek adamdan intikam almak istiyordum.

Beni terk edip başka bir kadını seçen adamdan.

Beni incittiği için ben de onu incitmeye çalışacaktım.

O gün, Anton daha çok oradan çıkmakla ilgileniyordu.

Ancak mülkün yakınında bize saldıran silahlı adamlar olduğu ortaya çıkınca hızlıca kaçamadık. Birkaçını öldürmemizin ardından, benimle aynı yapıda bir adamı seçip yüzüğümle bileziğimi ona taktım, sonra onu ve kulübeden geriye ne kaldıysa yaktım.

Bir parçam Kirill'in düğün gününü mahvetmek istiyordu. Fakat diğer parçam; beni öldürmek için o adamları gön-

derdiğini ve diğer her şeyi düşünürsek, umursamayacağını biliyordu.

Ayrıca, DNA testi benim olmadığımı kısa sürede kanıtlardı. Yine de bir zamanlar çok değer verdiğim yüzükle bileziği, sırf o bana vermişti diye mahvetmek istedim.

"Sasha!"

Bebek kuzenim Mike odama koşarak girerken odamın kapısı duvara çarptı. İki yıl önce gördüğümden beri çok büyümüştü. Altın sarısı saçları alnına dökülüyordu, bana çarptığında neredeyse gözlerine giriyordu.

Sırtını okşadım. "Günaydın, Mishka."

"Günaydın! Günaydın!" Elini avucuma koydu. "Hadi, kahvaltı yapmamız gerekiyor."

Sibirya'nın dış mahallelerinde bulunan küçük bir evin koridorunda beni yönlendirirken gülümsedim. Bu evin varlığından haberdar değildim ama görünüşe göre, ailemin ülke çapında sahip olduğu birkaç güvenli evden biriydi.

Sibirya, Saint Petersburg veya Moskova'ya göre nispeten daha güvenli olduğundan, son saldırıdan sonra kalmak için en iyi yer burasıydı.

Hâlâ orada kaç kişi olduklarını bilmiyorduk ama Maksim'in ailemize ait depolardan birinin hemen dışında olduğunu kesin olarak biliyordum. O ve adamları, amcam ve onun tuttuğu paralı askerlerle çatışmaya girdikten sonra ayrılmışlardı. Fakat ayrılmadan önce adamlarından biri Babushka'yı vurmuştu.

Babushka iyileşiyordu ama durumu kötüydü. O günden beri yataktan kalkamıyordu. Onun için çoktan öldüğümü söyleyerek benimle de konuşmuyordu.

"Baba! Antosha! Sasha geldi." Mike, aşağıdaki küçük mutfağa girdiğimiz anda haber verdi. Sonra Anton'a yanından sarıldığında kardeşim saçlarını okşadı.

Albert amca bana gülümseyerek bir fincan kahve ikram etti. Yüzü çökmüştü, hatırladığımdan çok daha yaşlı görünüyordu. Anton ve ben buraya geldiğimizde amcam bana sarılmış, ben de özür dilerken lanet olası bir bebek gibi ağlamıştım. Hiçbir şey söylememiş, sadece babamın yapacağı gibi beni teselli etmişti.

"Günaydın, amca." Başımı eğip Mike'ın yanına oturdum. "Tosha."

Kardeşim boğazından bir ses çıkardı ama yumurtalarını kesip sessizce yerken hiçbir şey söylemedi. Yüzüne bakmak bile garip geliyordu.

Görünüşe göre, Anton gerçek Yuri'yi öldürmüştü. Albert amcamın KGB'de yakın tanıdıklarından bir plastik cerrah ve kılık değiştirme ustası olan biri; kardeşime burun estetiği yapmış, çenesinin yapısını değiştirerek gerçek Yuri'nin özelliklerini taklit edebilmişti. Ayrıca sesini değiştirmek için bir tür hap da vermişti. Kardeşim saçını kesip boyamış, kaslarını geliştirip kahverengi kontakt lens takmıştı.

Sonuç mükemmel bir Yuri değildi ama Anton, herkese Yuri'nin bir kaza geçirdiğini ve onarıcı ameliyatı gerektiğini düşündürdüğü için sorun değildi. Bu nedenle, görünüşü Yuri'ye benziyordu ama aynı değildi. Kirill'in adamları arasından Yuri'yi hedef almasının birkaç nedeni vardı.

Ne yazık ki, aynı vücut tipine, boya ve göz şekline sahiptiler. İkincisi, yalnızdı, yetimdi ve Maksim dışında kimseyle konuşmuyordu.

Bir psikopatı iş başında izlemek gibiydi. Anton, Kirill'in çevresindeki en zayıf halkayı öldürmek için tereddüt etmemişti. Bazı davranışlarını taklit ederek Kirill'in seçkin adamlarıyla uyum sağlamaya özen göstermişti.

Spetsnaz'da görev yapmış ve yüksek hızda sürüş eğitimi almıştı ancak üstün savaş becerilerini etkili bir şekilde gizlemeyi başarmıştı.

Kahretsin, beni bile kandırmayı başarmıştı ve ben onun lanet olası kız kardeşiydim. Neden bunu yaptığını sorduğumda, şüphe çekmemek için yapmak zorunda olduğunu söylemişti. Ayrıca, intikam ve aile için hepimizin fedakârlık yapması gerekiyordu.

Artık hepsinin bir maske olduğunu bildiğim için kardeşimin eski özelliklerinin bazılarını yüzünde görebiliyordum ama belli belirsizdi. Lenslerini çıkarması ve saçlarının eski rengine dönmesine izin vermesi de yardımcı oluyordu. Yuri'ye karşı her zaman bir yakınlık ve tanıdıklık hissetmeme şaşmamalıydım. Belki de bir parçam onu çoktan kardeşim olarak tanımıştı.

Yine de kardeşimin daha yaşlı, daha korkutucu bir versiyonuydu. Eskiden hep sessiz ve huysuzdu ama şimdi bir duvar gibiydi.

Koyu renk saçlarının üstü dağınıktı, çenesi sabit ve hareketleri neredeyse robot gibiydi. Kardeşimin gözlerinde hiçbir zaman çok ışık olmamıştı ama şimdi tamamen kaybolmuştu.

Askerde ya da New York'ta bazen gösterdiği gülümsemelerle kahkahaların gerçek mi, yoksa başka bir maske mi olduğunu merak ediyordum.

Rusya'ya döndüğümüzden beri kesinlikle gülümsememişti. Bir kez bile.

Ayağa kalktığında, bir parça tost alıp aceleyle kahvemi içerken dilimi yaktım. "Koşmaya mı çıkıyoruz? Beş saniye ver."

Sabahları onunla yaptığım koşular ve Kirill vurulduğundan beri bana hiç aksatmadan verdiği dövüş eğitimi, akıl sağlığımı koruyan tek şeydi. Tüm öfkem ve ihanete uğradığım hissini atış hedeflerine yöneltiyor, onların üzerinde Kirill'in yüzünü hayal ediyordum.

Bana aldırmadan paltosunu giydi. "Bugün çıkmıyoruz."

"Neden?"

"Yapmam gereken bir iş var."

"Ah, tamam."

Gözlerini üzerime dikti.

Onun bakışları altında kıpırdandım. "Ne?"

"Dışarı öyle çıkma."

Kadın gibi demek istiyordu. Bir daha erkek gibi giyinmeyi reddediyordum. Bunun için ölecek olsam da umurumda değildi.

"Artık bunu yapmayacağım. Sen Yuri olmayı, ben de Aleksander olmayı bıraktım. Bir şey yapacaksak, kendimiz olarak yapacağız."

Başını iki yana salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bana şeker getir, Antosha!" Mike sordu. Hayır, daha çok talep etmişti.

Kardeşim ona sıcak bir bakış attı ve başını salladı. "Tamam."

"Ve pasta!"

"Ne tür?" Anton kuzenimizi gerçekten şımartıyordu.

Onun bir çocuğa karşı bu kadar sabırlı olduğunu görmek, özellikle de aşırı derecede soğukkanlı biri olduğu için garipti.

"Çilekli, çikolatalı." Mike parmaklarıyla saydı, kaşları konsantrasyondan çatılmıştı. "*Cheesecake* ve... ve... tüm pastalar!"

"Ne bulabileceğime bakarım." Anton onun başını okşayarak çıktı.

Mike zaferle sırıtarak yan odaya gitti ve televizyonu açtı. Kısa süre sonra ev çizgi film sesleriyle doldu. Ev o kadar küçüktü ki her yerden her şey duyuluyordu. Amcam omzuma dokundu. "Anton'u kafana takma, Sasha. Onun ne kadar sabit fikirli olabileceğini biliyorsun."

"Hâlâ anlamadığım bir şey var." Aslında hiç iştahım yoktu ama reçel kavanozuyla oynuyordum. "Kirill'in yanında altı yıldan fazla zaman geçirdi. Neden hiç harekete geçmedi? Onu kolayca öldürebilirdi."

"Sadece beş yıldı. İlk yılı yaralarından iyileşmek ve bu planı yapmakla geçti."

Doğruydu. Kardeşim, öldüğünü sandığım çatışmada ağır yaralanmıştı. Anton'un sırtında dövmelerle kapatılmış bir yara izi vardı. New York'taki herkes bunun sözde geçirdiği kazadan olduğunu sanıyordu. Oysa gerçekte katliamdan kalma bir hatıraydı. Amcam, yanlış umut vermek istemediği için Anton'un o olaydan sonra birkaç hafta komada kaldığını bizden saklamıştı.

Uyandığında da Anton, amcama hayatta kaldığını sır olarak saklamasını söylemiş ve Kirill'in adamlarının arasına sızmıştı.

"İlk başta," diye devam etti amcam. "Kirill'in babasına ailemizi yok etme planını haber verenin o olduğuna dair somut bir kanıtımız yoktu. Sadece Roman'ın katliamla bir ilgisi olduğunu biliyorduk."

"O gün ne hakkında konuştuğunu bana söyleyecek misin?"

Dudaklarını sıktı.

"Bunu bilmeye hakkım var, amca."

"Ailemizin özel olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Soylu kanımızdan dolayı, evet."

"Sadece kanımızdan değil, onunla birlikte gelen her şeyden dolayı. Biz sadece iş yapmıyorduk. İşleri biz yaratıyorduk. Birçok politikacının kukla ustasıydık ve hükümeti kontrol ediyorduk. Başkan ve bakanlar bize saygı göstermek, herhangi bir yasayı çıkarmadan önce bizden izin almak zorundaydı. Biz Rusya'nın gizli kraliyet ailesiydik... Hayır, *ailesiyiz*."

"Bu ne demek? Bir tarikat mıyız?"

"Tarikat değil. Kraliyet ailesi. Biz her hükümetin ihtiyacı olan şeydik."

"Ama hükümetler halk tarafından seçilmeli."

"Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun? Her toplumda siyaseti ve politikacıları kontrol eden gizli bir düzen vardır. Amaçları farklı olabilir ama kavram aynıdır."

"Eğer o kadar güçlüysek, neden kendi ailemin ve diğer akrabalarımın gözlerimin önünde katledildiğini görmek zorunda kaldım?"

"Çünkü bir hata yapmıştık ve aile işimize yabancıların girmesine izin verdik." Yüzünde uzak bir bakış belirdi. "Birkaç yatırım hatası yapmıştık ve yanlış kişi iktidara gelmişti, o yanlış kişi şimdi Rusya'nın başkanı."

"Fyodor Petrov mu?"

"Ta kendisi. Kimsenin kendisini veya kararlarını kontrol etmesini sevmez. Aslında gençliğini KGB'ye adamıştı ve hakkımızda suçlayıcı bilgiler elde etmeye çalışsa da başaramadı. Onun iktidara gelmesi bir felaketti ve o bizi yok etmeden önce biz onu yok etmeliydik."

"Peki bunu nasıl yapmayı planladınız? Yoksa... bir darbe mi planladınız?"

Başını sallayarak onayladı. "Bunun için dışarıdan yardım almamız gerekiyordu. Silahlarımız ve yüksek mevkilerde köstebeklerimiz vardı ama Kremlin'i altüst etmek için yeterli adamımız yoktu."

"Tahmin edeyim, Roman dışarıdan gelenlerden biriydi, değil mi?"

"Maalesef, evet. Amcan Anatoly ile tanışıyordu ve ona paralı askerlerle lojistik destek teklif etmişti. Ta ki bizi sırtımızdan bıçaklayana kadar. Hükümetin tek yapması gereken, General Abram Kuzmin'e emri vermesiydi. Operasyona 'olası bir terörist grubun ortadan kaldırılması' adını takıp peşimize düşmüşlerdi."

"Yani Anton iyileşince, işleri kendi eline almaya karar vermişti?"

"Evet. Ancak senin gibi o da çok yakın zamana kadar Kirill'in bu işle bir ilgisi olmadığını düşünüyordu."

"Fikrini... ne değiştirdi?"

"Bir ay önce bize ve sana yapılan saldırı olabilir mi?"

Boğazımı temizledim. "Doğru."

"Şimdilik dinlen. En sonunda Kirill'i yakalamak için bir şansımız olacak."

Kalbim acıyordu ama başımı salladım. Neden beni mahveden adama kalbimi vermiştim ki? Hem de bir değil, iki kez.

Tostu ağzıma tıkıştırıp ayağa kalktım ve paltomu giydim. "Birkaç şey almaya gidiyorum."

"Ne gibi?" diye sordu amcam. "Her şeyimiz var."

"Kadın... şeyleri," diye yalan söyledim. "Hemen dönerim."

Mike mutfağa koşarak girdi, kollarını açtı. "Ben de gelmek istiyorum!"

"Belki bir dahaki sefere, Mishka. Sana şeker getireceğim, olur mu?"

"Tamam!" Anton da ona aynı şeyi vadetmesine rağmen heyecanla zıpladı.

Yanağına bir öpücük kondurup ön kapıdan koşar adım dışarı çıktıktan sonra üç kar motosikletinin durduğu garaja gittim. Saatime baktım ve ekranda bir nokta belirince gülümsedim.

Demek Anton bir şeyler çeviriyordu.

Biliyordum çünkü saatlerce ortadan kaybolur ve ne yaptığını bana söylemezdi.

Artık karanlıkta bırakılmaktan bıkmıştım, bu yüzden amcamın her kar motosikletinin motoruna taktığı takip cihazlarından birini takmıştım. Kendi motoruma atlayıp eldivenlerimi giydim ve arazide hızla ilerledim.

Kar motosikletiyle en küçük kasabaya varmamız bir saat sürüyordu ve Anton da oraya gidiyormuş gibi görünüyordu.

Güvenli bir mesafeden onu takip etmeye başladım. Kasaba merkezine ulaşamadan, Anton tekrar yola çıkmıştı ama bu sefer kasabadan çıkıp... hiçbir yere doğru gidiyor gibi görünüyordu. Girdiği arazide hiç bina yoktu. Sadece bir orman vardı.

Tuhaf.

Durana kadar otuz dakika daha onu takip ettim. Hedefe iki dakika kala, kar motosikletini alçak bir ağacın altına park ettim, saatimde konumu işaretleyip yürüyerek ilerledim.

Hareketlerim dikkatli ve sessizdi ama en ufak bir çaba göstermeme bile gerek yoktu. Ne de olsa ben bir keskin nişancıydım. Gölgeler gibi hareket etmek en iyi yaptığımız şeydi.

Anton'un kar motosikleti, donmuş ormanın ortasındaki küçük bir kulübenin önünde park edilmişti. Bir ağacın arkasına saklanıp daha yakından baktım. Pencereler kırılmış, bazı ahşap kısımlar parçalanmış ve boşluklar buzla dolmuştu.

Burada ne yapıyordu?

Yaklaştıkça, zemin seviyesindeki bir pencereden ışık göründü.

Elbette.

Burası her ne ise, yeraltına konumlanmıştı.

Ceketimin yakasını daha fazla kaldırıp girişe koştum. Ardından gizlice içeri sızarak, her ihtimale karşı silahımı kontrol ettim.

Tahmin ettiğim gibi, kulübenin içi oldukça bakımsız ve en iyi ihtimalle dondurucu soğuktu. Ancak en uçta aralık bir kapı vardı. Dikkatlice içeri süzüldüğümde, soluk turuncu bir ampulün aydınlattığı karanlık merdivenlerle karşılaştım.

Basamakları birer birer indim. Sıcaklık sayesinde, uzuvlarımdaki his yavaş yavaş geri geliyordu.

Aşağıdan sesler bana ulaştığında merdivenlerin dibinde durup duvarın arkasından baktım. Bodrum katı, üst kattaki odadan daha güvenli görünüyordu ama yine de harap durumdaydı. Duvarlar betondan yapılmıştı fakat merdivenlerdeki gibi göze batan turuncu ışıklandırma vardı.

Ancak yutkunmama neden olan bodrum değildi.

Kolları kelepçelenmiş hâlde tavandan asılı adamın önünde kardeşim duruyordu. Esirinin yüzüne bir yemek kabı dayamışken, tek görebildiğim bu sabah giydiği gömleğin üzerinden Anton'un gergin sırtıydı. "Yine aç kalmak istiyorsan, bunu sağlayabilirim."

Sesindeki karanlık ton omurgamı titretti. Bu, Anton'un hiç görmek istemediğim bir yanıydı. Bir bakıma, uzak tutulduğum babamın versiyonuna benziyordu.

"Siktir git," dedi adam, zar zor duyulur bir Rusçayla.

Anton yumruğunu adamın yüzüne indirdiğinde kalbim göğsümde sıçramıştı. "Bir daha dene ve beni sinirlendirme."

Başımı yana eğip baktığımda, onun gerçekten de Maksim olduğunu gördüm.

Yarı çıplak bir hâlde asılı duruyordu, göğsü yaralar ve kurumuş kanla kaplıydı. Yüzü morarmış, dudakları Anton'un yumruğu yüzünden kanıyordu.

"Kirill seni buraya ne yapmaya gönderdi?"

"Belki de siktiğimin gerçek yüzünü görmek için, pislik," diye alay etti Maksim ve kendi kanıyla boğularak öksürdü.

Anton ona tekrar yumruk atınca zincirler gürültüyle sallandı. "Beni kızdırma dedim."

Kardeşim yumruğunu tekrar kaldırmıştı ama saklandığım yerden çıktım. "Dur!"

BÖLÜM ALTI

Sasha

Önümdeki korkunç manzaraya bakarken bacaklarım titremişti.

Yuri'nin, hayır, Anton'un Maksim'e işkence edeceği bir günün geleceğini hiç beklememiştim.

O en iyi arkadaşıydı.

Ya da daha doğrusu, en iyi arkadaşıydı.

Eğer olayları doğru bir şekilde birleştiriyorsam, o zaman Maksim'le olan arkadaşlığı da bir maske olabilirdi. Anton'un yıllardır içine daldığı tüm Yuri kişiliği gibi.

Kardeşim arkasını dönerken gömleğinin altındaki kasları gerildi. Sert bakışları, gözlerini lanetli bir dağı andıran yeşile çevirmişti. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Bunu benim sana sormam gerekir." Silahımı saklayarak öfkeyle onlara doğru atıldım.

Onlara yaklaşırken Maksim'in iyi olan gözü irileşti. Zincirlere tutunarak ayakta kalmaya çabalıyordu. "Sasha...?"

Mırıldanarak sorduğu soru göğsüme bıçak gibi saplandı. Özellikle Morozov ailesinden ayrılmama karşı olduğu için cinsiyetimin değişmesine şok olmasını bekliyordum. Ancak bunun onu bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim.

İhanete uğramış, çok... perişan görünüyordu.

Anton dikkatini onunla benim aramda gezdirdi, sonra rahatlıkla eski arkadaşı olarak kabul edilebilecek kişiye odaklandı. Çenesi kasılmıştı ve gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde parlıyordu.

Hayır.

Aslında görmüştüm, Maksim bana veya başkalarına samimi davrandığında, açıklanamayan bir şekilde sinirlenirdi. Fakat bunlar, bastırılmış duygularının sadece ufak ipuçlarıydı. Bu ise saf öfkeydi.

"Sen bir kız mısın?" diye sordu Maksim, zayıf ve alışılmadık bir ses tonuyla.

O her zaman gürültücü ve dizginlenemez olandı. Ancak şimdi hem gerçek hem de mecazi anlamda vücudu yaralarla kaplı, tekmelenmiş bir yavru köpek gibi görünüyordu.

"Öyle." Kardeşim onun yüzüne yaklaştı. "Başından beri kadındı ama sen lanet bir aptal gibi onun erkek olduğuna inandın. Hiçbir zaman zekâ en güçlü yanın olmadı."

"Kapa o lanet çeneni!" Maksim bağlarını koparmak için hamle yapmıştı. "Bu seni ilgilendirmez..."

Anton ona sert ve hızlı bir tokat atınca sözleri kesildi. Etin ete çarpması, sessiz havada kırbaç sesinden daha kötü

bir yankı yapmıştı. Bu bir yumruk değildi ama Maksim'in donup kalmasından anlaşıldığı kadarıyla çok daha kötü bir şeydi.

"Anton!" Kolunu tutmuştum. "Senin sorunun ne? Bırak onu!"

"Bırak onu mu?" diye tekrarladı yavaşça, hatta tehditkar bir şekilde. "Kısa bir süre önce ailemize saldıran adamları o yönetti."

"Eminim daha fazlası vardır. Ayrıca, onların ailemiz olduğunu bilmiyordu."

"Bu yüzden Kirill'e karşı asla kazanamadın." Yüzüme yaklaştı. "Sen nahifsin ve her zaman olmayan bir açıdan bakmaya çalışıyorsun."

Boğazım mide bulantısıyla dolup uzuvlarım titredi ama yine de lanet olası duygusuz gözleriyle bakan kardeşime bakmaya devam ettim.

"Ölümüne işkence ettiğin adam benim arkadaşım. Yuri olduğun zamanlarda olan her şeyi unutmana neden olan bir kişilik bölünmesi yoksa, o yıllardır senin en iyi arkadaşındı."

"O, Kirill'in koruması."

"O, Maks." Avucumu uzattım. "Anahtarları ver."

"Biliyorsun, babam seni tam da bu yüzden korudu. Her şeyde duygularının seni yönlendireceğini biliyordu."

"Boş bir kabuk gibi yaşamaktansa o duyguları yaşamayı tercih ederim. Beni de tavana zincirlemeyeceksen, şu lanet anahtarları bana ver."

Sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi birbirimize baktık, ikimiz de geri adım atmak istemiyorduk. Sonunda Anton ce-

bine uzanıp anahtarları çıkardı ama vermedi. Bunun yerine, Maksim'in bağlarını kendisi çözdü.

Arkadaşımın ayakları yere değdiği anda dengesi bozuldu. Kardeşim onu yakaladı ama kenara çekilip düşmesine izin verdi.

Sik kafalı.

Maksim'in yanına koşup ona yardım etmeye çalıştım. Beni iterek acı çeker bir hâlde sırtını duvara dayadı ve oturur pozisyona geçti.

Maksim kolay lokma biri olabilirdi ama derin bir gururu vardı. Örneğin, insanlara yük olmak ya da zayıf görünmek hiç hoşuna gitmezdi. Bugüne kadar katıldığımız tüm operasyonlardan sağ salim çıkmayı başardığı için kendisiyle gurur duyuyordu.

Savaş becerileri sadece Kirill ve Viktor'la boy ölçüşebilirdi ve bunu herkese, özellikle de Yuri/Anton'un sürekli yüzüne vururdu. Bu yüzden kendini bu durumda bulmak onun için çok aşağılayıcı olmalıydı.

Kardeşim, Maksim ile kapının arasında durdu. Arkadaşım kaçmaya kalkışırsa, bunun sonu kötü olurdu.

"İyi misin?" diye sordum yavaşça, belki gereksiz bir soruydu çünkü berbat görünüyordu. Dudakları kuru ve kanlıydı. Gözlerinden biri şişerek kapanmıştı, göğsü Anton'un saldırısının izleriyle doluydu.

Maksim soruma cevap vermek yerine, "O senin için kim?" diye sordu ve çenesini yana doğru uzattı.

"O... kardeşim."

"Kardeşin mi?" diye doğru duyduğundan emin olmak istercesine tekrarladı. "Bu, örgüte birlikte sızdığınız anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Onun kardeşim olduğunu daha yeni öğrendim. Öldüğünü sanıyordum ve... şey, farklı görünüyordu."

"Yuri'yi öldürdü."

"Ve tekrar yapma şansım olsaydı, yine aynısını yapardım," dedi Anton soğukkanlılıkla, *beni* sinirlendirecek kadar kayıtsız bir tavrı vardı.

Maksim, neredeyse bayılmak üzere olmasına rağmen ona hırladı.

Anton'un masaya koyduğu kabı aceleyle alıp Maksim'in yanına oturdum, sonra kapağını açıp ona bir şişe su verdim. "Susuz kalmışsın. Bir şeyler yiyip içmelisin."

Hâlâ kardeşime öfkeyle bakan Maksim, şişeyi kapıp tek seferde hepsini içti. Bileklerinde kelepçelerin bıraktığı morluklarla kesikleri görünce göğsüm sızladı.

Uzun süre tavandan asılı kalmış olmalıydı. Anton'u daha önce takip etmeliydim.

Maksim, elimden kabı kapıp orta pişmiş bifteği ve sebzeleri görünce duraksadı. Havuç sevmediği için havuç yoktu. Çenesi sıkıldı ama kabı rekor sürede boşalttı.

Bitirince bana baktı. "Sen de bu işin içinde misin?"

"Bu iş?"

"Bana işkence etmek."

"Hayır. Tabii ki hayır. Ben de bugün öğrendim, üstelik sadece onu takip ettiğim için."

"Bu beni bırakacağınız anlamına mı geliyor?"

"Ancak rüyanda," dedi Anton. "Kirill'in sana ne yapmanı istediğini söyleyene kadar dışarı adımını bile atmayacaksın. O zaman bile gözümün önünden ayrılmayacaksın."

"Öldür beni, orospu çocuğu. Öldürmezsen, ben seni öldüreceğim."

Anton uzandı, muhtemelen ona tekrar tokat atmak ya da yumruk atmak içindi ama atılarak aralarına girdim. "Durun, ikiniz de durun. Siz en iyi arkadaştınız. Bunu düşünemiyor musunuz?"

"O bizim ailemize saldırdı!"

"O benim gerçek arkadaşımı öldürdü!" Maksim aynı anda söyledi.

Nefesimi verip aralarına oturdum. "Bu hiçbir yere varmayacak."

"Git," dedi kardeşim. "Onunla kendi yöntemlerimle başa çıkarım."

"Ve onu işkenceye maruz bırakıp, sonra da öldürmene izin mi vereceğim? Hayır." Arkadaşıma döndüm. "Silahsız insanlara saldırdığını inanmak istemiyorum, Maks. O insanlar bir katliamdan kurtulan tek kişilerdi ve onlar benim yaşlı büyükannem, amcam ve altı yaşındaki kuzenimdi. Ama güvenlik kamerası görüntülerinde yüzünü tanıdım. Bana gerçekte ne olduğunu anlatmadıkça, Anton'un versiyonu mantıklı geliyor."

"Buraya kimseye saldırmaya gelmedim. Belsky Örgütü'nün son üyelerini bulmak ve Kirill ile iletişim kurmaya çalışmak için görevdeydim," dedi Maksim.

"Yalancı," diye homurdandı Anton. "O kadar basit olsaydı, işkenceye dayanmak yerine bana söylerdin."

"Senin lanet olası çirkin suratına bakmaktansa işkence çekmeyi tercih ettim."

Anton'un yumruğu sıkıldı ve o harekete geçmeden önce boğazımı temizledim. "Kirill'in Belsky Örgütü'nün son üyelerini öldürmeni istemediğinden emin misin?"

"İsteseydi, bir ordu ve Viktor'u gönderirdi. Ben sadece dört adamla geldim. Onlar da ilk ateş eden sizin adamlarınız tarafından öldürüldü."

Durmadan kanayan kalbim bu sözlerle canlandı. Bu kadar küçük ve spekülatif bir umut kırıntısının, aptal kalbimi canlandırmaya yetmesi ne kadar üzücüydü, değil mi?

İçimden başımı iki yana salladım. "Neden iletişim kurmaya çalıştığını biliyor musun?"

Maksim başını olumsuz anlamda salladı. "Kartlarını açık oynayan biri değildir."

Tam da öyleydi!

Planlarını her zaman kendine saklardı, Viktor ve ben bile son aşamaya kadar haberdar olmazdık. Bu yüzden nişanlanması, evlenmesi ve lanet olası ihaneti beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı.

Kendime not: Sonrasında daha fazla hedef vur.

"Bana ne yapacaksın, Sasha?" Maksim açıkça belli olan bir gerginlikle konuşuyordu. "Şuradaki sahte pislik, Yuri'ye yaptığı gibi kafama bir kurşun sıkmaktan mutluluk duyardı ama senin tavrının bu olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım senden taraf değiştirmeni istesem yapmazsın, değil mi?"

"Cevabını zaten bildiğin bir şeyi neden soruyorsun?"

Anladım. Kirill ve ailesi Maksim'in hamileriydi. Ona başka hiçbir yerde hayal bile edemeyeceği bir amaç ve ayrıcalıklı bir çocukluk vermişlerdi.

Kirill'e ve hatta Viktor'a içtenlikle saygı duyduğunu da söylemeye gerek yoktu. Viktor onu küçük yaştan itibaren bizzat eğitmişti ve üstün dövüş becerilerini kazanmasını sağlamıştı.

Onun, kendisine yalan söyleyen iki kişinin tarafında olmasını dilemek aptalca bir umuttu. Üstelik onlardan biri ona haftalarca işkence etmiş ve gerçek arkadaşını öldürmüştü.

"Kirill'in yanına dönersen..." Onun hakkında her konuştuğumda veya düşündüğümde olduğu gibi sesim kısıldı. "Düşman olarak tekrar karşılaşacağız."

"Zaten öyle değil miyiz?"

"Sana zarar vermek istemiyorum, Maks. Ailemi kaybettikten sonra edindiğim ilk arkadaş sensin. Askeriye ve mafya hayatına sorunsuz bir şekilde entegre olmama yardım ettin. Her zaman arkamda durdun ve moralim bozuk olduğunda karşılığında hiçbir şey istemeden beni neşelendirdin. Hiç çaba sarf etmeden kolayca en iyi arkadaşım oldun. O anları asla unutmayacağım."

Anton'a yan gözle baktı. "Biriniz için öyleydi."

"Ne sikim dedin sen?" Kardeşim korkutucu bir ses tonuyla bağırdı.

"Dedim ki, ikinizden biri nankör bir orospu çocuğu değildi. Tekrar duymak ister misin, sikik?"

"Yaşamaktan bıkmış olmalısın." Anton onu yakalamaya çalıştı ama onun elini itekledim.

"Kes şunu, lanet olsun. İkinizin arasındaki bu testosteron neyin nesi? İzlemek için fazla yorucu."

Maksim hırladığında, Anton boynunu kırmak istercesine ona baktı. Ben burada olmasaydım, eminim tam da bunu yapardı.

"Ama artık arkadaş olamayız," dedim boğuk bir sesle. "Sen, ölümünü planladığım adamın korumasısın. Sadık olduğum ama bana ihanet etmeyi seçen adamın. Karşı saflardayız, Maks. Düşman olarak karşılaşırsak, birbirimizi öldürebiliriz."

"Başından beri kim olduğunu dürüstçe söyleseydin, bu durumu kolayca atlatabilirdik."

"Öyle yapsaydım, intikamımı alamazdım."

"İkiniz de sürekli aynı şeyi söylüyorsunuz. Lanet suratlarınıza bakın! Geçmişte yaşayan yetişkin insanlarsınız. İntikam alsanız ne olacak? Daha mutlu olacağınızı mı sanıyorsunuz? Daha özgür? Daha iyi? Size bir haberim var: Kendinizi kahrolası derecede boş hissedeceksiniz."

"En azından bir kapanış olacaktı," dedim ifadesiz bir yüzle.

"Eskiden yoldaşın olan ve seni koruyan insanları öldürerek mi? Bu sadece Patron'la ilgili değil. Diğer tüm adamların hayatları da söz konusu. Ailenin ölümünden onlar mı sorumluydu? Hayır. Ama yine de onları öldüreceksin çünkü Patron'u hayatlarıyla savunacaklar. Teröristlerden ne farkın vardı?"

"Yemin ederim, Maksim. Lanet olası çeneni kapatmazsan, seni sevgili patronuna tabutla gönderirim."

"Yap şunu, lanet olsun!" Maksim, dengeyi sağlamak için duvara yaslanarak ayağa kalktı ve Anton'un gömleğinin yakasından tuttu. "Öldür beni. Ölmek, senin gerçek yüzünü görmekten daha iyi."

Kirill'in ihanetini keşfettiğimde göğsümü parçalayan duyguları hatırlayınca göğsüm acıdı. Maksim de benzer duygular yaşıyor olmalıydı.

Yuri'yi gerçekten seviyordu ama sonunda her şeyin Anton'un işi olduğunu öğrenmişti.

Yuri ve Anton aynı sessiz kişiliğe sahip olsalar da diğer her şeyde tamamen farklıydılar.

Kardeşim her zaman Ivanov imparatorluğunun vârisiydi ve bu onu genç yaşta duygusuz bir insana dönüştürmüştü.

Katliam, onun olumsuz özelliklerini daha da kötüleştirmişti.

Şu anda bile, sanki ona yöneltilen öfkeyi hiç hissetmiyor muş gibi Maksim'e soğuk gözlerle bakıyordu. Ancak Maksim'i saçından yakaladı ve acı verici olana dek parmaklarını geri çekti.

Ayağa kalkıp dikkatlice ama kararlı bir şekilde onları ayırdım. Maksim duvara yaslandı ve kardeşim kısa bir süre gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı, sonra tekrar açtı.

"Bence hepimizin biraz ara vermesi iyi olur," dedim yumuşak bir sesle.

"Beni bırakacak mısın?" diye sordu Maksim pazarlık kabul etmeyen bir tonla.

"Sana söyledim, seninle kavga etmek istemiyorum, Maks." Omzuna hafifçe vurdum. "Bence burada kalsan iyi olur En azından şimdilik."

"Böylece sadist pislik bana biraz daha işkence etsin diye mi?"

"Lanet olası dişlerini dökeceğim," diye hırladı Anton, yavaşça ama kesin bir şekilde sabrını yitiriyordu.

"İşkence olmayacak," diye belirttim.

"Bunu nasıl garanti edeceksin? Sen arkanı döner dönmez, sevgili kardeşin en sevdiği hobisi olan benim derimi işaretlemeye devam edecek."

"Burada kalacağım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," dedi Anton.

"Maks haklı. Sırf yapabiliyorsun diye ona işkence etmeyeceğine ben de güvenemiyorum."

"Onunla yalnız kalmayacaksın," dedi Anton her kelimeyi tek tek telaffuz ederek.

Maksim alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ne oldu? Sasha'nın beni senden daha çok sevmesinden mi korkuyorsun?"

"Seni lanet..."

"Sen de kalabilirsin ,Anton. Ama gideceksek, birlikte gideceğiz. Böylece ikimiz de hiçbir zaman onunla tek başımıza kalmayız."

Anton'un bu planı beğenmediğini anlayabiliyordum ancak kabul etmekten başka seçeneği yoktu. Birincisi, ben gitmiyordum. İkincisi, o da gitmiyordu.

Bu hiç düşünmediğim bir komplikasyondu ama nedense, göğsümdeki kanlı karmaşadan dikkatimi uzaklaştıran her şeyden memnundum.

Geçici bile olsa...

BÖLÜM YEDİ

Sasha

Atmosferin gergin olduğunu söylemek yetersiz kalırdı.

Kardeşimin peşinden gidip, garip bir şekilde onun en sevdiği yemeği satın aldıktan sonra Maksim'e işkence ettiğini gördüğümden beri iki hafta geçmişti.

Bu ayrıntı, Anton'un bu konudaki tutumunun çarpık olabileceğini düşünmeme neden olmuştu. Onun duygusuz olduğunu ve Maksim'e ne olduğunu umursamadığını düşünmüştüm. Askerde ve New York'ta sergilediği performansla kesinlikle Oscar kazanabilirdi.

Ancak üçümüzün burada kapalı kaldığımız süreden sonra, bakış açım değişmeye başlamıştı.

Birincisi, Anton, Albert amca Maksim'in peşine paralı askerler taktıktan sonra saklandığı yeri bulmuş ama amcama söylememişti. Onu burada tutarak, amcam ve Babushka'nın ulaşamayacağı bir yerde saklamıştı. Maksim'den bilgi almak için yaptığını söylemişti ama bence onu korumak istemişti.

İkincisi, onu ekim ayının sonlarında Sibirya'nın donduru cu soğuğuna ve karına uygun, çok iyi ısıtılmış bir yere koymuştu.

Yine de onu işkence ettiği için ona güvenemiyordum.

İlk birkaç gün, Maksim hasta olduğu için günün çoğunu onun yanında geçirdim. Ateşi vardı ve sürekli bakıma ihtiyacı oluyordu. Ancak ateşi için soğuk bir bezle vücudunu silmeye çalıştığımda, Anton beni iterek kendi yapmıştı. Benim hâlâ onun kız kardeşi olduğumu ve erkeklere dokunmamı istemediğini söylemişti.

Maks'ın arkadaşım olduğunu ve ona öyle bakmadığımı açıklamaya çalışmıştım ama Anton, "Hayır. Bizi evden attığı her defasında Kirill'le ne yaptığını düşünmek istemiyorum," diyerek beni susturmuştu.

Kalbim bu kadar kırık olmasaydı, kardeşim Kirill ve benim hakkımda her şeyi bildiği için utanırdım.

Muhtemelen müdahale etmemişti çünkü: A) şüpheli görünmüş olacaktı ve B) tüm bunların benim ayrıntılı planımın bir parçası olduğunu düşünmüştü.

Sonucu paramparça olmak olan bir plandı belki. Fakat benim hiçbir lanet planım yoktu ve bu da işin en üzücü kısmıydı.

Tüm çabalarıma rağmen Anton, Maksim'e dokunmama izin vermemiş ve ben üst katta tamiratla uğraşırken onunla tek başına ilgilenmişti.

Yine de ben yokken onu öldürmediğinden emin olmak amacıyla kontrol etmek için aşağıya inmek zorunda kalmıştım.

Ardından onarımda bana yardım etmiş, daha doğrusu, ona söylediğim her şeyi yapmıştı. Anton el işlerinde şaşırtıcı derecede iyiydi, bunu daha önce bilmiyordum. Belki de zengin bir ailede büyüdüğümüzden, kendimiz çalışmak zorunda kalmadığımız içindi.

Ancak Anton orduya yazılmak ve mafya için çalışmak zorunda kalmıştı. Savaşta zayıf biri gibi davranmakta çok başarılı olmuştu ama aslında öyle değildi.

İki hafta boyunca sabahları buraya gelmiş, gün batımında gitmiştik. Amcam, Babushka ve Mike özel eğitim aldığımızı düşünüyorlardı, bu yüzden hiç şüphelenmiyorlardı.

Maksim ilk başta bize sessiz davranmış, ben de kart oyunları ve masa oyunları getirerek onu konuşturmaya çalışmıştım.

Umutsuz bir dışadönük olduğu için benimle konuşması çok uzun sürmemişti. Anton ise başka bir hikâyeydi. Birbirleriyle sadece birbirlerinin kalbini parçalamaya hazır olduklarında konuşuyorlardı.

Maksim iyileştiğinden beri durum daha da kötüleşti. Onu sık sık bodrumda kafeslenmiş bir hayvan gibi volta atarken bulduk.

Kendini gerçekten öyle hissediyor olmalıydı.

Maksim, gençliğinden beri şiddetle iç içe yaşamış bir adamdı. On dokuz yaşında orduya katılmıştı. Orada dört yıl boyunca hayatının en güzel günlerini geçirdikten sonra mafya dünyasına girmiş ve çoğunlukla saha operasyonlarında görev almıştı.

Şimdi hapse girdiğine göre, sanki kanatlarını kesmişiz gibiydi. Ancak çatışmayı önlemenin başka bir yolunu

göremiyordum. Onu serbest bırakırsak, Kirill'e geri dönecekti ve felaket olacaktı.

Ya da belki de kaçınılmazı geciktirmeye çalışıyordum.

Albert amca çoktan işleri yoluna koymuştu ve sonunda New York'a gidip Kirill'i öldürecektik.

Sadece suç örgütlerindeki casuslarının her şeyi hazırlamasını bekliyorduk. Bu, onun evinde gerçekleşecek bir olay sırasında olmalıydı çünkü Anton ve ben o yeri avucumuzun içi gibi biliyorduk.

Tabii ki adalet şiirsel olduğu için ailesinin gözleri önünde ölecekti.

Onu öldüren ben olacaktım. Anton değil. Albert amca değil. *Ben.*

Bunu ben seçmiştim. O canavara âşık olduğum için bu ceza yeterliydi.

Onu öldürdükten sonra hayatta kalmayacaktım muhtemelen ama kimin umurundaydı ki?

İntikam dışında benim bir geleceğim var mıydı? Hepsi boş hayallerdi. Küçük bir kızken ne olmak istediğimi hatırlamıyordum. Tek istediğim kuzenlerimle birlikte büyümek, annemin azarlarından ve Babushka'nın sopasından kaçmaktı.

Şimdiyse tek amacım intikam almak gibi görünüyordu.

"Günaydın, Maks," diye selam verdim içeri girerken.

Sert bir şekilde homurdandı, bakışları sertleşmişti ve gömleğinin altındaki kasları gergindi. Tek kelime etmesine gerek yoktu, sınırda olduğunu anlayabiliyordum.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi. "Bu yerde bir dakika daha kalırsam, duvara yumruk atacağım."

Yaralı parmak eklemlerine bakılırsa, bunu çoktan yapmış olmalıydı.

"Ve siktiğimin masa oyunları yok," diye bağırdı ben konuşamadan.

"Konuşmana dikkat et," dedi Anton yanımdan. Maksim gözlerini ona dikti. "*Sen*. Benimle dövüş."

Yatıştırıcı bir gülümseme attım. "Eminim daha iyi bir şey bulabiliriz... Anton!"

Kardeşim çoktan ceketini çıkarıp bodrumun ortasına doğru adım attı. Anton ona yeni bir yatak yapmış, birkaç ağırlık ve bir televizyon getirmiştik ama görünüşe göre bunlar Maksim'i eğlendirmek için yeterli değildi.

"Ne yapıyorsunuz?" Aralarına girmeye çalıştım.

"Sen karışma, Sasha." Maksim benimle konuşuyordu ama şahin gibi dikkati kardeşimdeydi. "Bu benimle sahte orospu çocuğu arasında."

"Evet. Sen karışma. Bu küstah piçi haddini bildire..."

Cümlesini bitirmeden Maksim yumruğunu yüzüne indirdi. "Bağlı ve çaresiz olmadığımda hiç eğlencesi yok, değil mi pislik?"

Anton da kendi yumruğuyla karşılık verdi. Sonra birbirlerini duvara, kanepeye ve yere fırlatarak yumruklaşmaya başladılar.

Kavgayı ayırmaya çalışmaktan birkaç dakika sonra vazgeçtim. Belki de içlerinde biriken düşmanlığı dışarı atmak için buna ihtiyaçları vardı.

İç çekerek oturup kartları yeniden düzenledim.

Bodrumu biraz ev gibi yapma çabası buraya kadardı. Burası savaş alanı gibiydi.

New York'ta ya da orduda olsaydık, Anton'un Maksim'e karşı hiç şansı olmazdı ama o zaman Anton gerçek gücünü saklıyordu. Şimdiyse kendini tutmadan Maksim'i köşeye sıkıştırıyordu.

Arkadaşım onu yere indirip yüzüne tokat attı. Hayır, Anton'un öncesinde ona yaptığı gibi elinin tersiyle vurdu.

Anton kükreyerek Maksim'i yerde tuttu ama bu sadece bir saniye sürdü, sonra yere yuvarlanıp birbirlerine her yerlerinden vurmaya başladılar. Adrenalin, birbirlerine verdikleri yaralardan daha güçlü olmalıydı çünkü devam ettiler. İkisinin de pes edeceğine dair hiçbir işaret yoktu.

Yukarı çıkıp bir şişe votka ve birkaç bardak aldım. Geri döndüğümde, hâlâ aynı enerjiyle kavga ediyorlardı. Kendime bir bardak doldurup küçük masaya oturdum, kavgalarını büyük bir ilgiyle izledim. Her an biteceğini beklesem de bitmedi. Aslında yarım saatten fazla sürdü ve sonunda, yarattıkları yıkımın ardından yere yığıldılar.

Sert nefesleri, terleri ve kan kokusu havada asılı kalıyordu, sadece benim rahatça yudumladığım içkinin sesi kesintiye uğratıyordu.

"Dayanıklılık konusunda *A* artı alırsınız."

Anton sendeleyerek ayağa kalktı ve Maksim'in kaburgalarına tekme attı. "Ben kazandım."

Maksim onun ayak bileğini yakalayıp üzerine çekerek düşürdü. "Siktir, ne kazanması."

Anton gömleğini avuçladı. "Sonuçta bir tanrı değilsin, kabul et."

"Senin için tanrıyım, sikik." Maksim onu iterek ayağa kalktı, ardından bana doğru yürüyüp votka şişesini kaptı ve şişeden içmeye başladı. "Sen izledin, Sasha. Ben kazandım, değil mi?"

"Saçmalık." Anton, ortalıkta duran birkaç bardak olmasına rağmen şişeyi aldı ve doğrudan içmeye başladı. "Gözleri olan herkes benim daha fazla puan aldığımı görebilir."

"Sikeyim, rüyanda görürsün." Maksim şişeyi geri aldı ve boğazına daha fazla alkol döktü.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim."

Onlar votka için kavga etmeye devam ederken başımı yana eğdim. İkisinin de yüzleri morluklar, kesikler ve kanayan dudaklarla doluydu.

Maksim yanımdaki koltuğa tüm ağırlığıyla oturduğunda tahta sandalye onun yanında küçücük kaldı. "Belli ki senin akraba kayırma sorunların var."

Anton diğer tarafımdaki sandalyeye oturunca ağırlığıyla sandalye gıcırdadı. "Onunla konuşurken ağzını topla."

"Bu konuda ne yapacaksın, orospu çocuğu?"

"Sen..."

Bardağımı masaya vurdum. "Cidden, kesin şunu. Başımı ağrıtıyorsunuz. Çocuk gibisiniz."

"Bu denklemdeki tek çocuk, küçük sik enerjisi olan kardeşin."

"Sanki senin sikin çok etkileyiciymiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Tamam." Elimi kaldırdım. "Benim zevkime göre çok fazla sik konuşuldu ve cidden, Tosha benim kardeşim. Bu tür görüntülere ihtiyacım yok."

İkinci bahsettiğim kişi, kız kardeşinin önünde siklerden bahsettiğini fark etmiş gibi gözlerini kapattı. Onun aşırı derecede kontrollü olduğunu düşünürsek bu şaşırtıcıydı.

Maksim onu sarsıyordu ya da ona karşı duyduğu öfkesi sarsıyordu. *İlginç.*

Maksim omzuma vurdu. "İki yıl boyunca erkeklerle yaşadın ve sik ölçme yarışmasına hiç katılmadın ama bundan da hiç çekinmedin."

"O, Yuri'nin aslında kardeşim olduğunu bilmeden önceydi."

"Kendi kız kardeşini bile kandırabildiyse, sanırım kendimi iyi bir arkadaşlık içinde hissetmeliyim."

"Sanki burada değilmişim gibi konuşmayı kesin," dedi kardeşim.

Maksim ona bakmadı, bunun yerine bana gülümsedi. "Ne tür bir oyun oynuyoruz?"

"Sikeyim, sakın beni görmezden gelme." Anton o kadar alçak sesle konuştu ki tüylerim diken diken oldu.

"Kart oyunu mu?" Maksim onu tamamen yok etmekte çok başarılıydı. "Masa oyunlarına tercih ederim."

"İlgi manyağı mısın?" Anton'un sesi normale döndü.

Maksim başını yavaşça kaldırdı, kartları yumruğunda sıktı. "Ne dedin sen?"

Kardeşimin dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Anla artık. O bir kadın ve sana hiç ilgi duymadı."

"Kapa lanet çeneni."

"Ne? Âşık olduğun kişi kadın olduğu için utanıyor musun?"

Maksim üstüne atıldı, Anton da öyle. İkisinin yumruklarını durdurmak için zamanında kendimi kaldırdım. "Bir dakika, sakinleşebilir misiniz?"

"Bunu söylemeye hakkın yoktu," diye dişlerini gıcırdattı Maksim.

"Umurumda değil." Anton bana baktı. "Maksim eşcinsel ve seni erkek sandığı için sana âşık olmuştu. Şimdi tüm umutları yıkıldı. Bu kadar basit."

"Seni lanet olası..."

"Çık dışarı, Anton." Onu ittim.

"Hayır."

"Çık dışarı dedim." Sesimi yumuşattım. "Lütfen." Dişlerini sıktı ama çıkışa doğru yürüdü.

Arkadaşım hâlâ peşinden gitmek istedi ama önüne geçtim. Bana doğru yürüdü ve lanet olası bir boğa gibi olduğu için onu yerinde tutamadım.

"Maks!" Göğsünü ittim. "Onu boş ver. Anton pisliğin tekiydi ama buna değmez. Ayrıca, eşcinsel ya da heteroseksüel ya da uzaylı olman umurumda değil. Sen her zaman benim arkadaşım olacaksın."

Derin bir nefes aldı ve beni itmeyi bıraktı, dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Arkadaşlık bölgesine bininci kez attığın tekme için teşekkürler."

"Ben bir kadınım, bu yüzden aramızda bir şey olması neredeyse imkânsızdı."

"Sanki erkek olsaydın mümkünmüş gibi konuştun."

"Yani, bunu asla bilemezsin."

"Benimle dalga geçme, Sasha. Patron'a sanki tanrınmış gibi bakıyordun."

"Bu... doğru değil."

"Evet, doğru," diye iç geçirdi. "Sanırım ben de birinin bana öyle bakmasını istedim."

Koluna hafifçe vurdum. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Seni incitmek istemedim."

"En azından *sen* incitmek istemedin."

"Anton..." Doğru kelimeyi ararken duraksadım. "O kadar da kötü değil. Sadece çok katı."

"Beni burada kilitli tutmaya devam edersen, birimiz diğerini öldürecek. Bunu sen biliyorsun, o biliyor, ben de biliyorum. Doğru olanı yap, Sasha."

"Ben... düşüneceğim."

"Çabuk düşün." Duraksadı. "Ayrıca, Patron'un çocukların ölümünü planlayacağına inanmıyorum. O öyle bir canavar değil."

"Kes şunu, Maks."

"Ciddiyim. Tüm gençliğini kardeşlerini korumaya adadı, onlara kendilerini umursamadığını inandırmak da dahil. Onun gibi bir adam çocukları öldürmez."

Aptal bir yanım onun sözlerine inanmak istedi ama Kirill o yanımı, onun ne hazırladığını bilmeden beklediğim kulübede öldürmüştü.

Maksim'le bir tur kart oynadık ama sonra Anton bana

acil bir mesaj gönderdi ve ben homurdanan Maksim'e sarılmak zorunda kaldım.

Anton'u dışarıda kar motosikletinin yanında beklerken buldum ve arkasına atladım. "Şunu bil ki, bu çok pis bir hareketti. Birinin cinsel yönelimini, o kendisi açıklamadan ortaya çıkarmamalıydın."

"Umurumda değildi."

"Bazen gerçekten pisliğin tekisin." Başımı iki yana salladım. "Acil durum nedir?"

"Saldırı tarihini öne alabiliriz."

Kalbim hızla atmaya başladı. "Bir ipucu mu var?"

"Evet. Amcam ayrıntıları hallediyor." Bir süre durdu. "Babushka, Kirill'in gözleri önünde ailesini öldürmemizi istiyor."

Kar motosikletinden atlayıp ona baktım. "Neyden bahsediyorsun? Sadece Kirill'i öldüreceğimize karar vermiştik."

"Babushka aynı fikirde değil."

"Babushka çoğu zaman ne dediğini bilmeyen yaşlı bir kadın."

"Dikkatli ol, Sasha. Senin neyin var?"

"Bu doğru değil mi? Bunca zamandır saklanıyordu, bu da aklını kaçırmasına neden oldu. Sen ve ben cehenneme gidip geldik ve sadece Kirill'in ödeyeceğine karar verdik. Karina ve Konstantin'in bununla hiçbir ilgisi yok. Aslında Yulia'nın da yok."

"Babam ve amcalarımızın verdiği kararla bizim de hiçbir ilgimiz yoktu ama bu yüzden tüm ailemizi kaybettik."

"Sen... bu fikre katılıyor musun?"

"Sadece o ölürse adalet şiirsel olmayacak."

"Hayır, Anton! Onları öldürmeyeceğiz. Karina benim arkadaşım, Konstantin de öyle."

Gözlerini kıstı. "New York'tan ayrıldın ama görünüşe göre kalbin hâlâ orada."

"Onları öldürmeyeceğiz, son sözüm bu."

Babushka ve amcam tarafından oy çokluğuyla bu konuda geçersiz kılınırsam, işi kendim halledecektim.

BÖLÜM SEKİZ

Kirill

Öldürme çılgınlığım hiç durmamıştı.

Ancak Pakhan olarak konumumu korumama yetecek kadar kendimi dizginlemeye başlamıştım. Her şey boşken, bu pozisyonda olmak kolay ya da eğlenceli değildi.

Bununla birlikte, bu tahta oturmak için çok çalışmıştım. Sasha'yı kaybetmiş olabilirdim fakat o yıllarca yanımda durarak bu konuma gelmeme yardım etmişti.

Daha doğrusu, tek istediği bana yardım etmekti. Beni koruduğu ve desteklediği sürece, bu konuma ya da başka bir yere gelmemi umursamıyordu.

Bu pozisyon için rekabet eden ve nişanımızla ona acı veren bendim. O benden alınmadan önce evliliğimizi düzgün bir şekilde kutlama fırsatı bulamamıştım.

Hayatımdan ayrılalı elli üç gün olmuştu ve hâlâ eski odama giremiyordum.

Onu evimin her köşesinde, bahçede, hatta sokaklarda bile görüyorken eski odama girmekten kaçınmak anlamsızdı.

Lanet olası her yerde o vardı.

Onu sistemimden silmek ya da bir son vermek imkânsızdı. Aslında, bunu reddediyordum.

"Ne düşünüyorsun, Pakhan?" Vladimir sağ yanımdan sorarak dikkatimi toplantıya geri çekti.

Bu, oylamadan önce organizasyondaki herkesin saçmalıklarıyla beni sıktığı ve sonra da yoluna devam ettiği haftalık toplantılardan biriydi.

Kendimi kaybederek Arnavut meselesinde Boston'daki Rus mafyasının liderinin ayağına basıp onu kızdırdıktan sonra burada işler karışmıştı.

Igor, görevi kötüye kullanmamdan hiç hoşnut değildi ama kızı benim ailemden olduğu için durumu idare ediyordu. Rai, Pakhan'ın yeniden seçilmesini istemişti ve bu konuda lanet olası bir sürtük gibiydi. Aslında, Sasha'nın ölümünü öğrendiğinden beri tam bir baş belası olmuştu.

Eğer zehirlenerek ölürsem, bunu yapan Rai'dir.

Vladimir bana benden hoşlanmadığını söylemişti ama artık Pakhan bendim, bu yüzden öyle davranıp organizasyonu bir arada tutmam gerekiyordu.

Adrian, onun kurduğu her şeyi tehlikeye atarsam desteğini çekip beni yüzüstü bırakmakla tehdit etmişti.

Mikhail ve Damien sahip olduğum tek hayranlarımdı. Mikhail'e kaybettiği gücün bir kısmını geri vermiştim. Damien'ın da sadizmini beslemiştim. Hatta onu "meşgul" tuttuğum sürece, benim verdiğim her şeye oy vermişti.

Viktor, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaparak kendi hayatıyla beni tehdit ettiğinde, kendimi şu anki rolüme girmek için zorlamak zorunda kalmıştım.

Belki de farkında bile olmadan Sasha yerine bu rolü seçmiştim.

O olmadan bu rolün hiçbir anlamı yoktu ama vazgeçersem geriye sadece ölüm kalırdı.

Bu yüzden Juan'ın karteliyle aramızı düzelttim ve daha iyi bir anlaşma yaptım. İyi tarafı, bazı örgütler Arnavutları nasıl yok ettiğimi gördükten sonra müttefik olmak istediler.

Bu yüzden Rai havlayabilirdi ama ısırmayı asla başaramayacaktı.

Ortalığı karıştırdığım tüm sorunlara rağmen, kardeşliğin hayatta kalması için en iyi seçenek hâlâ bendim.

"Bence," dedim Vladimir'in sorusuna cevap olarak. "Beklemeli, İrlandalılara karşı hiçbir şey yapmadan nasıl tepki vereceklerini görmeliyiz. Eğer şiddete başvururlarsa..."

"Onları uykularında katlederim." Damien benim için cümlemi tamamlayarak ellerini ovuşturdu.

"İşte bu." Çenemi ona doğru uzattığımda şeytani bir manyak gibi sırıttı.

"Önce savaşı başlatıp nasıl gideceğine mi baksak?"

"Hayır," dedim kesin bir şekilde.

"Hadi ama! Neden kimse benim önerilerimi ciddiye almıyor?"

"Çünkü arkasında neredeyse hiç düşünce yok," diye cevapladı Igor, ardından bana odaklandı. "Bu plana katılıyorum ama casuslar yerleştirmeye de çalışmalıyız."

"Çoktan yaptık," dedim. "Adrian'ın içeride kendi ağı var."

Söz konusu adam başını salladı. "Bir hafta önce başladık. Şüpheli bir şey olursa Pakhan'a rapor ederim."

"Her zaman bir adım öndesin, ha?" Mikhail sırıttı.

"Başka türlüsünü kabul etmem," diyerek toplantıyı bitirdim.

Çoğu gün, hiçbir şey hissetmeyecek kadar uyuşmuş oluyordum ama diğer günler, o karanlık bulut çok yakın duruyordu. Aşırı keder nefesimi, varlığımı ve şimdiye kadar uğruna çabaladığım her şeyi boğuyordu.

Bazı günler, onun gölgesinin beni takip ettiğini ve Viktor'la beni kimin daha iyi koruyacağı konusunda rekabet ettiğini göremeyeceğim gerçeğiyle yüzleşiyordum.

Bir de o yokken neden hâlâ nefes aldığımı merak ettiğim günler oluyordu.

Bugün de o günlerden biriydi.

Tüm bu lanet olası insanların beni rahat bırakmasını istiyordum. Böylece her gün yaptığım gibi mezarının başında sarhoş olabilirdim. Mezar taşının karşısındaki ağaca yaslanarak uyuduğum birkaç saat, uyuyabildiğim tek zamandı ve o zaman bile cesediyle ilgili kâbuslarla doluydu.

Kristina ile nişanlanmayı seçtiğim için ağladığı, küfrettiği ve bana vurduğu kâbuslar... Üstelik Kristina şu an gerçekten hamileydi.

Rai arkada kalmıştı, gözleri neredeyse bana lazer ışınları fırlatır gibi bakıyordu. Kocası, kendini vurdurmasın diye

yanında dikiliyordu. Rai'nin kontrol edilmesi gereken sivri bir dili vardı.

Çenemi yumruğuma dayayıp, hissetmediğim bir kayıtsızlık takındım. "Sıkıcı varlığının bir sebebi var mı?"

"Bil ki seni asla affetmeyeceğim."

"Görüşlerini umursadığımı varsayman oldukça cesurca."

"Onun ölümüne nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyorsun, seni sikik pislik!" diyerek üzerime atıldı. Muhtemelen yumruk ya da tokat atmak içindi ama Kyle onu belinden tutup geriye savurdu.

"Bırak beni!" diye direndi kocasına. "Biri o kalın kafasına biraz akıl sokmalı!"

"Bırakırdım ama senin vurulduğunu görmek istemem, prenses," dedi Kyle.

"En azından biriniz akıllıymış," diye küçümseyerek elimi salladım. "Kalan azıcık merhametim de bitmeden onu gözümün önünden alın."

"Sasha'nın ölmesi senin suçundu," dedi sakin bir sesle, direnci kırılmıştı. "Onun düşmanı yoktu ama senin var. Lanet olsun, bunun kendi tarafındakilere nasıl etki edeceğini umursamadan onları onur nişanı gibi topladın. Sana daha önce ona layık olmadığını, onu bırakman gerektiğini söylemiştim ama tabii ki bunu yapmadın ve sonuç ortada."

Hızla ayağa kalktım ama Kyle'ın refleksleri daha hızlıydı. Onu yemek odasından sürükleyerek çıkardı. "Gidiyoruz."

Elim yanımda yumruk haline gelmişti. Ona dokunsaydım, lanet boynunu kırardım. Hiç şüphe yoktu.

Kyle, onu benim pençelerimden kurtarmak için yeterince hızlıydı. Geçici de olsa.

Bir saniye, iki saniye öylece durdum...

Tek bir hareketle masanın kenarlarını tuttum ve üstündeki her şeyi yere fırlattım.

Tabaklar, bardaklar ve yemek artıkları parçalanıp yerde lekeler bıraktı ama içimdeki öfkeyi dindirmek için hiçbir işe yaramadı.

Belki de Rai'yi zehirleyip o lanet olası sesini sonsuza dek susturacak kişi ben olmalıydım.

Sasha'nın ölümü senin suçun.

Bu sözler, eski saatin tik tak sesleriyle çarpışarak tekrar tekrar yankılandı.

Tik.

Onun ölmesinin sebebi bendim.

Tak.

Benimle tanışmasaydı, yaşıyor olurdu.

Tik.

Onu seçseydim, öldürülmezdi.

Tak...

Kafam kısa devre yapmış gibiydi. Ya öyleydi ya da lanet olası aklımı kaçırıyordum. Bedenim, hızla dönen düşüncelerime yetişemiyordu ve içim öfkeyle sarsılıyordu.

O kırmızı, gözü dönmüş türden bir öfkeydi.

Kan dökmek isteyen ve yine de tatmin olmayacak türden...

Parmağımdaki yüzüğü deli gibi ileri geri çevirirken yemek odasından fırlayarak çıktım. Viktor'un, hiç var olmayan annem gibi beni azarlamak için burada olmamasına seviniyordum. Ya da Karina'nın beni bıçakla beklememe-

sine... Son seferinde de beni duygusuz olmakla suçladıktan sonra bu alışkanlığını yeniden edinmişti.

Soğuk. Kayıtsız.

Eğer Rai ve Karina'nın iddia ettikleri ölçüde kayıtsız olsaydım, ne kadar nefes alırsam alayım boğulmuş hissedebilir miydim?

Biraz olsun huzur bulmak için alkole ve onun lanet mezarına ihtiyaç duyar mıydım?

Onu yanımda hisseder miydim? Şimdi bile? Lanet olası yanımda sessizce, belki hüzünle yürürken?

Belki de onu koruyamadığım için hayaleti beni rahatsız ediyordu. Gerçi belirli bir rahatsızlık yoktu. Sadece burada başını iki yana sallıyordu. Sanki beni bir gün daha hayatta tutmak için parçalarımı bir araya getirmeye çalışıyormuş gibi sarılmak istiyordu.

Keşke Karina ve Rai'nin düşündüğü kadar duygusuz olsaydım. Genelde öyleydim ama Sasha söz konusu olduğunda durum farklıydı.

Onsuz yaşamak zayıf, amaçsız ve kesinlikle acınası hâlime geri dönmek gibiydi.

Hayır. O zamanlar bir amacım vardı. Şimdiyse kahrolası hiçbir şeyim kalmamıştı.

Çıkarken bir şişe votka kaptım. Ben sevmiyordum ama Sasha severdi.

Alkol aldığı ender zamanlarda en sevdiği içki buydu. Votkayı seven tipik bir Rus'tu.

Şimdiyse votka benim tercih ettiğim zehrimdi.

Garaj yolumu dolduran tüm arabalar gitmiş, böylece korumalarımın biraz nefes almalarını sağlamıştı. Taraflı görünmek istemezdim ama öyleydim, en iyi adamlara sahiptim.

Adrian ve adamlarından bazıları da orada görev yapmıştı ama sayıları azdı. Bu evden ayrılırken tüm adamlarımı yanımda götürebilecek kadar güçlü olan tek kişi bendim. Birçoğunu kaybetmiştim fakat kalanlar bir liderin sahip olabileceği en disiplinli ve sadık adamlardı.

Sasha, Maksim ve Yuri'yi aynı anda kaybetmenin genel depresyonuna rağmen, Viktor'un emri altında yüzde bin çaba gösteriyorlardı.

Hâlâ burada tutunmamın ve Sasha ile birlikte toprağın altında olmamamın tek nedeni onlar olabilirdi. O, onları arkadaşı olarak görüyordu ve onlara bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Maksim'i öğrenirse, benden sonsuza kadar nefret ederdi.

Ve Yuri... Ona ne olduğunu bilmiyordum. Sanki yer yarılmış ve onu iz bırakmadan yutmuş gibiydi.

Maksim'in peşinden gittiğini düşünmüştüm ama bana haber vermeden ortadan kaybolmak onun tarzı değildi.

Kaçmış olabilirdi ya da... Bilmiyordum. Bu noktada umurumda bile değildi.

"Patron!" Arabaya doğru yürürken Viktor koşarak yanıma geldi.

Onu görmezden gelip kapıyı açtım. "Şimdi olmaz. Bugünlük işim bitti."

"Bu acil."

"Hâlâ umurumda değil."

Elimi kapı kolundan çekip kapıyı sertçe çarptı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

"Bunu görmen gerek."

"Yemin ederim ki..." Fazlasıyla tanıdık bir yüz, kargo pantolon ve dağınık bir tişört giymiş halde bize doğru yürürken sustum. "Maksim."

Gergin bir gülümsemeyle selam verdi. "Uzun zaman oldu, patron."

Sasha'nın ısrarcı hayaleti dışında başka bir hayalet görmüş gibi yavaşça ona yaklaştım. Yüzündeki birkaç iyileşmiş morluk dışında, tam olarak tanıdığım Maksim gibiydi.

"Malikânenin önünde bir taksiden indi," dedi Viktor. "Ön kapıdaki korumalar geldiğini haber vermek için beni aradılar."

"Ne oldu?" diye sordum. "Neden ortadan kayboldun?"

"Sana ilk mesajı gönderdikten sonra yakalandım, sonra da iletişim araçlarımı ortadan kaldırdılar."

Gözlerimi kıstım. "Nasıl kurtuldun?"

"İçlerinden biri bana yardım etti."

"*Onlar* ve *içlerinden biri* kim, Maksim?"

"Anton Ivanov ve Sasha. Anton'u Yuri olarak tanıyorsundur. Bunca yıldır yalan söylüyormuş, patron. Aslında Yuri'yi beş yıl önce öldürmüş, kazayı sahte olarak düzenleyip onun yerini almış, sonra..."

"Bekle. Baştan al." Her kelimeyle boğazım kurudu. "Az önce Sasha mı dedin?"

"Evet. Şöyle dedi, aynen aktarıyorum. '*Hayattayım. Muhtemelen cesedin bir tuzak olduğunu şimdiye kadar öğ-*

renmişsindir. Bir dahaki sefere seni gördüğümde, seni öldüreceğim.'"

"O... yaşıyor mu?" Sözler ağzımdan çıkarken boğazımda düğümlendi.

"Evet. Bombalamadan kaçmayı başarmış ama şu an önemli olan bu değil. Rusya'dan çıkmama yardım etti çünkü ailesi, senin ailen de dahil olmak üzere bu evdeki herkesi öldürmek istiyor. Bu savaşta başka kimse ölmesin diye ikinizin için baş başa bir görüşme ayarlamak istediğini söyledi. Bunu onlardan habersiz yapıyor, böylece anlayamayacaklar..."

Maksim, votka şişesini düşürdüğümde sözünü kesti. Kafamı geriye atıp uzun ve derin bir kahkaha atarken şişe yere çarptı.

Hayat bir anda uzuvlarıma dolarak tüm boşluğu ve onunla birlikte gelen cehennemi silip süpürdü.

Nefes alıyordum. *Hayır.*

Yaşıyordum.

Siktir.

Sikeyim, siktir.

Beni alt etmişti. Neredeyse aklımı kaçırmama neden oluyordu ama bunca zaman kim bilir ne halt etmek için Rusya'daydı.

Beni bir dahaki görüşünde öldürmek mi istiyordu?

Tabii ki.

Güzel karım için her şeyi yapardım.

BÖLÜM DOKUZ

Sasha

"Sasha!"

Anton garaja daldığında, birkaç kutudan yaptığım derme çatma taburede doğruldum. Tüfeğimi dizlerimin üstüne bıraktım, temizlemek için kullandığım bezi parmaklarım sıkıca kavramıştı. Mike'ın ya da ailesinin bu yönümü görmelerini istemediğim için burada yapmayı tercih etmiştim.

O sadece çizgi filmleriyle şekerleri seven bir çocuktu ve bu masumiyetini mümkün olduğunca uzun süre korumak istiyordum.

Kardeşim kapıyı çarparak kapatana dek kar fırtınası içeri girmiş, soğuk hava iliklerime kadar işlemişti.

Ceketi karla kaplıydı ve yüzü o kadar beyazdı ki, sert doğa koşullarıyla yarışabilirdi. Gözleri dışarıdaki fırtınadan bile şiddetli parlıyordu, bakışlarının derinlikleri korkutucuydu.

"Ne halt ettin sen?" diye bağırdı. Sesi ve yüzü gerginlikten sertleşmişti.

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum."

"Maksim gitmiş."

"Gerçekten mi?" Silahımın arkasını bezle silmeye devam ettim. "Peki bunu nereden biliyorsun? Kendin görmeye gitmedin, değil mi?"

Hepimizin uyuduğunu zannederek düzenli olarak gizlice dışarı çıkıyordu. Belki egzersiz yapmaya ya da bu çökmüş imparatorluğa hâlâ sadık olan adamlarla buluşmaya gidiyor sanmıştım. Ancak her sabahki berbat ruh hâline bakılırsa, o eski kulübeye gittiğine emindim.

Onu takip etmeyi düşünmüştüm ama Maksim kendini savunacak kadar güçlenmişti, bu yüzden karışmamamın daha iyi olacağına karar vermiştim. Ayrıca, en azından fiziksel olarak yaralanmadıkları için aralarına girmemin bir anlamı yoktu.

Anton, onların bitmek bilmeyen kavgalarını ayırmaya çalıştığımda pisliklerini bir üst seviyeye çıkarıyor gibi görünüyordu, bu yüzden diplomatik yolu seçmiş ve kendi başlarına halletmelerine izin vermiştim.

Ancak şimdi, Anton beni paramparça edecek gibi görünüyordu. "Demek onu bıraktın."

"Hayır, bırakmadım. Ama soruma cevap vermedin. Arkamdan kulübeye mi gittin?"

"Sasha," diye boğazının derinlerinden homurdandı.

"Evet, Tosha?"

"Benimle uğraşma." Öfkeyle önüme dikildi. Omuzları, bacakları ve yumrukları ölümcül bir gerginlik içindeydi. "Ne zaman gitti? Nasıl? Güzergâhı ne?"

"Hiçbir fikrim yok." Omzumu kaldırdım. "Oraya bir anahtar düşürmüş ve kayak ekipmanlarını gizlice içeri sokmuş olabilirim."

"Seni lanet aptal!" Uzanıp gömleğimin yakasından tutmak istedi ama son anda zıplayıp geri çekildim. Tüfek kucağımdan düştü ve gürültüyle yere çarptı.

"Ne?" Soğuk bakışlarına karşılık verdim. "Maks senin tutsağın değil, aslında kimsenin tutsağı değil. O bodrumda sonsuza kadar kalması gerekmiyordu."

"Hayır, gerekiyordu."

"Senin kahrolası neyin var?"

"Asıl *senin* neyin var senin, lanet olsun! Onu doğruca New York'a gönderdin. Başladıkları işi bitirmek için Kirill ve adamları çok geçmeden evimizin önüne akın edecekler."

"Hayır, yapmayacaklar çünkü Maks bu evin tam yerini bilmiyor."

"O piçi hafife alıyorsun. Bölgeyi kesin şekilde belirleyebilir ve bizi kolayca bulabilirler."

"Bunu yapmaz."

"Öyle mi? Neden bu kadar eminsin?"

"O benim en iyi arkadaşım ve ona güveniyorum."

Anton kulaklarımı tırmalayan iğrenç bir kahkaha attı. "*En iyi arkadaş* mı? *Güven* mi? Sen hep saf, lanet bir aptaldın ve her zaman da öyle olacaksın, Sasha. Bu yüzden Kirill seni kandırıp ezip geçmeyi başardı."

Yüzüne yaklaşırken soğukkanlılığımı kaybederek onu ittim. "Hata yaptıysam ne olmuş? Berbat bir hayatta sevgi ve istikrar istemişsem ne olmuş? Evet, aptaldım. Evet, yanlış kişiye güvendim ama bu senin gibi insanlığımı kaybedeceğim anlamına gelmez! Ben robot değilim, Tosha! Asla arkadaşlarını hapse atıp delirtmekten çekinmeyen duygusuz bir canavar olmayacağım. O senin de arkadaşındı. Ya da eskiden öyleydi çünkü kesinlikle artık onu kaybettin. Ben kaybetmedim ve kaybetmeyeceğim. Maks iyi olanlardan biriydi. Saf, merhametli bir ruhu var ve senin için aynı şeyi söylenemez."

Burun delikleri genişledi, beni boğmamak için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum. "O *saf, merhametli ruhun* sahibi sana ihanet ettiğinde bu sözleri yutacaksın. Tıpkı Kirill gibi."

"Kararmış bir kalbe sahip olmayı ve herkesin bana düşman olduğunu düşünmeyi reddediyorum."

"O kararmış kalbin sayesinde hâlâ hayattasın."

"Ve bunun için minnettarım ama senin düşünce tarzını benimsemeyeceğim. Maks'ı sonsuza kadar tutmamız gerektiğine inanıyorsun ama günler geçtikçe ne kadar tedirgin olduğunu görmezden gelemezsin. Ensesinde tırnak izleri vardı ve parmaklarını tenine sertçe batırdığından tırnaklarının altında kan vardı. Eğer kalsaydı, bu döngüyü sonlandırmak için ya kendini ya da seni öldürebilirdi. Kabul etmek istemesen de ona özgürlüğünü vererek doğru olanı yaptım."

Ayrıca Maks'la benim, bu trajediye başka kimseyi dahil etmeden Kirill ve benimle sona ermesini sağlayacak bir planımız vardı.

Ne onun ne de benim ailem, sadece o ve ben olacaktık.

Son bir gündür Kirill'in mesajı nasıl aldığını merak ediyordum. Gerçekten öldüğümü mü düşünmüştü, yoksa cesedin benim olmadığını anlamış mıydı, bilmiyordum.

Kulübeden geriye kalanları yakmadan önce, onun bana verdiği bileziği ve yüzüğü cesedin üzerine bırakmamın sebebi, ona şok etkisi yaratmak içindi.

Ya da... umduğum şey buydu.

Gerçek şu ki, artık gerçek bir karısı olduğu için bunu hoş karşılayabilir ve sahte karısından kurtulduğu için mutlu olabilirdi.

"İşte itiraf etmek istemediğin şey, Sasha. Fena hâlde çuvalladın." Anton geri çekildi. "Saldırı gününü gündeme getirebilmek için Albert amca ve Babushka ile acilen görüşmeliyiz. Artık zamana karşı yarışıyoruz ve Kirill bizi bulmadan onu yakalamak zorundayız."

Üç gün sonra Anton, bir düzine paralı asker ve ben New York'a uçtuk.

Uçaktan indiğimizden beri midem rahatsızdı. Kabin basıncından kaynaklandığını söylemek isterdim ama gerçeğin bundan çok uzak olduğunu biliyordum.

Henüz iki ay önce gözyaşları içinde terk ettiğim yere geri dönmüştüm ve muhtemelen gözyaşları içinde de eve döneceğimi düşünmek göğsümü sıkıştırıyordu.

Ancak bu en azından bir son anlamına geliyordu. En sonunda.

Belki hayatımın son altı, hatta neredeyse yedi yılı nihayet sona erecekti. Belki de ailemin ölümüne dair kâbuslar sonunda yok olacaktı.

Fakat bu sadece hayaldi.

Daha gerçekçi senaryo, kendimi hiç olmadığım kadar boş hissedecektim. Bir amaca sahip olma duygumu kaybedecektim ve... hiçbir şeyim kalmayacaktı.

Bir hiçliğin kenarında duracak ve dibine ulaşmayı arzulayacaktım. Bunca yıldır, her şeye son verme dürtüsüne direnmiştim çünkü intikam almam, adaleti sağlamam gerekiyordu.

Bu yolculuktan sonra, dürtüye yenik düşüp hiçliğe sarılmamı engelleyecek hiçbir şey kalmayacaktı.

Şu anda, gerçek bir uçurumun kenarında duruyordum. Ağaçların arasından sızan parlak ay ışığı altında, uçurum dik ve neredeyse dipsiz görünüyordu.

Buradan düşen biri ölürdü.

Belki de bu benim hiçliğimdi.

"Sasha."

Yavaşça dönüp kardeşime baktım. İkimiz de benzer siyah savaş kıyafetleri giymiştik, tek farkı onun *balaclava* takmasıydı.

Silahını kontrol ederken dudaklarım aralandı.

Onu bu kıyafetle görmek, hiç açıklayamadığımız bir olayı hatırlattı.

"Sevkiyat öncesi saldırıyı planlayan sen miydin? Kirill'in kafasına silah dayayan, konteynerin tepesinde duran kişi sen miydin?"

Başını kaldırmadı. "Sen aptalca onu savunup, hatta bana ateş etmeseydin, onu öldürecektim."

Yüzümü buruşturdum. "Kurşun geçirmez yelek giymiştin."

"Bu bir özür mü?"

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

Hiç kimse, hatta Kirill bile en sadık adamlarından biri olan ve onu aradığını sandığı Yuri'nin onu silahla tehdit edeceğini tahmin edemezdi.

Şimdi düşününce, Yuri eve dönerken yol boyunca alışılmadık bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

Muhtemelen bir kurşun izini saklamak için ceketini de kapalı tutmuştu.

Ancak Kirill'in yaralanmış olabileceği düşüncesiyle aptalca duygusal davranırken bile çok net hatırladığım başka bir şey vardı.

"Sen... tereddüt ettin."

Kardeşim başını kolundan yavaşça kaldırdı. "Etmedim."

"Ettin. Kirill'in silahında mermi yoktu ve onu o anda kafasından vurabilirdin ama ona vurduğun halde ölümcül darbeyi indirmedin. Bunun nedeni belki de... onu da sevdiğin için miydi? Ya da onun katliamın arkasında olabileceğine inanmadığın için mi?"

"Saçmalamayı kes. Onu öldürmeden önce beni sen engelledin."

"Ondan kurtulmak için başka fırsatların da vardı ama hiçbirini değerlendirmedin."

"Eğer onu alnının ortasından vurmazsan, bu fırsatı kesinlikle değerlendireceğim."

"Ama daha önce yapmadın."

"Önceden kanıtım yoktu. Seni ve ailemizin geri kalanını öldürmeye kalkıştıktan sonra elde ettim."

"Bu yeterince makul."

Anton'un da Kirill'in cazibesine kapılmış olmasında teselli bulmam yanlış mıydı? Muhtemelen onu incitmek istemediği için tereddüt etmişti.

Hatta belki de Albert amcanın kanıtlarının kesin olmadığını düşünmüştü.

Kardeşim omzuma yapıştı. "Bu konuda sana güvenebilir miyim?"

Başımı salladım.

"En ufak bir hata olmamalı, Sasha."

"Biliyorum. Sonunda intikamımızı alacağız."

"Sonunda," dedi benimkine yakın, neredeyse yok denecek kadar az ve kederli bir kararlılıkla. İkimiz de nedenini itiraf edemediğimiz bir gerginlikle doluyduk.

"Bundan sonra eve döneceğiz."

"Ama ne anlamı var ki?"

"Ne?"

"Babushka ve amcam Rusya'da savaşmaya devam etmemizi, yeniden silahlanıp hükümete karşı gelmemizi istiyorlar. Adamları eğitip, umutsuz bir çabayla kontrolü geri kazanmak için hayatımızın geri kalanını harcamak zorunda kalacağız."

"İntikam alıyoruz."

"Bu kelimeden bıktım, usandım. Sen bıkmadın mı?"

"Bu benim görevim."

"Artık benim görevim değil. Ailem için yapacağım son şey bu. Hayatımın geri kalanını boş bir hayalin peşinde koşarak ya da Mike'ın senin bir başka versiyonuna dönüştürülmesini izleyerek geçirmeyeceğim."

Derin bir nefes aldı. "Bugün gereğinden fazla açık sözlüsün."

"Maks'tan öğrendim."

Çenesi sıkıldı ama maskesi kısa sürede yerine oturdu. "Önce bunu halledelim, sonra konuşuruz."

Plan oldukça basitti.

Albert amcanın topladığı istihbarata göre, Kirill buradaki İrlanda mafyasının üst düzey üyelerinden biriyle görüşecekti.

Hayatları boyunca Bratva ile çatışmışlardı ama yeni lider, her nasılsa Kirill'i seviyordu ve görünüşe göre savaşı bitirmeye hazırdı. Onun sorunu Sokolovlarla, yani Sergei ve ondan önceki kardeşiyleydi ama şimdi Kirill Pakhan olduğu için denklem değişmişti.

Ne tuhaftı ki, Damien'e eğlenceli bir şey vereceğine dair verdiği sözü tutmak için en başta savaşı körükleyen Kirill'di.

Şimdi bu fırsatı, Bratva'nın sahip olabileceği en iyi lider olarak konumunu sağlamlaştırmak için kullanacaktı. Barış ve kâr getirdiği sürece, diğerlerinin ona karşı oy vermek için bir sebebi olmayacaktı.

Liderlik hayali sonunda gerçek oluyordu. En azından şimdilik...

Ne de olsa uğruna çalıştığı her şeyi, hayatı da dahil olmak üzere paramparça edecektim.

Anton ve diğer adamlar Kirill'in korumalarını durdururken, ben onun icabına bakacaktım.

Sadece ben.

Anton'dan ayrıldıktan sonra, uçurumun yanındaki bir ağaca tırmandım ve tüfeğimi önüme yerleştirdim. Onu uzaktan vurmayacaktım. Hayır, bunu soğuk gözlerinin içine bakarak yapacaktım.

Bu, olur da başka biri müdahale ederse diyeydi.

Anton ve diğerleri arkamı kollayacaktı ama bir şeyler ters gidebilirdi.

Maksim'e gelmemesini ve bu göreve mümkün olduğunca az adamın katılmasını isteyen bir mesaj attım.

Cevabı garipti.

Maksim: *Bunu durdurup konuşarak halledemez misin? Sadece on beş dakika onun tarafını da dinlemen yeter. Her şey sandığın gibi değil, Sasha.*

Sasha: *Onunla konuşmaktan bıktım ve beni kararımdan vazgeçirmek için sunabileceği hiçbir mazeret yok.*

Maksim: *Bu durumda, ben de orada olacağım.*

Fikrini değiştireceğini gerçekten umuyordum. Eğer o ve Anton gerçekten birbirlerini öldürürlerse, hayatta kalan kişi hayatı boyunca yaralı kalacaktı.

Ben de onlardan nefret etmek zorunda kalacaktım.

Fakat şu anda burnumdan nefes alıp ağzımdan verirken bunu düşünmeme izin vermedim. Uzaktan silah sesleri duyuluyordu ve gergindim.

Kahretsin.

Kalbim hızlı atıyordu ve bizimle gelen paralı askerlerin hayatları için korkmadığımı fark ettim. Kardeşim dışında, onlar umurumda bile değildi.

Aslında, yıllardır tanıdığım ve birlikte eğitim aldığım adamların benim yüzümden öleceği düşüncesiyle titriyordum.

Ya Maksim de onlardan biri olursa? Ya da Viktor?

Kahretsin.

Kahretsin.

Belki bu o kadar da iyi bir fikir değildi. Onların ölümüne neden olduğumu bilirsem, kendimle yaşayabilir miydim? Ailemin katledilmesiyle hiçbir ilgileri yoktu ama yine de bedelini onlar ödüyordu.

Hayır.

Benim suçum değildi.

Kesin ölüme götürdüğünü çok iyi bilerek onları bu işe sürükleyen Kirill'di.

Sağ tarafımdan duyduğum hışırtıyla tüfeğimi o yöne çevirdim, kaslarım gerilmişti. Ses kayboldu ama sonra güneyden, menzilimin dışında tekrar duyuldu.

Yerimden kıpırdamamıştım fakat bu kargaşanın nedenini göremiyordum. Kirill'in adamlarından bazıları kardeşimden kaçmayı başarmış mıydı?

Neredeyse ağaçların hışırtısı gibi duyulan hareket tekrar oldu. Ateş edersem yerimi belli ederdim ve kesin bir hedefim yokken bunun bir faydası olmazdı.

Tüfeği dikkatlice göğsüme asıp ağaçtan aşağı kaydım.

Ayaklarım yere değdiği anda sırtımı bir sıcaklık sardı ve kulaklarıma yakıcı sözler dolarken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. "Beni özledin mi, karıcığım?"

BÖLÜM ON

Sasha

Bunu istemiyordum ama tüm vücudum şoka girmişti.

Nefes almak bile kendime hatırlatmam gereken bir külfete dönüştüğü için biliyordum. Ancak o zaman bile nefesim kesiliyor ve boğuluyordum.

Onun sıcaklığına yakınken alev alan tenimde tüylerim diken diken olduğu için biliyordum. Onu en son gördüğümden bu yana iki aydan fazla zaman geçmesi önemli değildi.

Tek bir karşılaşma. Birkaç kelime. Onun varlığı.

Sanki bir gün bile ayrı kalmamışız gibiydi.

Aptal, ölü kalbim küllerinden yeniden doğmaya çalışır gibi atıyordu.

Haftalardır bu anı, hayatımda sevdiğim tek adamla yüzleşmek zorunda kalacağım anı korkuyla bekliyordum. Kalbimi gümüş tepside sunduğum adam, onu avucunda ezip parçalamıştı.

Fakat şu anki gibi duygularla titremeye başlayacağımı hiç düşünmemiştim.

Öfke.

İhanet.

Nefret.

Ancak her şeyden çok, lanet olası bir hayal kırıklığı boğazımı düğümlüyordu.

Son zamanlarda bende bir sorun vardı galiba çünkü artık uykuya dalmamı engelleyen bu güçlü duygulara sahiptim.

Hepsi de onun yüzündendi.

Arkamda rahatça duran ve bana karısı diye hitap etme cüretini gösteren adam yüzündendi.

Onun lanet karısı Kristina'ydı, ben değildim.

Arkamı dönüp aynı anda geriye sıçrarken tüfeğimi kaldırıp ona doğrulttum.

Silahını bana doğrultmasını bekledim. Sonuçta, bu bir pusu olsa bile Maksim zaten onu öldürmeye geldiğimi ona söylemişti. Kirill gibi biri ölümün kendisi için geçerli olmadığını düşünüyordu. Hayatını ölümü aldatarak ve kendi çıkarları için manipüle ederek geçirmişti.

Azrail'e birçok hayat vererek, onun pençesinden defalarca kurtulmayı başarmıştı.

Bu yüzden onu orada öylece dururken ve bir eli cebinde, diğer eli yanına sarkmış halde gördüğümde şaşırmıştım.

Ne silahı ne de kullanacağına dair bir işaret vardı.

Az önce sesinin kulaklarımı doldurması gibi, varlığı çok daha kötü bir etki yaratıyordu.

Şimdi, onu yıllardır görmemiş gibi hissediyordum.

Yarı karanlıkta yüzü daha sert, çenesi daha keskin hatlı görünüyordu. Normalde duygusuz olan gözleri, gözlüklerinin altında parlayan ince bir ışıltıyla kaplıydı ama dudakları sabit bir çizgi hâlindeydi.

Yanaklarını kaplayan sakal, zaten korkutucu görünen varlığına gizemli bir tehlike katıyordu. Ceketi omuzlarına gergin duruyordu ama sanki biraz kilo vermiş gibiydi ve bunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyordum.

Bakışları beni ayaklarımdan yüzüme kadar ölçüyordu, ona doğrulttuğum silaha bakmaya bile tenezzül etmiyordu. Dudaklarında bir gülümseme belirse de bakışlarımı ondan ayırmıyordum.

Kirill gülümseyen biri değildi, en azından içten gülmezdi. Bu yüzden onun bu hâlini görmek safranın boğazıma yükselmesine neden oldu.

"Gerçekten sensin." Sesinin tınısı ancak... hayranlık olarak tanımlanabilirdi. Belki de inanmazlıktı.

Hayır. *Rahatlamaydı.*

"Benden kurtulduğunu mu sandın?" diye çıkıştım. Damarlarımdan akan öfkeyi kontrol edemiyordum.

Hayatımı paramparça ettikten sonra nasıl bu kadar iyi görünebiliyordu?

Başkasıyla mihrapta durduğu hâlde nasıl olur da bana onunla evlendiğim günkü gibi bakabiliyordu?

Her lanet gece benim gibi duygusal bir karmaşa içinde olmasını beklemiyordum ama en azından biraz sarsılmış olmasını ummuştum.

Biraz karizması bozulsaydı.

Bir şey.

Herhangi bir şey.

Ancak elime geçen hiçbir şey yoktu.

"Kulübeyi havaya uçurmak için adamlarını gönderdiğin gün ölmemem senin için ne kadar da üzücü."

Kaşları çatıldı. "Ne halttan bahsediyorsun? Neden karımı öldürmek için adam göndereyim ki?"

"Böylece ikinci bir karın olurdu."

Güldü, sesi en iyi ihtimalle belli belirsiz eğlenceliydi. "Sasha... Sasha... Senin sorunun her şeyi çok ciddiye alman ve görünüşe göre yargılaman." Elini cebinden çıkardığında bir silah olduğunu düşünerek gerildim ama görmem için elini kaldırdı.

Havada bir şey parladı ve sahte düğünümüzde parmağına taktığım yüzüğü fark edince dudaklarım aralandı.

Neden ondaydı?

Hayır. Bu da beni dengesizleştirmek için kullandığı taktiklerden biriydi. Beni mümkün olabileceğini düşündüğümden daha da deliye çevirmek için yapıyordu.

"*Sen* benim karımsın."

Burnumdan alaycı bir homurtuyla nefesimi verirken yüzümün konuşamayacak kadar gerildiğini hissettim ama yine de kendimi konuşmaya zorladım. "Buna kanacağımı sanıyorsan, yeteneklerini gerçekten çok abartmışsın demektir, Kirill. Ne yazık. Görünüşe göre yeni pozisyonun ve hayatın, eleştirel düşünme yetini elinden almış."

"Bir şey aldı, tamam ama bu ne yeni pozisyonum ne de yeni hayatımdı." Durdu ve sanki haksızlığa uğrayan *oymuş*

gibi bana dik dik baktı. "Bunu yapan senin sahte ölümündü. Beni o ana kadar kandırdın ama bu bir daha olmayacak."

"Bir daha hiçbir şey olmayacak. Dediğim gibi, seni bugün öldüreceğim. Bana yaptıklarının yanı sıra aileme yaptıkların için intikamımı alacağım."

"Öyle mi diyorsun?" Bir adım öne çıkarken sesi kısık ve eğleniyor gibiydi.

Tüfeğimi kaldırdım, ellerim sabitti. "Bir hareket daha yaparsan seni vururum."

"Ateş et." Göğsüne vurdu. "Tam buraya ateş et ki bu sefer ölümcül olsun."

Çenem titriyordu. Ne halt ediyordu bu?

Bu da başka bir taktik miydi? Viktor ya da çalılarda saklanan başka biri bana pusu mu kuracaktı?

Beni silahsız bırakmaya mı çalışıyordu, yoksa sakladığı bir silahla mı vuracaktı?

Tüfeği daha sıkı tuttum, parmağım tetikte asılıydı. "Buna kanmayacağım."

"Neye kanmayacaksın? Beni vuracağını söyledin, ben de yapmanı söylüyorum."

"Kendini savunmak için söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Mazeretler için açık bir kutu olduğunu bilmiyordum."

"Benimle oyun oynama, Kirill!" Nefesimi normale döndürmek için umutsuzca derin nefes alıp verdim. "Yaptıkların için ne söyleyeceksin? Sana inanmayacağım ama bir dinleyelim. Bunca zamandır benimle oynamayı eğlenceli bulmanın nedenlerini dinleyelim."

"Söylediğim hiçbir şeye inanmayacağını zaten söyledin, neden uğraşayım ki? Buraya tek bir amaçla geldiğin ortada, beni öldürmek. Neden hemen yapmıyorsun?"

"Seni pislik..." Sesim kısıldı ama tekrar toparlandım. "Denemeye bile zahmet etmeyecek misin?"

"Sen benim tek karımsın. Bu yüzden ailenle bir anlaşmaya varmak istedim. Arkandan iş çevirdim çünkü böyle bir görüşmenin asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Seni öldürmeye çalışmadım ve asla da çalışmayacağım. Maksim senin hayatta olduğunu söyleyene kadar son birkaç aydır lanet aklımı yitirmek üzereydim. Seni görene kadar ona sadece yarı yarıya inanıyordum. İşte. Denedim. Bana inanıyor musun?"

O kadar rahat konuşuyordu ki, sözlerini ciddiye almak bir yana, inanmak bile zordu.

Sadece benimle tekrar oynayabilmek için duymak istediğim şeyleri söylüyordu.

Beni *tekrar* kandırmak içindi.

Bu sefer beni gerçekten öldürmek için.

Bir adım daha öne çıktı.

"Sana durmanı söyledim!" diye bağırdım, sesim günlerdir bağırmışım gibi kısıktı.

"Durmayacağım. Ne şimdi ne de sonsuza kadar. Sen benim karımsın ve yanımda olmalısın."

"Siktir git, Kirill. Eğer sana geri döneceğimi ya da sana en ufak bir sevgi beslediğimi düşünüyorsan, gerçekten aklını kaçırmış olmalısın."

"Bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsan, vur beni. Seni elimden almanın tek yolu bu." Yavaşça, kasten bir adım

daha atmıştı, sanki elimdeki tüfeği ya da tetiğe basmak üzere titrek parmağımı görmüyormuş gibi.

"Dur!"

"Durdur hadi."

"Ailemin ölümünün arkasında sen varsın. Seni öldüreceğim!"

"Ailenin ölümünün ardındaki gerçek kişi bir hain olabilir ama sen bu konuşmaya hazır değilsin."

"Bir adım daha atarsan, seni öldüreceğim. Yemin ederim, yapacağım."

"Neden? Birbirimize dokunursak, her zaman sadece bana ait olduğunu hatırlayacağından mı korkuyorsun? Ailene değil, görevine değil, lanet olası bana ait olduğunu."

"Bu son uyarım..." Şakaklarım ve üst dudağım terle ıslanmıştı. Parmağım tetiğin üzerinde titrerken dilimde safra tadı vardı.

"Bir şey hissetmediğini iddia ettiğin birine çok fazla şans veriyorsun." Elini yüzüme uzatırken göğsüne dayalı tüfeği görmezden geldi.

Kalbinin olduğu yere.

Ne kadar uğraşsam da asla yer bulamadığım kalbe.

Benimki onunla dolu olmasına rağmen beni asla kabul etmeyen kalbe.

O aptal organ yumuşamadan, Kirill bana dokunamadan önce tüfeği daha yükseğe kaldırıp tetiği çektim.

O yana doğru uçarken göğsüm çöktü ve sağ kolundaki yaradan kan fışkırdı. Kan, bana dokunmaya çalıştığı o gevşeyen eline süzülüyordu.

Uzun zaman önce öldüğünü sandığım kalbim bu manzara karşısında kan ağladı.

Siktir.

Kahretsin.

Lanet olsun!

Sadece kolunu yaraladığım için kendimi vurmuş gibi hissederken onu nasıl öldürebilirdim?

Kirill inleyerek yüzü buruşturdu ama kanamayı durdurmaya çalışmıyordu. Ana damarı vurmadığımdan emindim ancak küçük bir damara gelmiş olmalıydı çünkü yaradan hâlâ kan akıyordu.

Yardım çağırmak ya da bana ateş etmek yerine, geri çekildiği birkaç adımı tekrar atarak sol elini yüzüme doğru uzattı.

"Senin lanet sorunun ne?" Tüfeğimi sol omzuna doğrultarak onu bir kol mesafesinde tuttum.

"Sen."

"Benden uzak dur!"

"Yapamam. Sen benim karımsın. Ölüm bizi ayırana kadar, unuttun mu?"

"Aklını mı kaçırdın?"

"Muhtemelen."

"Kirill, uzak dur, ciddiyim."

"Durmayacağım. Ciddiyim. Diğer kolumu vurabilirsin, yine de sana doğru yürüyeceğim. Bacaklarımı vurursan, sana sürünerek geleceğim."

"Delirdin mi?"

"Sen söz konusu olduğunda? Büyük ihtimalle." Sağ kolu mahvolmuş olmasına rağmen, imkânsız bir güçle tüfeği itiyordu. "Yani beni öldürmedikçe beni durduramayacaksın."

O anda anladım.

Birini dondurup öldürebilecek kadar soğuk gözlerinin derinliklerinde gördüm.

Her kelimesinde ciddiydi. Kalbine ya da kafasına bir kurşun sıkmazsam, beni acımasızca kovalayacaktı.

Ya ben onu öldürene kadar ya da o beni ele geçirene kadar sürecekti.

Üstelik bu çok korkutucuydu çünkü şu anda hangisinin gerçekleşeceğini bilmiyordum.

Her iki durumda da kendimden nefret edecektim.

Tüfeğimi kaldırıp gökyüzüne ateş ederken birdenbire uzun, çığlık dolu bir haykırış ciğerlerimden çıktı.

Neredeyse sesim kısılana kadar bağırdım.

Kalbim mecazi olarak yere dökülene kadar.

Kirill'e baktığımda, beni büyük bir ilgiyle izliyordu. Sağ kolu sarkmış, yere kan damlıyordu ama tüm dikkati, hiç sarsılmadan benim üzerimdeydi.

Tüfeği bırakıp göğsümde asılı kalmasına izin verirken ona dik dik bakıyordum.

"Beni öldüremezsin," dedi sanki bir bildiri gibi.

Hayır. Bir onaylamaydı.

"Bir sonraki sözlerini iyi düşün çünkü son sözlerin olabilir, pislik."

Sol avucunu bana uzattı. "Hadi eve gidip bunu konuşalım."

Bu orospu çocuğunun küstahlığı...

Neden ona tekrar ateş edemiyordum?

"Bu iyi düşünmek değil, Kirill. Ölmek mi istiyorsun?"

"Özellikle değil ama şu anda tek seçenek senin benimle gelmen."

"Seninle hiçbir yere gitmeyeceğim, deli misin sen?"

"Başka türlü fikrini nasıl değiştirebilirim?"

"Ne yaparsan yap, fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Anlaşamadık."

"Bu konuda bu kadar sakin olmayı keser misin? Neden... neden ben deli gibi davranırken sen böyle davranıyorsun?"

"Kendimi sakin tutmazsam, seni ormanın ortasında vahşi bir hayvan gibi becerip, sensiz geçirdiğim tüm zamanlar için cezalandıracağım. Ama bunun olasılığı çok düşük olduğunu düşündüğüm için medeni davranmak zorundayım."

Dişlerimi gıcırdattım.

"Buna medeni mi diyorsun?"

"İstediğimi alamadığımda nasıl davrandığımı biliyorsun, evet, bu çok medeni. Şimdilik."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Benimle eve gel, Solnyshko."

"Bana öyle deme!" diye bağırdım.

"Öyle olsun, geliyor musun?"

"Hayır."

"Sen benim karımsın, Sasha. Bana aitsin."

"Seninle olacağım yer hariç her yere aitim." O yerin neresi olduğunu bilmesem bile.

Ailemin sabrının da bir sınırı vardı. Kirill'i öldüremeyip geri dönersem, Anton onu öldürecek ve beni evden atacaklardı.

"Son medeni olma çabam." Avucunu uzattı. "Elimi tut."

"Hayır dedim."

"Pekâlâ. Seni uyarmadığımı söyleme." Elini cebine soktu, telefonunu çıkardı ve tek eliyle beceriksizce bir şeyler yazdı, sonra bana Anton'un bağlı ve ağzı tıkanmış, şakağından kan sızan bir fotoğrafını gösterdi.

"Hayır..." Tüfeğimi ona doğrulttum."Onu serbest bırakmazsan seni hemen öldürürüm."

"Beni öldürürsen o da ölür."

"Seni lanet canavar!"

"Canavar olmakla sorunum yok." Telefonunu cebine koydu. "Buraya bir ordu getirdim, Sasha. Ne sen ne de kardeşin buradan çıkabilirsiniz."

"Sadece sen ve ben olacaktık."

"Sadece sen ve ben vardık. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak. Daha iyi bir ifade bulamadığımdan, sadece *karmaşıklık* çıkmaması için önlem aldım."

"Yani bizi tuzağa düşürdün."

"Seni geri getirdim demek daha doğru. Kardeşini hayatta tutmanın tek yolu benimle olmak."

"Nasıl cüret edersin..."

"Asıl *sen* nasıl cüret edersin?" Sesi korkutucu bir tona düştü. "Sahte ölümle beni kandırmaya, beni terk etmeye, bana komplo kurmaya ve sonra ortaya çıkıp beni öldüreceğini ilan etmeye nasıl cüret edersin? Bunu umursamayacağımı mı sandın?"

"Beni sırtımdan bıçakladıktan sonra kurban gibi konuşma!"

"Asla yapmadım. Lanet güvensizliklerinden beslenen kendi dramalarını sen uydurdun." Nefesini verdi. "Ama artık bunların önemi yok. Eve gidiyoruz."

"Anton'u bırak gitsin."

"Sen gelip benimle kalmadıkça olmaz."

"Ne kadar süreliğine?"

"Evlilikte süre sınırı yoktur, Sasha."

"Evet, var. Buna boşanma denir ve ben boşanmak istiyorum."

Çenesi sıkıldı ve gözleri korkunç bir renge döndü. "Hayır."

"O zaman seninle gelmiyorum."

"Kardeşini öldürürüm."

"O zaman seni öldürür ve sonsuza kadar nefret ederim."

"Benimle uğraşma, Sasha."

"Üç ay."

"Ne?"

"Üç ay içinde benden boşanacaksın ve birbirimizin hayatından çıkacağız."

Sinir bozucu bir refleks gibi 'Hayır' cevabını vermeye başladı ama elimi kaldırdım. "Ya öyle olacak ya da hemen şimdi boşanırız. Seçim senin."

"Çok iyi oynadın." Gergin bir şekilde söyledi, gülümsedi ve elini tekrar uzattı. "Tut, karıcığım."

Elini itip yanından geçtim. "Ben senin karın değilim, Kirill. Ben senin gelecekteki eski karınım."

BÖLÜM ON BİR

Kirill

Sasha yaşıyordu.

Karım toprağın altında, soğuk bir mezarda yatmıyordu.

Onun kemiklerini kendi ellerimle gömmüş ve onu son kez göreceğimi düşünerek, kendimi yüzü tanınmaz hale gelmiş iskeletine bakmaya zorlamıştım.

Artık benim Sasha'ma benzemiyor olsa da onun son görüntüsünü hafızama kazımak zorundaydım.

Oysa hepsi beni kandırmak için bir oyundan ibaretti.

Beni terk etmeyi o kadar çok istemişti ki, kendine sahte bir ölüm düzenlemiş ve sonuç olarak keskin bir mızrağı göğsüme saplamıştı.

Açılan yara, koluma sapladığı gerçek kurşundan daha fazla kanıyordu.

Evet, beni vurmuştu ama bunu beni öldürmek istediği için değil, ona dokunacağımdan korktuğu için yapmıştı.

Tenimin onunkine değeceği düşüncesi onu o kadar korkutmuştu ki, savunma mekanizması devreye girmişti. Kaçmaya karar vermesi ihtimaline karşı, baskın olmayan bacağı tam anlamıyla geriye doğru bükülmüştü.

Beni o sahte cesedin yanında bırakmaya karar verdiğinde de aynı tepkiyi mi vermişti diye merak ettim.

Daha doğru ifade etmek gerekirse, muhtemelen beni sonsuza kadar terk ettiğini düşünmüştü.

Hâlâ beni terk edebileceğini düşünüyordu.

Ancak lanet rüyasında.

Saçma sapan üç aylık şartını kabul etmemin tek nedeni, onu benimle gelmeye ikna etmenin tek yolu olmasıydı.

Anlaşmanın kendi payıma düşen kısmını yerine getirecek miydim? Sikerler, tabii ki hayır.

Yine de onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Onun güçlü adımlarına yetiştim ama savaş kıyafetinin belinin kıvrımıyla kalçalarının üzerinde nasıl gerildiğini hayranlıkla izlemek için bir adım gerisinde oyalandım.

Muhtemelen hayatında ilk kez, üzerinde kötü duran erkek kıyafetleri yerine kadın savaş kıyafetleri giymişti.

Saçlarını tekrar sarıya boyamıştı. Şimdi omuzlarına kadar uzanan düşük bir at kuyruğu yapmıştı. Saçlarının hızlı uzadığını biliyordum ama bu kadar hızlı olduğunu bilmiyordum.

Sık sık onu doğal saç rengiyle hayal etmeye çalışmıştım ama zihnimde canlandırdığım hiçbir resim ona yakışmamıştı.

Sarışın hâliyle ışıldıyordu.

Aynı zamanda ateşliydi.

Ayrıca feci şekilde kızgındı.

Bu durum, o öfkeyi ikimizden de sikip atma isteğiyle alet-imin seğirmesine neden oluyordu.

Evet, işleri daha da kötüleştirmemeyi ve Yuri'yi -pardon, Anton'u- almamayı seçebilirdim ama onu kalmaya zorlamak için başka bir yol yoktu.

Beni öldürmemiş olabilirdi fakat son derece etkili başka bir yöntemle bana işkence ederdi, mesela beni yok saymak gibi.

Bir daha onu görmemi yasaklamak gibi.

Onu bulamayacağım bir yere kaybolup, hayatımızın geri alanında ikimizi de cezalandırmış olurdu.

Artık buna izin veremezdik, değil mi?

Bir adımla önüne geçerek onu arabayı park ettiğim yere götürdüm. Sasha bana bakmıyordu, tüm dikkatini uzak ufka ya da karanlıkta ayırt edilemeyen ağaçlara vermişti.

Ya zihninde kaçıyordu ya da beni sessizlikle cezalandırıyordu veya her ikisini birden yapıyordu.

Buna aldırmıyordum. Fikrini bu kadar çabuk değiştirmesini beklememiştim ama burada olduğu sürece, onu geri kazanmak için birçok yol bulabilirdim.

Arabaya varınca sağlam elimle sürücü kapısını açtım. Ancak yaram göğsüme kadar yayılan bir ağrıyla zonkluyordu. Boğazımın derinliklerinden bir inilti yükseldiğinde, rahatsızlığı kontrol etmek için bir anlığına gözlerimi kapattım.

Kanama eskisi kadar şiddetli olmasa da hâlâ kanamaya devam ediyordu ve vücudumun kaldırabileceğinden daha fazla kan kaybetmiş olabilirdim.

Sasha'yı eve götürene kadar tedavi etmekle ilgilenmiyordum. Ya yine benden kaçarsa?

Malikânede onu engelleyecek kadar gücüm vardı.

Sasha, benimle sürücü kapısı arasına girdi. Yüzü hâlâ kapalıydı, dudakları büzülmüş, kaşları sevimli bir şekilde çatılmıştı. "Ben sürerim."

Gülümsedim. "Benim için mi endişeleniyorsun?"

"Daha çok, direksiyona düşüp ölürsen kaza yapmak istemiyorum."

"Küçük, kararmış kalbimi incittin, Solnyshko."

Dişlerini gıcırdatarak o zarif gözleriyle dik dik bana baktı. Gözleri şimdi kahverengiydi, koyu ve sağlıksız bir nefretle doluydu.

Yüzü yumuşak, narindi ama biraz solgundu. Kilo vermiş, doğal ışıltısını kaybetmişti. Yorgun gözlerinin çevresinde koyu halkalar vardı.

Onun da benim kadar acı çekmiş olmasını umuyordum.

Lanet olası geceleri uyuyamamış olmasını ve onun kâbuslarına, benimkilere girdiği kadar acımasızca girmiş olmayı umuyordum.

Parmaklarını yarama batırıp acı vermek niyetiyle içine soktu. "Bana öyle seslenmeyi bırak demiştim."

Kolum alev alarak zonkladığında inledim. Evet, acıyordu ama umurumda değildi. "Bana dokunman hoşuma gidiyor."

Sasha beni birden bıraktı, eli benim kanımla kaplıydı. Buna menilerimi de ekleyince, tam bir şaheser gibi görünecekti.

Ancak bu başka bir durumun düşüncesiydi.

"Gerçekten aklından zorun olmalı." Dilini şaklattı. "Neden beni fiziksel zarar vermekle tehdit etmiyorsun?"

"Tehdit etmekten kaçındığım tek kişi sensin."

"Komik çünkü kardeşimin hayatını rehin alıyorsun."

"O farklı bir mesele."

"Nasıl farklı? Biliyor musun? Boş ver. Sadece sözlerimi çarpıtıp durumu kendi lehine çevireceksin ve bu beni daha da sinirlendirecek. Hadi şu işi halledelim."

Gülümsedim.

Beni gerçekten herkesten daha iyi okuyabiliyordu. Viktor ve onun gölge gibi takip etme becerileri bile onunla boy ölçüşemezdi.

Sasha her şeyi kökten bitirmeye çalışıyordu ama feci hâlde başarısız oluyordu. Ne kadar çok konuşursa, kendini tam da kaçmaya çalıştığı duruma o kadar derin şekilde sürüklüyordu.

Onu asla, gerçekten asla bırakmayacaktım.

Bu süreçte onu boğmam gerekse bile yapmayacaktım.

Ben arabaya binmekte güçlük çekerken, o tüfeğini arkaya koydu ve sürücü koltuğuna oturdu.

Sasha elini torpido gözüne uzattığında eli uyluğuma dokundu ve bu belli belirsiz hareket, hapsedilmiş aletimin seğirmesine neden oldu.

Onu tatmayalı çok uzun zaman olmuştu ve aletimin elimle gergin bir ilişki yaşadığını söyleyebilirdik. Artık bunu bitirmeye hazırdı.

Karım ilk yardım çantasını çıkarıp beni kendine doğru çevirdi. Yeniden bir araya gelmemizin bir hediyesi olarak

açtığı yaranın üzerine ve koluma bandajı sararken bana bakmıyordu. İlk birkaç tur bandaj hemen kanla ıslanmaya başlasa da baskı uygulayarak sarmaya devam etti.

Kaşları çatıktı ama dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyordum.

Ne kadar uzun süre ayrı kaldığımızın önemi yoktu, o her zaman benim için endişelenecek ve incinmediğimden emin olacaktı.

"İlgin çok dokunaklı."

"Kendine gel. Eğer ölürsen, Viktor Anton'u öldürür. Bu sadece kardeşim için."

"Hımm. Bu jestin anlamı konusunda farklı tanımlar kullandığımızı kabul etmeliyiz, sikeyim."

Sasha, yarama bandajı bağladıktan sonra tatlı bir gülümsemeyle kolumu neredeyse bir kenara fırlattı.

Bana zarar verebileceğini ve vereceğini mi kanıtlamak istiyordu? Tamam. Bunu istediği kadar yapmasına izin verecektim.

"Ah, özür dilerim." Masum rolü yapıyordu. "Acıdı mı?"

"Güzel karım için her şeye katlanırım." Kolumda zonklayan acı tüm bedenime yayılırken gülümsedim.

Alaycı havası kayboldu ve motorun düğmesine bastı, ardından toprak yolda hızla uzaklaştı.

Dengesi bozulmuştu.

Güzel.

Onu etkilemeye devam ettiğim sürece, ona ulaşacaktım. Bugün, yarın ya da gelecek ay. Umurumda değildi.

Bir gün, bu sessiz muamele saplantısından bıkacak ve diğer eğlenceli saplantılarına geri dönecekti.

Başımı koltuğa yasladım, dudaklarını sıkarak şahin gibi konsantre olmuş hâlde araba sürerken ona baktım.

Onu izledikçe, direksiyonu tutuşu daha da sıkılaşıyordu. İlk başta fark edilmiyordu ama kısa sürede parmak eklemleri beyaza döndü.

"Bana öyle bakmayı kes," dedi bana bakmadan dişlerini sıkarak.

"Nasıl?"

Bana kısa bir bakış attı ve elini belirsiz bir hareketle salladı. "O her neyse artık."

"Bu, iki ay boyunca öldüğüne inandıktan sonra sana doymak istiyorum bakışı."

Dikkatini yoldan ayırmadı ama dudakları aralandı, sonra tekrar sıkıca kapandı. "Buna nasıl kandın? Yüzüğü ve bileziği bıraktım diye mi?"

"DNA testi kusursuz bir eşleşmeydi. Sanırım özenle hazırladığın planın beni delirtsin diye test sonuçlarıyla oynadın." DNA sonuçlarını iki kez kontrol etmemiş olmam, iki ay önceki hâlimi boğazlamak istememe neden oluyordu.

"Ben... hiçbir şeyle oynamadım."

"Belki de lanet olası kardeşin yapmıştır." Yuri'nin bu işe dahil olabileceğini fark etmediğime inanamıyordum.

Maksim'e göre, Anton Ivanov "kazadan" sonra korumamla yer değiştirmişti. Orduya gitmeye karar verdiğimde, Yuri benimle ve diğerleriyle gelmek istememişti, bu yüzden daha sonra bize yetişmesini garip bulmuştum. Ancak birkaç kişi daha aynı şeyi yaptığı için onu şüpheli bulacak kadar garip değildi.

Onu daha önce neredeyse hiç fark etmemiştim. Yetersiz ve yavaştı. Fakat kazadan sonra bizi takip etmeye başladığında sanki başka birine dönüşmüştü.

Anlaşılan, tam da öyle olmuştu.

Sadakati konusunda beni kandırmıştı ama nedense Viktor veya Maksim'le kıyaslandığında onu hep uzak tutmuştum. Planlarını beğeniyordum ancak uygulamadan önce her zaman kendi değişikliklerimi yapardım.

Ayrıca, onu asla tek başına göreve göndermemiştim ya da Viktor'a verdiğim Belsky Örgütü soruşturmasına dahil etmemiştim.

Belki ondan şüphelenmiyordum. Ancak içimden bir ses ona karşı temkinli davranmamı söylüyordu ve bunu için haklı nedenlerim vardı.

Yine de o çok iyiydi. Beni kandırmayı başarmıştı, üstelik kendi kız kardeşi ve en yakın arkadaşı bile bu durumu bilmiyordu.

Şimdi, bu orospu çocuğuyla nasıl başa çıkacağıma karar vermem gerekiyordu.

En zor kısmı, onun Sasha'yla akraba olmasıydı ve onu öldürüp de Sasha'yı elimde tutmam imkânsızdı.

"Hayır, yapmadı," diye cevap verdi önceki açıklamama. "Cesedi yerleştirmek için zar zor vaktimiz vardı. Rusya'dayken DNA'yı nasıl sahte yapabilirdik ki?"

Hmm. İlginç.

Yalan söylemek için bir nedeni olmadığına göre, bunu başka biri yapmış olmalıydı.

Yani, onun ölümünü planlamak için Arnavutlarla işbirliği yapan kişiydi. Bunu yapan kişi DNA testini bu kadar etkili bir şekilde yerleştirebildiyse, düşündüğümden çok daha yakınımda olabilecekleri anlamına geliyordu.

Şimdi, onların kalplerini söküp sefil gözlerinden hayatın akıp gitmesini izlemeliydim.

Beni, onun öldüğüne inandırmaya cüret etmişlerdi. Tam bir küstahlıktı.

Eve vardığımızda öfkem bedenimden taşıyordu.

Gitmeye cesaret eden Sasha'ya.

Ben yavaş yavaş hiçliğin uçurumuna düşerken gölgelerden izlemiş olan o pisliğe.

Planları işe yarayınca gülmüş olmalılardı. Umarım şimdi de Sasha'yı geri getirdiğimi izliyorlardı. Onları aramayacaktım. Er ya da geç gerçek yüzlerini göstereceklerdi.

Sasha kapıyı gereğinden fazla güçle açtı ve sanki benimle aynı yerde bir saniye daha kalamayacakmış gibi dışarı atladı.

Hadi oradan.

İki ay içinde bizi unuttuğuna inanacak değildim.

Tabii seni hiç sevmemiş ve gerçekten geri döndüğü bir sevgilisi yoksa.

O sadist sesi susturup arabadan indim. Ayağa kalktığım anda başım döndü ve arabanın yan tarafına çarptım.

Kan kaybından ölmeme yeteneğimi fazla mı abartmıştım? Muhtemelen.

Sasha bana doğru koştu fakat son anda durdu, sanki artık benim iyiliğimi umursamaması gerektiğini hatırlamış gibi yumruklarını sıktı

"Kendini toparlayamıyor musun?" Sözlerine olabildiğince zehir katsa da sesi gergin, sahte çıkıyordu.

"Ölebilirim," dedim ben de sahte bir iniltiyle.

"İyi. Dünyadan bir kötülük eksilmiş olur."

"Ölürsem benim için ağlar mısın?"

"Hayır." Çenesini kaldırdı. "Aslında, kutlama bile yapabilirim."

"İçinden gelmeyen şeyleri söylerken çok sevimli oluyorsun." İki parmağımın tersiyle yanağına dokunduğumda donup kaldı. Kaotik duygular göğsümü delip geçerken ben de donakaldım.

Sadece bir dokunuştu ama sahte cesedini gördükten sonra aklımdan geçen tüm karanlık düşünceleri yok etmeye yetmişti.

Aylardır ilk kez temiz hava soluyordum.

Aylardır ilk kez her şeyi hissediyordum.

O buradaydı.

Aksini iddia etse bile yeniden benimdi.

İrileşen gözleri öfkeyle alevlenirken elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. Hareketinin acısı, darbenin kendisinden daha çok acıttı.

Başka bir zaman olsaydı boğazından tutup bağlar, küstahlığı için onu becerirdim.

Fakat durumu göz önüne alarak bıraktım.

Şimdilik.

"Bana dokunma." Sesi gerginlikle doluydu.

"Sana dokunmamdan çok korkuyorsun. Fark ettin mi?"

Bugün davranış tarzı hâline gelen öfkeli bakışlarından birini daha atıp eve girdi.

Peşinden gideceğim sırada telefonum titredi. Viktor arıyordu.

Cevap vermek için gereğinden fazla çaba sarf ettim. "Durum nedir?"

"Her şeyi temizledik. Anton, yani sahte Yuri'yi gözetim altında tutuyoruz. Cevap almak için işkence yapalım mı?"

"Hayır. Muhtemelen konuşmayacaktır." Kardeşini dövdüğümü Sasha öğrenirse puan kaybetmek istemiyordum.

"Maksim onu şahsen korumak istiyor."

Hımm.

Rusya'dan döndüğünden beri onda bir değişiklik vardı. Sanki ruhu parçalanmış ve kendini toparlamak için mücadele ediyordu.

Diğerleriyle şakalaşmıyor, daha çok yalnız başına ya da ben ve Viktor'la vakit geçiriyordu. Bu hiç de ona göre bir davranış değildi. En önemlisi de sanki hiçbir şey olmamış gibi kendini tekrar işine vermişti. Başlangıçta bunun işkence yüzünden olduğunu düşünmüştüm ama daha fazlası olabileceği sonucuna vardım.

En iyi arkadaşı sandığı kişi tarafından ihanete uğramış gibiydi.

Şiirsel adaleti sağlamayacaksam ben kim olurdum ki? Bu yüzden Anton'a işkence etmiyordum ya da işkence edilmesi emrini vermiyordum.

Bunun bütün sorumluluğu Maksim'e ait olacaktı.

"Tüm yetkiyi Maksim'e verelim," dedim Viktor'a.

Telefonu kapattıktan sonra malikânenin girişine doğru yürürken adımlar lanet derecede ağırdı.

Sasha'ya yetiştiğimde, etrafta yüksek nefes tutuş sesi yankılandı ve Karina merdivenlerden koşarak inmeye başladı. Küçük pislik, geceliğine takılıp birkaç basamak düştü ama hemen toparlanıp koşmaya devam etti.

"Sasha! Aman Tanrım, Sasha!" Karımın kollarına atıldı. "Lütfen bana sen olduğunu ve ruhunu çağırmak için yaptığım *voodoo* büyüsüyle seni çağırmadığımı söyle."

Ne yapmıştı?

"Benim." Sasha temiz eliyle kız kardeşinin başını okşadı.

Kız kardeşim beni ya da neredeyse baygın hâlimi fark etmemiş gibi geri çekildi. Gözleri yaşlarla dolarken, sesi titreyerek, "Gerçekten sen misin?" dedi geniş bir gülümsemeyle.

"Nasıl oldun, Kara?"

"Bana bunu yapma!" Kız kardeşim omzuna vurdu. "Bizi öldüğüne nasıl inandırırsın? Benim için ne kadar değerli olduğunu bilmiyor musun?"

Yavaş yavaş, Sasha'nın bakışlarına duygular yerleşti. Keskin bir suçluluk duygusu, gözlerini kahverengiyle çatışan koyu sarı bir renge çevirdi.

Bu ben değildim. Bu Karina'ydı.

Ona hiçbir şey yapmamıştı ama Sasha sahte ölümüyle onu ve diğerlerini incitmişti. Karım yavaş ama emin adımlarla hatasını fark ediyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Kasten yapmadım ve cesedin ben olmadığının anlaşılacağını düşünmüştüm."

"Bir daha yapma, tamam mı?" Karina ona bir kez daha sarıldı ve Sasha etkilenmemiş gibi davranmaya çalışsa da omuzları çöktü.

Şimdi, bunun uygunsuz olduğunu biliyordum ama yine de kız kardeşimi duvara fırlatıp onun yerini almak istiyordum.

Diğer yandan Karina, Sasha'yı burada tutmak için kullanacağım yöntemlerden biri olabilirdi.

Bu seferlik affedildin, Kara. Şimdilik.

"Kara?" Kristina merdivenlerin üzerinde belirdi. Kız kardeşimle, özellikle de Karina hala olacağını öğrendikten sonra iyi geçinmeye başlamıştı.

Yavaşça merdivenlerden inen Kristina'ya dik dik bakarken Sasha neredeyse taş kesilmişti.

Hah.

Bir dakika önce bayılmak üzereydim ama sanırım burada kalıp bu gösteriyi canlı olarak izleyecektim.

Sasha beni istemiyormuş gibi davranıyordu ama gözlerindeki bakış, Kristina'yı boğazlayıp öldürmek istediğini anlatıyordu.

Karım istediği kadar yalan söyleyebilirdi ama onu geri kazanacaktım.

BÖLÜM ON İKİ

Sasha

Vücudum gerilmişti.

Boğazımın arkası kupkuruydu ve zımpara kağıdı gibi hissettiriyordu.

Her şey keskinleşmişti.

Burun deliklerim Karina'nın lavanta parfümü ve kanın metalik kokusuyla dolmuştu.

Kulaklarım, sanki bir bomba saldırısından sonra ayakta dikiliyormuşum gibi tiz bir sesle çınladı.

O an fark ettim.

Bu benim savaş ya da kaç tepkimdi.

İkincisini, kaçmayı seçmeliydim ama neden parmaklarım silahıma uzanıp kafasına bir kurşun sıkmak için seğiriyordu?

Vurman gereken o değil, senin öldüremediğin o aptal pislik.

Senin yerine onu seçmesi Kristina'nın suçu değil.

Her ikisi de geçerli argümanlardı ama benim kanayan kalbim dinliyor muydu? *Kesinlikle hayır.*

Aslında, kendimi mantıksız bir şekilde onunla karşılaştırırken buldum. O zarif, koyu kırmızı bir elbise giymişti ve saçları mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Bense aptal bir savaş üniforması giymiştim, saçlarım o kadar sıkı toplanmıştı ki kafa derim acıyordu.

O doğal görünümlü makyaj yapmış, yumuşak pembe ruj sürmüştü. Bense makyajsızdım, dudaklarım çatlamış ve kurumuş hâldeydi.

İkimiz de kadın olabilirdik ama farklı kulvarlardaydık.

Ancak hayatı pahasına olsa bile onun silah kullanamayacağına emindim. İşte bu konuda ben üstündüm.

Kristina basamakların sonuna ulaştığında bana tuhaf bir şekilde baktı. Kirill'in koruması artık neden bir kadın olduğunu merak ediyor olmalıydı.

Ya da belki benim hakkımda bir şeyler duymuştu. Kirill'in parmağındaki yüzüğü gördüğünde, beni içten dışa tüketen ateşi hissetmiş miydi?

Ancak o duygusuz pislik Kirill, aynı yüzüklerden alıp birine onun adını yazdırmış olabilirdi.

Karina benden uzaklaştığında, bunu Kristina'nın onu çağırdığı için mi, yoksa ona karşı gergin olduğumu hissettiği için mi yaptığını bilmiyordum.

Kristina'nın, Karina'yla samimi hitap düzeyinde olmasına karşı biraz kindarlık hissetmem yanlış mıydı? Karina'nın kolay arkadaş edinmediğini, benim onun tek arkadaşı olduğumu sanıyordum. Ancak lanet olası erkek kardeşi gibi o da yerime başkasını koymakta hiç zorlanmamış gibiydi.

Karina onu kolundan tutup bana sırıtarak baktı.

"Sasha, bu benim yeni yengem Kris!"

Midem altüst oldu, yutkunmaya çalışsam da boğazıma takılan o düğüm yüzünden yapamıyordum.

Ayak bileklerini çaprazlamış, sıradan bir şekilde sütuna yaslanan lanet olası yalancı Kirill'e yan gözle baktım. Dudaklarında alaycı bir sırıtış vardı.

Tek eşimmiş, hadi oradan.

Sırf istediğini elde etmek için bu kadar alçalabileceğine inanamıyordum.

"Bir de bir de!" Karina Kristina'nın karnına dokundu. "O benim kız yeğenimi taşıyor."

Kristina'nın yanakları kızardı. "Cinsiyetini henüz bilmiyoruz, Kara."

"Umurumda değil. Sadece kız bebek kabul ederim. Pembe kıyafetler almaya başladım bile."

Doğru mu... duydum?

Kristina hamile miydi? Şimdiden?

Boğazımın arkasında mide bulantısı patladı ve fiziksel olarak titredim.

Sanırım kusacaktım.

"Ah, Kirill." Kristina ona doğru yürüdü. "Yüzün solgun ve bandajın kanla ıslanmış. Doktora görünmen gerekmez mi?"

Elini onun koluna koyduğunda, sanırım savaşı kaybediyordum çünkü silahıma uzanmıştım bile.

Ona dokunmayı kes.

Yoksa onu gerçekten öldürecektim.

Senin lanet çocuğunu daha doğmadan babasız bırakacaktım.

"Onu merak etme." Karina alaycı bir şekilde gülümsedi. "O, ölmeyi reddeden dokuz canlı bir kedi gibidir."

"Kara!" Kristina alaycı bir şekilde güldü.

Hâlâ elini onun kolunda tutuyordu.

Ona dokunmayı kes.

Ona lanet olası dokunmayı kes...

Kirill'in dudakları yavaşça sırıtarak kıvrıldığında düşüncelerim durdu. Bakışlarını belimdeki elime kaydırdı. Ne yapacağımı tam olarak bilmesinden nefret ediyordum.

Beni bu kadar kolay okuyabilmesinden de nefret ediyordum ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"En azından sen beni düşünme nezaketini gösteriyorsun, sevgili yengem." Kaşları çatıldı. "Gerçek karım kalpsizin teki, yaşamam ya da ölmem umurunda bile değil."

Ne...?

Yengem mi?

"Ne oldu sana böyle?" Konstantin girişten içeri girdi ve kanlar içinde, ayakta zor duran Kirill'i görünce olduğu yerde kalakaldı.

Kristina'yı belinden tutup başının üstünü öptü.

"Küçük bir anlaşmazlık," dedi Kirill, sesi her zamanki kışkırtıcı ama eğlenceli geliyordu.

Ağzım açık kaldı ve elim pantolonumun arkasından düştü. Burada neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim olmadığını söylemek mümkündü.

"Sasha." Konstantin bulaşıcı bir mutlulukla gülümsedi. "Yaşıyorsun."

"Sayılır," diye fısıldadım.

"Ben de neden Kirill'in etrafında düzinelerce iblis dolaşmıyor diye merak ediyordum." Bana doğru yürüyerek omzuma hafifçe vurdu. "Tekrar hoş geldin."

"Teşekkürler." Bakışlarım onunla Kristina'nın arasında gidip geldi. "Siz... evli misiniz?"

"Evet." Birbirlerine derin bir sevgiyle bakıyorlardı, bu bakışlar kalbimi parçaladı. Muhtemelen Kirill beni sırtımdan bıçaklamadan önce ben de ona böyle nahif bakıyordum.

"Kristina... Kirill ile evlenmeyecek miydi?"

"Bizi bir araya getirmek için her şeyi o planladı," dedi Kristina yumuşak bir sesle ve Kirill'e derin bir minnettarlıkla baktı.

Birisi bu canavara gerçekten minnettardı. Alternatif bir gerçekliğe gelmiş olmalıydım.

Yine de Kirill'in hiç onunla evlenmediğini bilmenin verdiği, içimi kaplayan rahatlama hissine engel olamadım. Onun çocuğuna hamile değildi ve kardeşini seviyordu.

O pislik bunu başından beri bilmesine rağmen duygularımla oynamaktan zevk almıştı. Büyük ihtimalle bu onun için bir tür testti.

Kirill için her şey bir testti. Herkes ve her şey.

"Tebrikler." Kısık sesim girişte yankılanırken gerçekten de dürüstmüşüm gibi geldi.

Öyleydim.

Sadece, artık bu durumda ne yapacağımı bilmiyordum. Bunca zaman, onun ihanetini nefretimin yakıtı olarak kullanmıştım.

Her gece, onu Kristina ile o mihrapta hayal etmiştim. Ben ortadan kaybolduktan sonra birlikte mutlu bir hayat sürdüklerine dair kâbuslar görmüştüm.

Fakat şimdi, onların hiçbir zaman bir çift olmadıklarını kendi gözlerimle gördüğüm için nefretimle öfkemi nasıl aynı seviyede tutacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

İçimdeki yükün büyük bir kısmı boşalmıştı ve yakın gelecekte bunu geri kazanabileceğimden emin değildim.

"Kirill!" Konstantin karısının yanından ayrılıp yere düşmeden hemen önce kardeşini yakaladı.

Öne atıldım ama birkaç adım sonra kendimi durdurabildim. Evet, eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyordu ama neden hâlâ kendimi onun koruyucusu olarak görüyordum?

Hem de koluna kurşun sıktıktan sonra bile?

Konstantin, baygın bedenini zorlukla dik tuttu. Karina koşarak yanlarına geldi, yüzündeki ifade bir anda küçümsemeden endişeye dönüşmüştü.

Kirill'in yüzü solgundu, dudakları renk değiştiriyordu. Kan, bandajı ıslatmakla kalmıyor, yere damlıyordu.

Mantıksız bir yanım rahatsızdı ve bunun Kirill'in bilincini kaybetmesi mi, yoksa önümdeki manzaraya benim sebep olmam mıydı, emin değildim.

Uzun bir nefes verdim.

Hayır. Artık bunu yapmayacaktım. *Yapmayacaktım.*

Burada olmamın tek sebebi kardeşimi kurtarmaktı.

Bu iş bittiğinde, Kirill'i bir saniye bile düşünmeden terk edecektim.

Kirill klinikte tedavi görürken, onun genellikle tutsakları tuttuğu bodruma inip kardeşimi aramaya gittim.

Evlendiğimiz odanın önünden geçerken ellerim titredi.

O oda, esaret dönemim boyunca hem kâbuslarıma sahne olmuş hem de hayatımın en mutlu anlarını yaşadığım yer olmuştu.

Aramaya devam ettim ama bodrumun her yeri boştu. Anton'dan ya da başka birinden hiçbir iz yoktu.

Viktor burada değilse, kardeşim de burada değil demekti.

Kirill'in insanları işkenceyle sorguladığı bir depo olduğunu biliyordum ama yerini bildiğim için kardeşimi oraya da götürdüğünü sanmıyordum.

Tanrı korusun, o kontrol manyağı hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmazdı. Yukarı çıktığımda, çenesi titriyor olmasına rağmen Konstantin ve Kristina'yla kliniğe gitmeyi reddeden Karina'yı bulmayı umuyordum.

Ancak beni karşılayan kişi Anna'dan başkası değildi. Bir yığın giysi taşıyor, sanki beni bekliyormuş gibi merdivenlerin yanında duruyordu.

Onu görmeyeli çok uzun zaman geçmemişti ama birkaç kırışıklık edinmişti ve gözleri, kişiliğinin önemli bir parçası olan keskin ışıltısını yitirmişti.

"Merhaba, Anna," dedim yavaşça.

"Bana merhaba deme, genç bayan." Giysileri elime itti. "Bunlar Bayan Kristina'nın sana vermemi istediği giysiler. Karina Hanım'dan daha uzun ve vücut yapısı olarak ona daha yakın olduğunu düşündü."

Parmaklarım kıyafetleri sıkıca kavradı. "Teşekkürler."

Sanırım bu, Kristina'nın ona benim geldiğimi haber verdiği anlamına geliyordu.

Anna, önlüğünün cebine uzanıp bir anahtar çıkardı. "Bu Kirill'in yatak odasının anahtarı. İki aydır kilitli tutuyor ve sadece temizliği denetlemem için anahtarı bana verdi."

O... odasını iki aydır kapalı mı tutmuştu?

Anahtarı giysilerin üzerine koydu. "İkinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum ama senin gidişinden sonra kana susamış bir iblise tekrar dönüşmemesi iyi olur."

"Ne... demek istiyorsun?"

"İlk ay boyunca eve kanlar içinde geliyordu, hem de her gece. Viktor, senin ölümünden sorumlu olan kişiyi aradığını ve bu arayışta işe yaramayan herkesi öldürdüğünü söyledi. Her gece odasının önünde durup kapıya dokunuyor, sonra yeni odasına gidiyordu. Her gece kanlı giysileri atmak zorunda kalıyordum çünkü onları temizlemenin imkânı yoktu."

Parmaklarım giysileri daha da sıkı kavradı. Bir yandan, Anna'nın yalan söylemesi için hiçbir nedeni yoktu. Aslında o kadar dürüsttü ki yalan söylemeye tenezzül bile etmezdi.

Fakat diğer yandan, Kirill'e bir daha güvenemezdim. Belki de tüm o şeyleri, ortada görünenden tamamen farklı bir nedenden dolayı yapmıştı.

Anna elini kalçasına koydu. "Bugün kanlı giysileri değiştirdiğim son gün olsa iyi olur."

"Kirill'in ruh hâlini ve kararlarını kontrol edebileceğimi sanmıyorum."

"Bunu yapabilecek tek kişi sensin, seni saf çocuk."

Bundan etkilenmemeye çalıştım ama acınası şekilde başarısız oldum. Bu yüzden konuyu değiştirmek için acele ettim. "Neden erkek kılığına girdiğimi soracak mısın?"

"Güvenliğinle ilgili bir şey olduğunu düşündüm. Kirill de bu yüzden sır olarak saklamış olmalı."

"Sen... biliyor muydun?"

"Seni birkaç kez onun yatağında gördükten sonra şüphelendim. Aynı cinse ilgi duyuyor olabilir diye düşündüm ama... bu teoriyi destekleyecek başka kanıt yoktu."

"Ah." Demek o kadar zamandır Anna farkındaydı ama görmezden gelmiş ve farkında değilmiş gibi davranmıştı.

"Git, duş al ve tüm o kanı temizle. Birazdan sana yemek gönderirim."

"Ah, tamam, teşekkürler."

"Hoş geldin, Sasha." Omzuma hafifçe vurdu. "Sen yokken ev de Kirill de dayanılmaz derecede kasvetliydi."

Göğsüm şişti, "Gerçekten mi?" gibi aptalca bir şey söyleme dürtüsüne direnmem gerekti.

Ağır adımlarla odama doğru yürüdüm. Kapının önünde durup kilidi açmadan önce birkaç kez titrek nefes aldım.

İçeri girdiğimde, birçok duygu birden üzerime çöktü. Her şey tam olarak bıraktığım gibiydi, sadece Kirill'in ceketleri etrafa dağılmamıştı ve göğsümdeki bandajlar bir kenara atılmamıştı.

Ancak koku garipti. Artık bizim gibi kokmuyordu.

Kendi kendime lanet ettim. Neden bizim gibi kokmasını istiyordum ki?

Hızla banyoya koştum, kıyafetlerimi çıkarıp duşa girdim. Suyun altında dururken, aynı duşta yaptığım diğer şeyler gözümün önüne geldi ve gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Yine de bunu yapmak erotik görüntülerin tekrar tekrar canlanmasını engellemedi, sanki cinsel açıdan baskı altında olan bedenimle alay ediyordu.

İnleyerek musluğu kapattım, aceleyle kurulanıp Kristina'nın verdiği yeni iç çamaşırlarını giydim. Tırnaklarım yanlışlıkla sertleşmiş meme uçlarıma değdiğinde yüksek sesle inledim.

Kahretsin. Neden bu kadar hassaslardı? Asla geri dönmeyeceğimi düşündüğüm yere, buraya geri döndüğüm için miydi?

Nefesimi düzelttikten sonra yumuşak, kareli geceliğimi giydim. Kalçalarımı sıkıyordu ama idare ederdi.

Yatak odasına döndüğümde, sehpada bir tepsi yemek buldum. Karnım guruldayınca biraz çorba içtim, balık yedim ve ardından amcama mesaj attım.

Görev başarısız. Anton yakalandı. Onu sağ salim eve getirene kadar burada kalacağım. Bu işi halledene kadar lütfen karışmayın.

Amcamın, özellikle de Babushka'nın bunu kabul edeceğini sanmıyordum. Anton'a sanki tüm dualarının cevabıymış gibi bakıyordu.

Ancak Anton'u kurtarabilecek tek kişinin ben olduğumu anlamaları gerekiyordu. Kirill'i tanıyorsam, bundan emin olacaktı.

Yemeğimi bitirdikten sonra esnedim.

Bugün çok uzun bir gündü. Muhtemelen hayatımın en kötü günlerinden biriydi.

Kardeşim Tanrı bilir nerede esir tutuluyordu.

Üç ay boyunca buradan ayrılamayacaktım.

En önemlisi de Kirill'i öldüremeyeceğimi acı bir ironiyle fark etmiştim. Aslında, bir parçam onu en başında vurduğum gerçeğine isyan ediyordu.

O tepenin dibinde, onu göğsünde bir yarayla gördüğümde tamamen kendini kaybeden o aptal, sadık, nahif parçam...

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım ya da ne kadar zaman geçerse geçsin, o görüntüyü asla unutamayacaktım.

Bir kez daha esnedim, yatağa uzanıp gözlerimi kapattım. Sadece bir dakikalığına dinlenecek, sonra kardeşimi aramaya devam edecektim.

Yalnızca bir dakika...

Güçlü bir kol beni sardı ve arkamdan gelen sıcaklık beni kucakladı. Bir kâbus, diye düşündüm.

Hayır, bir rüyaydı.

Arkamdaki varlık hiç de tehditkâr hissettirmiyordu. Hatta dudaklarımdan çıkan yumuşak bir iniltiyle dokunuşuna yaslandım.

Rüyalarımdaki Kirill'i seviyordum. Konuşmuyor, sadece peşimi bırakmayan kâbuslara karşı bir teselli olarak onu kullanmama izin veriyordu.

Beni böyle kucakladığında kâbuslar gelmiyordu.

Sevmediğimi iddia ettiğim bu küçük fanteziye engel olmuyorlardı.

Ancak sonrasında sözde hayali Kirill, bir yüzükmüş gibi hissettiren şeyi parmağıma taktı ve kulağıma fısıldadı.

"Eve hoş geldin, Solnyshko."

BÖLÜM ON ÜÇ

Sasha

Karnımın üzerinde ağır bir yük vardı.

Ancak yük olmak yerine, aslında rahatlatıcıydı.

Burnumu yastığa sürttüm ve burun deliklerim yasak olan o derin orman ve sedir ağacı kokusuyla doldu.

Acaba tüm bunlar benim hayal ürünüm olabilir miydi?

Bu duyusal aşırı yüklenmenin ya da kaynağa bu kadar yaklaşmamın tek açıklaması buydu.

Sıcaklık vücudumu sarıyor, göğsüme ve karnıma yayılıyordu. Bu yüzden daha fazlasını isteyerek biraz daha yaklaştım.

Sert bir şeyin karnıma dokunup giysilerimin içinden beni dürtmesiyle hareketlerim durdu.

"Hımm."

Çok tanıdık, derin bir sesin gürültüsü gözlerimi açmama neden oldu.

Lütfen bunun hayal gücüm olduğunu söyleyin...

Hayır.

Olamaz.

Kesinlikle gerçekti. Gerçekten de Kirill'in kollarında sıkışıp kalmıştım. Neredeyse dilimde duş jelinin tadını alabilecek kadar yüzüm boynuna yaslanmıştı. Uyandığımdan beri kokladığım şeyin bu olduğunu dehşetle fark ettim.

Göğüslerimiz birbirine yapışmıştı ve karnımı dürten şey? Ereksiyonuydu.

Ah, bir şey daha vardı.

Çıplaktı.

Bana dokunma hakkını, sanki sahibimmiş gibi beni tutma hakkını nereden buluyordu?

Nasıl cüret ederdi?

Kendimi geri çekerek elini belimden zorla ayırdım.

Kirill, yaralı kolu yüzünden homurdandı. Gözlerim onun buz gibi gözleriyle buluştu ve odaklanmış bakışlarına bakılırsa, muhtemelen benden çok daha erken uyanmıştı. Ya da hiç uyumamıştı.

Yatağın diğer tarafına kaydım. Dövmelerle kaplı kaslı göğsüyle kollarına bakmamaya çalıştım. Pencerelerden ve balkondan süzülen sabah ışığında dövmeleri daha koyu görünüyordu. Ayrıca tıpkı onunla ilgili her şeyi gibi tehditkârdı.

Göğsündeki iki kurşun izine bakmadan edemedim. Yeni yapılmış karmaşık bir dövmeyle kapatılmışlardı ve dikkatli bakmayan biri fark edemezdi. Oysa ben kör olsam bile onları bulabilirdim.

Her şeye rağmen, benim yüzümden Rusya'da neredeyse öleceği düşüncesi hâlâ midemi altüst ediyordu.

Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Sasha. Seni yok etmekten çekinmeyecek bir canavara empati duyuyorsun.

Oturduğunda örtü göbeğinin altına kadar düştü ve aşağıya doğru inen belirgin *V* çizgisini ortaya çıkardı...

Dikkatimi hemen tekrar yüzüne çevirdim ve onu sırıtırken görünce dudaklarımı sıktım.

"Günaydın, karıcığım. İyi uyudun mu?"

"Hayır, uyumadım."

Ah, bir dakika. Aslında uyumuştum.

Dudaklarım aralandı. Dün gece kâbus ya da rüya görmemiştim.

Hiçbir şey görmemiştim. Uzun zamandır ilk kez normal bir şey yapmış ve uyumuştum.

"Şilte yüzünden mi?" Yatağa, ardından örtüye bastırdı. "Yastık mı? Yoksa tüm yatak mı?"

"Daha çok yataktaki kişi," diye mırıldandım.

"Bu senin savunma mekanizmanın konuşması ama sorun değil. Bekleyebilirim."

"Neyi bekleyebilirsin?"

"Senin tekrar karım olacağın günü."

"Ben hiç senin karın olmadım, Kirill."

"Evet, oldun. 'Evet' dedin ve o gece çok iyi bir eş gibi sikimi aldın. Ayrıca, bunu kanıtlayan evlilik cüzdanı da var."

"Boşanacağımız için o geçersiz."

Yüzündeki o sürekli gülümseme kayboldu ama ifadesi hafif, hatta oyunbaz kaldı ama doğal görünmüyordu. "O zamana kadar hâlâ karımsın."

"İstemeyerek."

"Yasal olarak."

Çenemi kaldırdım. "Geçici olarak."

"Şu anda."

Bu piç, başlattığım her kavgadan zevk alıyordu. Bu durumdan kurtulmak istiyorsam, onun sapkınlığını beslemeyi bırakmalıydım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bakışları göğüslerime kaydığında alev almış gibi parladı ve bedenimi ısıttı. Boğazımı temizledim. "Anton'u ne zaman serbest bırakacaksın?"

"Sözünü tuttuğundan emin olunca."

"Buradayım, değil mi?"

Gerçeküstü gözleri yavaşça yüzüme çıktı. "Tam olarak değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Açıklamaya değmez."

"Onu bana karşı rehin olarak tutmaya devam edemezsin."

"Tam olarak bunu yapmayı planlıyorum."

"Ve bunun beni seni kabul etmeye ikna edeceğini mi sanıyorsun?"

"Bu noktada yapacağım hiçbir şeyin beni kabul etmen için seni ikna edeceğini sanmıyorum, bu yüzden kardeşini kullanarak belki bir koz elde edebilirim."

"Sen lanet olası bir pisliksin."

Dudakları seğirdi. "Biliyorsun, bana iltifat etmene bayılıyorum."

"Bu iltifatın tam aksi bir şeydi."

"Senden geldiğinde değil."

Sinirli bir nefes verdim. "En azından onu görmeme izin ver."

"Henüz değil."

"Neden?"

"Seni benden almaya cüret ettikten sonra iki ay boyunca seninle vakit geçirmenin tadını çıkardı." Her kelimesinde sesi derinleşirken tüylerim diken diken oldu.

"O benim kardeşim."

"Bu, onun yaptıklarını mazur göstermez. Onu parçalara ayırmamak için kendimi tutmamın tek sebebi sensin, o yüzden zaten sınırlı olan sabrımı zorlama."

"Senin sabrın mı sınırlı? *Senin mi?* Şu an benimle dalga mı geçiyorsun? Benim sabrım tükenmiş olmalıydı. Seninki değil!"

Bir an beni izledi, kaşları indi. "Karina'nın o aşırı duygusal hâlini taklit etmeye mi çalışıyorsun?"

Göğsüne yumruk attım. *Lanet olsun. Bu çok iyi geldi.* "Bana bir daha duygusal dersen suratını dağıtırım."

Homurdanarak sağlam eliyle göğsünü ovuşturdu. "Emin misin? Yüzümü sevdiğini sanıyordum, hatta sözlerini alıntılayacak olursam *muhteşem* buluyordun."

"O, senin ne kadar manipülatif olduğunu fark etmeden önceydi. Önceki hislerimin hiçbir önemi yok."

"Bunu göreceğiz. Ayrıca, dün gece Kristina ile evlenmediğimi ve onu sevgilisiyle, yani Konstantin'le yeniden bir araya getirdiğimi öğrendin. Yani benden nefret etmek için hiçbir nedenin yok."

"Yine de arkamdan iş çevirip onunla birlikte mihrapta durdun."

"Evlilik asla gerçekleşmeyecekti. Hepsi göstermelikti."

"O zaman neden bana söylemedin?"

"Söylesem kabul eder miydin?"

Dudaklarımı sıktım.

"İşte." Elini bana doğru uzattı. "Cevabın bu."

"Artık önemi yok. Ayrıca, bu sadece evlilikle ilgili değil. Senin yok etmeyi planladığın örgütün hayatta kalan son üyeleri olduğumuzu fark ettikten sonra, ailemi ve beni ortadan kaldırmak için birini göndermen."

"Sana bunun doğru olmadığını söyledim ama açık fikirli olup bu açıdan bakmaya hazır olmadığın ortada."

"O zaman... söyle bana. Dün gece ailemde bir hain olabileceğinden bahsettin. Kim o? Kanıtın var mı?"

"Kim bilir? Beni bilgi için kullanıp sonra atmayacağından emin olana kadar beklemem gerek."

"Anton zaten elinde koz olarak duruyor."

"Bir tane daha olsa fena olmaz." Elini uzatıp yüzümü avuçladı ve başımın üstünü öptü.

Hareketi çok hızlı ve aniydi, ancak yaptıktan sonra fark etmiştim.

Bizi neredeyse yere devirecek kadar güçlü bir şekilde göğsünü ittim.

Yaralı kolunu yatak başlığına çarptığında inledi.

Kahretsin.

Dikişleri açılmış mıydı?

Kollarımı kavuşturdum, sesim suçlulukla doluydu. "Bana dokunma demiştim."

"Ne zaman istersem karıma dokunurum." Ayağa kalktı ve çıplak vücudunun muhteşem manzarası gözlerimin önüne çarptı. Yarı ereksiyon hâlindeki aletini saklamaya bile çalışmadı.

Ancak utanmaz çıplaklığından başka bir şey dikkatimi çekti. Son gördüğüm zaman göre çok daha zayıftı. Hatta Rusya'da vurulduktan sonraki hâlinden bile daha kötüydü.

O ağa yakalanmayı reddederek başka yere baktım. "Üzerine bir şeyler giyemez misin?"

"Karımın önünde neden giyineceğim ki? Hazır konu açılmışken, sürekli bana sürtünerek neden olduğun sertliği gidermek ister misin?"

"Ben... öyle bir şey yapmadım."

"Aletim buna saygıyla itiraz ediyor. Onun durumu, ne kadar istemsiz olsa da tacizin fiziksel kanıtı."

"Sapığın teki olman benim suçum değildi."

Dudaklarından alçak bir kahkaha çıktı, sesi başımın etrafında yankılanıp, ardından saçlarımı karıştırdı. "Yanılıyorsun, Solnyshko. Bu tamamen senin suçun."

Yüzüme fazlasıyla yakın duran aletini görmezlikten gelmeye çalışarak elini itip ona dik dik baktım.

Elini yanına indirirken neşesi yavaşça kayboldu. "Git üstünü değiştir. Dün gece sana kıyafet aldım ve giysi odasına koydum."

Cevap veremeden önce banyoya doğru yürüdü.

Bakışlarım kaslı sırtında, sıkı kalçalarında ve her hareketinde gerilen güçlü bacak kaslarında oyalandı. Üzerlerini kaplayan dövmeler canlanıyormuş gibi görünüyorlardı.

Kirill eşikte durdu ve sanki bakacağımı biliyormuş gibi sırıtarak geriye baktı.

Yataktan fırlayıp yorganı aşağı attım. Burası çok sıcaktı.

Giysi odasına giderken parmağımdaki yüzük gözüme çarptı. Yeşil mücevher sabah ışığında parlıyordu. Kirill bileğime bileziği de takmıştı. İçimi kaplayan karışık duygulara engel olamadım. Bir yanım bu iki eşyayı kaybettiğim için hep yas tutmuştu ama şimdi yeniden başa dönmekten endişe duyuyordum.

Başımı iki yana sallayarak Maksim'e mesaj attım.

Kirill Anton'u nerede tutuyor, biliyor musun?

Cevap gelmeyince bir mesaj daha attım.

Lütfen Viktor'un onun hapsedilmesinden kişisel olarak sorumlu olmadığını söyle. O boğa, Kirill'e ihanet etmeye cüret ettiği için onu öldürür.

Aklıma daha da korkunç bir düşünce geldi.

Sakın söyleme... Sen misin? Maks, Anton'un pislik olabileceğini biliyorum ve seni o kadar süre hapsedip işkence etmeye hakkı yoktu. Ama sen ondan daha iyisin, tamam mı? Lütfen pişman olacağın bir şey yapma. Mesajımı alınca bana cevap yaz.

Ekrana bakarken göğsüm sıkıştı ve hâlâ bir cevap ya da mesajın okunduğuna dair bir işaret yoktu.

Lütfen daha iyi bir adam ol, Maks. Lütfen.

Telefonumu masanın üzerine bırakıp giysi odasına girdim. Tahmin ettiğim gibi sayısız elbise, pantolon, gömlek ve hatta kot pantolon vardı. Hepsi yeni ve benim bedenimdeydi.

Kirill bunları, hâlâ orada duran eski kıyafetlerimin arasına koymuştu. Demek ki bodruma götürdüğüm spor çantasını açmış ve takım elbiseleriyle erkek kıyafetlerini de buraya yerleştirmişti.

Eski kıyafetlerimin en ucunda asılı duran gelinliğimi görünce boğazım düğümlendi. Gelinliğin üzerine duvak serilmişti ve benim yaptığım amatör çiçek taç, ayakkabılarımın olduğu kutunun üstüne konmuştu.

Duygularım bir anda kabarınca ilk parçayı alıp odanın kapısını kapattım.

Elime geçen şey modaya uygun, uzun kollu bir elbiseydi ama içinde muhtemelen tuhaf görünecektim.

Bu yüzden geri koyup kot pantolonla beyaz tişört giymeye karar verdim.

Kirill duşunu bitirip giysi odasına doğru yürürken, havlusunu kapının eşiğine bırakmıştı. Giysilerini değiştirebilmesi için odadan çıkmam gerekiyordu. Her fırsatta çıplak kalmaktan çekinmiyor gibiydi, sanki benimle oynamaktan zevk alıyordu.

Giysi odasından çıktığımda sadece gülümseyerek başını iki yana salladı.

Birkaç dakika sonra vücuduna göre dikilmiş, her zamanki karizmatik siyah takım elbisesini giymiş hâlde ortaya çıktı.

Kendimi onun yüzüne odaklanmaya zorladım. "Maksim'i Anton'u gözetlemekle görevlendirdin mi?"

"Kim bilir?"

"Benimle dalga geçme. Bunu nasıl yaparsın?"

"Ya senin değerli kardeşin Maksim'e nasıl işkence yapar? O kadar kilo vermişti ki tüm enerjisini kaybetmişti, geri döndüğünde onu tanıyamadım. Sence de bir kapanışı hak etmiyor mu?"

"Sen sadece durumu kızıştırıp zaten kötü olan hâli daha da kötüleştiriyorsun."

"Ben sadece adaletin karanlık atı rolünü oynuyorum. Ne daha fazlası ne daha azı. Ayrıca Viktor'a işkence yapılmayacağını söyledim. Endişelenme."

Emin değildim. O rahattı, bu da ona karşı olanlar için asla iyi haber değildi.

"Şimdi, hadi gidelim. Çok önemli bir duyuru için geç kalıyoruz."

"Ne tür bir duyuru?"

"Kısa süre sonra öğreneceksin."

Beni tutmaya çalıştığında ulaşamayacağı bir yere çekildim. "Bana dokunmayı ciddi olarak bırakmalısın."

"Neden karıma dokunmayı bırakayım?"

"Öncelikle, dokunuşların beni iğrendiriyor."

"Öyle mi?" Başını yana eğdi. "Ya aslında tam tersiyse?"

İşaret parmağımı göğsüne bastırdım. "Artık benim için hiçbir anlamın yok."

Elimi tuttu ve üzerini öpmek üzereydi ki geri çektim. "Bana dokunma. Ciddiyim."

Kirill teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı ama bu hareketi en iyi ihtimalle alaycıydı.

Sadece bana mı öyle geliyordu, yoksa son iki ayda on kat daha mı sinir bozucu olmuştu?

Ana oturma odasına girer girmez durdum. Herkes -her bir korumadan bahsediyorum- Viktor'un önderliğinde kapının yanında dizilmişti.

Pekâlâ, Maksim dışında hepsi buradaydı.

Kirill gerçekten de onu Anton'un gardiyanı olarak mı atamıştı?

Bunu düşünecek durumda değildim çünkü en öndeki Anna'yla birlikte karşımızda duran personel üyelerini de görüyordum.

Konstantin, Kristina ve Karina kanepede oturuyorlardı. Hatta Yulia da oradaydı, kollarını kavuşturmuş hâlde her zamanki gibi dünyadan bıkmış gibi görünüyordu.

Bizi görür görmez yüzündeki ifade tamamen nefrete dönüştü. "Bu da ne demek oluyor..."

"Otur, anne," diye sözünü kesti.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin, sen şeytan! O kaba adamını gönderip beni zorla buraya getirtmeye nasıl cüret edersin? Kiminle uğraştığını biliyor musun?"

"Bir fikrim var. Ancak hemen oturmazsan, sen tam olarak kimle uğraştığını öğreneceksin. Bir daha tekrarlamayacağım."

Karina titreyerek Konstantin'e yaklaşırken kahve fincanından birkaç damla döküldü. Annesi yanındayken hep bu kadar sinirli ve talihsiz oluyordu.

O kadından gerçekten nefret ediyordum.

İğrençti, kalpsizdi ve kendi kızına onarılamaz şekilde zarar vermişti. Kirill'e de aynı şeyi, belki daha da kötüsünü yapmıştı. Anneleri olmasaydı her şey çok daha iyi olurdu.

Kes şunu. Aklından geçmesi gereken son şey olmasına rağmen onun için üzülüyorsun.

Konstantin, Yulia'nın elini sıkıca tutunca annesi isteksizce yerine oturdu.

Korumaların yüzlerine bakmamaya çalıştım ama başaramadım. Teknik olarak yıllardır tanıdıkları aynı "Sasha" olsam da bu dönüşüm karşısında şok olmuş olmalıydılar.

"Hepinizi buraya çok önemli bir duyuru için topladım." Kirill'in otoriter sesi odanın tüm dikkatini üzerine çekti.

Benim bile farkına varana dek sırtım dikleşmişti.

Aptal eski alışkanlıklar.

Kirill kolunu bel boşluğuma dolayarak, sıkıca kalçamı kavradı. Üzerimizde birkaç kat giysi olmasına rağmen tenim ürpermişti.

Tam onu iterek uzaklaştırmak üzereydim ki konuştu.

"Sasha benim karım. Bugünden itibaren bana gösterdiğiniz saygı ve korumayı ona da göstereceksiniz."

BÖLÜM ON DÖRT

Kirill

Sasha varlığımdan, dokunuşumdan ve ona eşlik etmemden bilinçli olarak kaçınıyordu.

Aslında, dokunmama kuralında sinir bozucu bir tutarlılık gösterdiği için ödül bile alabilirdi.

Ait olduğu yere, yanıma döneli bir hafta olmuştu.

Ancak hiçbir yakınlık hissi yoktu. Evet, bedeni buradaydı fakat ruhu ya bir yerlere dağılmıştı ya da neredeyse görünmez olana kadar bastırmıştı.

Benden önce uyuyor ve sırtını dönüyordu. Ona dokunmaya çalışırsam, sanki ben dünyadaki en iğrenç şeymişim gibi bana tokat atıyor, vuruyor ya da itiyordu.

Aramızdaki bağlantıyı yeniden alevlendirmek için ne kadar yöntem denersem deneyeyim veya ne kadar ileri gidersem gideyim, sonuç değişmiyordu.

Ne kadar uğraşırsam, o kadar çok planlarımı bozmaya çalışıyordu.

Bu şekilde davranmanın onu zorladığını biliyordum. Ona dokunduğumda tenindeki hafif titremede bunu hissedebiliyordum. Açık dudaklarında ve renk değiştiren gözlerinde görebiliyordum. Vücudum ona yaklaştığında nefes alıp verişindeki takılmalarında duyuyordum.

Yine de bu duygulara teslim olmamaya kararlıydı.

Ancak er ya da geç teslim olacaktı.

O tekrar karım olana kadar pes etmeyecektim.

Son zamanlarda korumalarla vakit geçiriyor, sohbet ediyor ve başka ne halt yapıyorlarsa onu yapıyordu. Onlarla gülümsemesini sevmiyordum. Konstantin, Karina ve hatta lanet Kristina'yla bile gülümsüyordu ama hiçbiri asla bana yönelmiyordu.

Bu çok mantıksız olan nedenden dolayı korumalarımı cezalandırmayı düşünmüş müydüm? Kesinlikle. Tek sorun, onlara ne kadar öfkemle saldırırsam saldırayım, Sasha'nın bana karşı tutumu değişmeyecekti.

Onun karım olduğunu herkese açıkladığım gün, sanki ölüm cezası veriyormuşum gibi kollarımda donakalmıştı.

Diğerleri ona türlü türlü sorular sorduğunda, erkek olmak zorunda olduğunu söylemişti. Fakat şimdi gücünü geri almış ve tekrar kendisi olmayı seçmişti. Ayrıca, onlara bunca zaman "yalan söylediği" için özür bile dilemişti.

İtiraf etmem gerekirse, beklediğimden çok daha iyi karşıladılar. Muhtemelen sahte cesedini gömdükten sonra onun kadın olduğunu zaten biliyorlardı. Ancak onların bu kabulü, benim hoşuma gitmeyecek kadar onlara çok yakın olması sorununu gündeme getirmişti.

Aynı şey, lanet olası organizasyon üyelerinde de oldu. Genel toplantımızı yeni bitirmiştik ve onu yemek odasına götürüp belinden tuttum ve karım olarak tanıttım.

Çoğunun ağzı açık kaldı. Rai dışında, cüretkâr bir şekilde karımı elimden çekip ona sarıldı.

"Zamanının gelmediğini biliyordum!"

Karımı öldürdüğümü düşündüğü için beni her gördüğünde fiziksel zarar vermekle tehdit eden kadın diyordu bunu.

Ben bile o lanet teoriye, çarpık kalbimin derinliklerinde inanmaya başlamıştım.

İşleri çok ileri götürdüğümü ve başarısızlığımın bedelini ödediğimi düşünüyordum.

Sasha, onun sarılmasına karşılık verse de bunu o çekingen ve narin yüzünün her hattında görülecek kadar tuhaf bir şekilde yaptı.

Karım sosyal ilişkilerde, en azından dokunmak söz konusu olduğunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Birkaç ay önce, dokunmasını istediği tek kişi bendim. Her zaman, her yerde.

Şimdiyse kaçmak istediği tek kişi bendim.

Bu yüzden Rai'yi başka bir gezegene fırlatmak istiyor muydum? Evet. Fakat konu pislik Rai olduğunda her zaman şiddet düşünceleriyle boğuşuyordum.

Mikhail ve Igor, Sasha'yı hiç görmemiş gibi davrandılar. Vladimir gözlerini kıstı ama gereksiz fikrini kendine sakladı.

Toplantı sırasında ya uyuyan ya da kurabiyeyle karnını dolduran Damien, kaşlarını çatmış bir ifadeyle olanları izledi. Sasha'yı bu konuda uyarmaması garipti ancak aslında kimse o çılgın adamın kafasından neler geçtiğini bilmiyordu.

Adrian kaşlarını kaldırmıştı ama bu daha çok eğlenceden kaynaklanıyordu.

Kyle, Rai'nin arkasında durdu, muhtemelen bugün onun nefes almasına izin vereceğim son gün olduğuna karar verirsem onu benden korumak içindi.

Kyle olmasaydı, Rai'nin cesedi şu anda yeni inşa edilen bir alışveriş merkezinin betonunun içinde olurdu.

Rai sonunda Sasha'dan ayrıldı. "Konuşacak çok şeyimiz var."

"Hayır." Sasha'yı yanıma çektiğimde, elimi kalçasına sıkıca bastırdım. "Onun zamanını paylaşmayı reddediyorum."

Karım, Rai'ye gülümseyerek elimi nazikçe itti. "Çok isterim."

Çenemi sıktım ve Kyle'a, "*Karını uzaklaştır*" mesajını açıkça veren bir bakış attım.

Omzunu kaldırdı ve yüzünden silip atmak üzere olduğum sırıtışını gizleyemedi.

Herkes odadan çıkmaya başladı, Sasha ve Rai önlerinden giderken, ne halt hakkında olduğunu bilmediğim bir şeyler konuşarak neşeyle sohbet ediyorlardı.

Adrian geride kaldı. Bana yaklaştı, aptal kaşını kaldırmaya devam ederken işaretparmağıyla bacağına vuruyordu.

Dikkatim Sasha'nın az önce uzaklaştığı çıkıştaydı. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle ve palyaço gibi orada durma," dedim dalgın bir şekilde.

"Bu odada palyaço rolüne daha uygun biri var bence."

Dikkatim ona kaydı. "Söylemek istediğin asıl şey bu mu?"

"Hey, bana sinirlenme. Karımı senden alan ben değilim." Duraksadı. "Bu, karın geri döndüğü için artık çılgın bir orospu çocuğu gibi davranmayacağın anlamına mı geliyor?"

"Bunu söylemek için henüz erken."

"Seni anlıyorum." Omzumu sıktı. "Kalmasını istiyor musun?"

Gözlerimi kıstım. "Neden kalmayacağını düşünüyorsun?"

"Sezgi, diyelim. Ayrıca, sence neden seni anlıyor olabilirim?"

Ona baktım. "Senden ilişki tavsiyesi aldığıma inanamıyorum."

"En azından benim karım benimle, bir ayağı kapıda gibi görünen seninkinin aksine."

"Bu komik değil."

"Komik olsun diye söylemedim. Her neyse, kalmasını istiyorsan, ona bir çıkış yolu verme."

"Vermezsem gider."

"Zaten gidecek ama sana söylediğim yöntemi kullanırsan, başarı şansı daha yüksek." Elini üzerimden çekti. "Umursadığım tek şey dikkatini dağıtmaman."

Ardından yemek odasından çıkıp gitti.

Kendime gelmek ve Rai'ye karşı sürekli zihnimde dönen yaratıcı cinayet düşüncelerini susturmak için birkaç dakika bekledim, sonra dışarı çıktım.

Oturma odasından birkaç ses geliyor, en çok da misafirperverliğimi sınamak ve karımla Rai'ye katılmanın harika bir fikir olduğunu düşünen Damien'in sesi duyuluyordu.

"Söylemeliyim ki..." dedi ve sanki cansız bir oyuncak bebekmiş gibi Sasha'nın yanağını dürttü. "Kirill'in koruması olan güzel çocuk Sasha'ya benziyorsun. Hatta isimleriniz bile aynı."

"Ciddi misin?" Rai gözlerini devirdi. "O *zaten* Sasha."

"Ah." Onu tekrar yakından incelemeye başladığında, gözlerini oymak ve dokunduğu parmağını kırmak istedim.

"Kadın mı oldun?" diye sordu siki bir aptal gibi.

"Ben hep kadındım, Damien."

"Aaah. Demek bu yüzden güzel bir çocuktun. Mantıklı." Yine yanağını dürttü. "Kadın olarak çok daha iyi görünüyorsun."

Yeter artık.

Onlara doğru büyük adımlarla ilerleyip parmağını yakaladım ve geriye bükerek Sasha'dan uzaklaştırdım.

Sasha kaskatı kesilirken dudaklarını bir çizgi hâlini aldı. Kot pantolonla basit bir tişört giymiş olmasına rağmen, ışıldıyor ve çekici görünüyordu.

Ya da bu sadece sonunda onu tatmak isteyen aletimin sesiydi.

"Bu da ne sikim şimdi?" Damien tutuşumdan kurtulup parmağını inceledi.

"Diğerlerinin de kırılmasını istemiyorsan, karıma bir daha dokunma."

Rai gözlerini devirdi. "Hadi, bu iğrenç testosterondan uzaklaşalım, Sasha."

"Hayır," dedim.

Karım bana öfkeyle baktı, ardından tatlı bir gülümseme sundu. En iyi ihtimalle zoraki, en kötü ihtimalle şeytani bir gülümsemeydi. Muhtemelen sırf bana eziyet etmek için günün geri kalanını Rai ile geçirecekti.

Son birkaç günü de ya muhafızlarla ya da Anna ve Karina'yla geçirmişti.

Başlangıçta ona biraz zaman vermem gerektiğini ve sonunda bana geri döneceğini düşünmüştüm. Ancak bu fırsatı aramızdaki uçurumu daha da derinleştirmek için kullanmıştı.

Bu yöntem açıkça işe yaramadığına göre, oyunumu değiştirmek zorunda kalacaktım.

Dirseklerinden tutup onu kendime çektim. Sasha'nın *Kocandan Kaçınmanın Yolları* adlı kitabında, herhangi bir şekilde dokunmak kesinlikle yasaktı, bu yüzden kurtulmaya çalıştı.

Ancak halka açık yerlerde daha incelikli bir şekilde yapıyordu, bu da daha az etkili olduğu anlamına geliyordu.

Ağzımı kulağına yaklaştırıp fısıldadım. "Bugün kardeşini görmek istiyorsan, sakın kıpırdama."

Donup kaldı ve tüm direnme çabaları sona erdi.

Rai ve Damien'e gülümsedim. "Karımla halletmem gereken işler var. Artık gidebilirsiniz."

Rai itiraz etmeye çalıştı ama Sasha başka bir zaman buluşacaklarını söyleyince isteksizce hoş karşılanmayan varlığıyla mülkümden ayrıldı.

Benim gözetimim altındayken asla.

Damien geri geleceğini söylediğinde, başka bir sebepten değil de sadece beni sinirlendirmek için pislik yaptığını umuyordum.

Onlar gittikten sonra, Sasha benden bir adım uzaklaştı. "Beni Anton'a götürecek misin?"

"Uslu bir kız olursan."

Dudakları büzüldü ama yanakları pembe bir renk aldı. Farkında bile değildi fakat bedeninin tepkilerini kontrol edemediğine emindim.

Bu noktada, duygularını sadece bastırdığından emin olmamın bir nedeni daha oldu.

Görünüşe göre, işi benim ele almam gerekiyordu.

Sasha'nın tercih edeceğinin aksine, eli benimkindeydi.

Dokunma ya da baştan çıkarma amaçlı değildi. Tamamen gerekli bir neden yüzündendi çünkü hayatı pahasına bana tutunmaktan başka seçeneği yoktu.

"Göz bağımı çıkaramaz mıyım? Araba yolculuğu boyunca taktım ve bu yerin neresi olduğunu anlamamam için fazlasıyla uğraştın."

"Yine de burayı tam olarak bulabilirsin, bu yüzden kısa cevap hayır."

Tırnakları, sadece acı vermek amacıyla elime batıyordu ama sorun değildi. Bana kızgın ve sinirli olması, ilgisizliğinin verdiği acıdan daha iyiydi.

"Dikkatli ol, dengesiz bir köprüde yürüyoruz ve altında güçlü bir akıntı var." Suyun bize ulaşamayacağı kadar uzağında kalan ancak sesini duyabileceği kadar yakın olan kaygan toprak yoldan aşağı doğru götürdüm.

Ne? Onu mümkün olduğunca yanımda tutmam gerekiyordu.

"Yürümeyi biliyorum..." Elimi çekmeye başladığında ayağı kayınca iki eliyle koluma tutundu, tırnakları ceketimi sıkıca kavradı.

Akşamüstü güneşi, solgun yüzüne ve aralık dudaklarına turuncu gölgeler düşürüyordu. Rüzgârda uçuşan sarı saçları ağzına giriyor, göz bağının üzerinden uçuşuyordu.

Omuzlarına kadar uzamış olan açık saçlarıyla çok güzel görünüyordu.

Kolumu beline dolayarak, "Sana dikkatli olmanı söylemiştim," diye kulağına fısıldadım.

Dudaklarını birbirine bastırıp beni itmeye başladı.

Tutuşumu sıkılaştırdım. "Düşüp ölmek istemiyorsan kıpırdama."

Kıpırdamaktan az da olsa vazgeçti. "Bunu mecbur olduğum için yapıyorum."

"Sen öyle diyorsan." Eğilip kokusunu içime çektim. Kokusu... eskisi gibiydi ama Karina'nın ona aldığı parfümü kullanmaya başlamıştı. Çiçek kokusu, gizemli bir hava katmıştı.

Kendime not: Kız kardeşime kusursuz zevki için teşekkür et.

Sasha'yla bir kadın olarak ilk kez karşılaşsaydım, kokusunun böyle olacağını hayal ederdim. Yumuşak ama gizemle sarmalanmış...

"Köprüyü geçtik mi?" diye sordu.

"Henüz değil."

Dengede durmak için kolunu sırtıma doladı. Bundan zevk alıyor muydum? Kesinlikle. Belki haddinden de fazlaydı.

Geri döndüğünden beri ilk kez bana kendi isteğiyle dokunuyordu. Bazıları ona seçenek bırakmadığımı söyleyebilirdi fakat umurumda değildi.

Hâlâ sıcaklığının benimkiyle karıştığı her dakikadan zevk alıyordum. Evet, Viktor'a bizi güvenli eve bırakmasını isteyebilirdim ama Sasha'nın bana böyle sarılmasını başka nasıl sağlayabilirdim ki?

Çok geçmeden, evden yaklaşık iki saatlik sürüş mesafesine ek olarak, Sasha'nın dokunuşlarının tadını çıkardığım yirmi dakikanın ardından güvenli eve varmıştık.

Ayrıca, cinsel olarak açıkça tatminsizdim çünkü karımın içine girene kadar aletim benimle barışmayacaktı. Ancak en ufak bir dokunuşta canlanmayı seviyordu, bu yüzden şu anki durumu tamamen rahatsızdı.

"Geldik mi?" diye sordu çekinerek.

"Neredeyse." Başparmağımın iziyle ana kapıyı açtım. Bu kapıyı ve mülkteki diğer tüm kapıları sadece Viktor, Maksim ve ben açabiliyorduk.

İçeri girdikten sonra bahçeyi geçip Anton'un bulunduğu ek garaja yöneldik. Yine başparmağımın iziyle kapıyı açıp Sasha'nın gözlerini açtım.

Gökyüzü kararmaya başlamasına rağmen gözlerini kısıyordu.

Çenemle ileriyi işaret ettiğimde, bana şüpheyle baktıktan sonra dikkatlice içeri girip merdivenlerden birkaç basamak indi.

Garajın altında gizlenmiş yeraltı sığınağının duvarları hem ses hem de sarsıntı geçirmezdi. Gerekirse bombalara

dayanması için babam tarafından inşa edilmişti. Kimin onu bombalayacağını düşündüğünü bilmiyordum ama babam her zaman aşırı paranoyaktı.

Bunun dışında, alan geniş olduğu için köşedeki metal yatakla etrafa dağılmış birkaç raf, bir çocuğun dekorasyon denemesi gibi görünüyordu.

Sasha, yatakta bağdaş kurmuş hâlde gözleri kapalı ve elleri dizlerinin üzerinde meditasyon pozisyonunda oturan kardeşini görünce durdu.

Bileklerinde olması gereken kelepçeler duvardan sarkıyordu.

Maksim, odanın diğer tarafında tek elle şınav çekiyordu ama bizi görünce ayağa kalktı.

Sasha, Yuri'ye -pardon, *Anton*'a- koştu. *Onun çoklu kişiliklerini takip etmemi beklemeyin.*

"Tosha." Yanında durdu.

Gözlerini açtı, Maksim'le bana baktı, ardından soğuk bir ifadeyle kız kardeşine odaklandı.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun? Seni kontrol etmeye geldim."

"Git," diye emretti. "Ayrıca buradan değil, ülkeden bahsediyorum."

Bu piçi öldüreceğim.

Maksim, yanımda kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde gergindi.

"Ne saçmalıyorsun? Seni terk etmiyorum," diye karşı çıktı.

"Sana yapmanı emrediyorum."

"Hayır." Çenesini kaldırdı. "Artık senden ve Babushka'dan emir almayı bıraktım. Bundan sonra sadece kendi kararlarımı uygulayacağım."

İşte benim kadınım.

"Sasha..." diye uyardı.

"Gitmiyorum, Tosha. Sensiz gitmem."

Gözlerini kısa süre kapatıp sinirli bir nefes verdi. "Onun seni bana karşı kullandığını görmüyor musun?"

Kimse fark etmediyse, *o* derken benden bahsediyordu.

"Umurumda değil." Sasha elini sıktı. "İyi olacağım."

Onlara yaklaşıp kolumu omzuna attım.

"Karımı iyi koruyacağım."

"Seni orospu çocuğu..." Bana yumruk atmak için üzerime atıldı ama Maksim anında yetişti ve dirseğini boğazına dayayarak onu yatağa yapıştırdı.

"Dur, kes şunu!" Sasha, işe yaramaz bir şekilde Maksim'in omzunu çekiştirdi.

Maksim'in koluna vururken Anton'un yüzü kızardı ama korumam nefes borusunu sıkıştırdıkça direnişi de zayıfladı.

"Maks!" diye çığlık attı ama onu duymuyordu. "Lütfen, bırak onu."

Sonunda kime konuşması gerektiğini anladığında Sasha bana döndü. "Ona durmasını söyle."

Üstünlük taslayan bir şekilde gözlerimi ona diktim. "Önce özür dile."

"Ne için özür dileyeyim?"

"Beni terk ettiğin için. Öldüğüne inanmama neden olduğun için. Lanet olası özrünü dilemeni istiyorum."

"Siktir git," dedi dişlerini sıkarak.

Omzumu silktim. Anton'un çırpınışlarına karışan boğuk nefes alma çabaları havada yankılanıyordu.

"Maks, lütfen," diye yalvarsa da Maksim hâlâ onu duymuyordu. Kardeşinin kızaran yüzüne bakılırsa, muhtemelen bir dakika içinde öbür tarafa geçecekti. Belki daha da az vakti kalmıştı.

Sasha, gözlerinde yaşlarla bana baktı. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Senin gibi bir canavarı sevmiş olduğum için."

Çenem sıkıştı, onu boğup susturma isteğine boyun eğmemek için kendimi zor tuttum ama bunu yaparsam onu öldürmeyeceğimden emin değildim.

"Bırak onu, Maksim."

Korumam dinlemiyor gibiydi, bu yüzden onu iterek dirseğini Anton'un boynundan çektim.

"Bırak onu, dedim."

Sanki trans hâlinden çıkmış gibi bana baktı, bu durumda gerçekten de öyle olabilirdi.

Anton öksürdüğünde sesi devasa alanda yankılandı. Sasha yanına oturup sırtını okşarken yüzünde saf korku vardı.

Umduğum tepki bu değildi.

Maksim'e öfkeyle baktım. Durumu ne kadar batırdığını çok iyi bildiği için yavaşça başını eğdi.

Belki ben de batırmıştım çünkü bir sonraki planımın umduğum gibi işe yarayacağından emin değildim.

BÖLÜM ON BEŞ

Sasha

Patlamanın eşiğindeydim.

İçimde kaotik duygular dönüyordu, şiddetle patlamak ya da uzun bir çığlık atmak istiyordum.

Tek istediğim, beni kolumdan tutup kim bilir nereye götüren o pisliğe acı çektirmekti.

Yine, kardeşimin nerede tutulduğunu öğrenmemem için gözlerim bağlanmıştı.

Maks'ın her an onu öldürebileceği düşüncesi kafamda yankılanıyordu. Lanet olsun, eğer Kirill daha önce güç kullanmamış olsaydı, şu an kardeşimin yasını tutuyor olacaktım.

Arkadaşım bana tek kelime etmedi, geçen hafta gönderdiğim mesajları neden görmezden geldiğini açıklamaya bile çalışmadı.

Belki Anton haklıydı, Maksim, Kirill'e körü körüne sadıktı. Bu yüzden canavar kocam emir verirse kardeşimi öldürmekten çekinmezdi.

Kaslarım acı verecek derecede gergindi. Onu yere fırlatıp hayalarına tekme atmak istesem de o piçe dokunmaya katlanmak zorundaydım.

Gördüğüm tek şey karanlıktı ve bu, şu anki ruh hâlimin tam bir yansımasıydı. Görme yeteneğimi kaybetmenin en kötü yanı, diğer duyularımın keskinleşmesiydi.

Uzaklardan gelen gece yaratıklarının ulumalarını, ayakkabılarımızın altında yaprakların hışırtısını duyabiliyordum. Kirill'in düzenli nefes alıp verişi bile rahatsız edici bir ses gibi içimi kaplıyordu.

Kollarımdaki tüylerim diken diken oldu, bunu gece soğuğuna bağlamak istiyordum ama öyleyse neden normalden daha sıcak hissediyordum?

Aslında, kollarım vücudumun geri kalanından kopmuş ve garip bir ara dünyada yaşıyor gibiydi. Kirill'in ezici varlığıyla dolu bir dünyada.

Kokusu ormanın kokusuyla çarpışıyordu. Tıpkı duyguları gibi odunsu, derin ve en önemlisi de dipsizdi.

"Daha var mı?" diye sert bir tonla sordum.

Yarım saatten fazla olmuştu ama sanki asırlar geçmiş gibiydi.

Anton'un hapishanesine yürüyerek yirmi dakika sürmüştü. Gözlerimi bağlaması ve bandı çıkarması arasında geçen süreyi hesaplayarak bunu anlayabilmiştim.

"Demek sesin var. Ben de kaybettiğini sanmıştım."

Gözlerim bağlı olmasına rağmen ona ters ters baktım. "Kardeşimin öldürülmeye çalışmasını izlettikten sonra seninle konuşacak havada olduğumu mu sanıyorsun?"

"Niyetimin o olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Çok iyi biliyor muyum?" Hayret dolu bir sesle tekrar ederken onu durdurdum, ardından göz bağını çekip aldım. Karşımda gölgeli ağaçlar ve Kirill'in ifadesiz yüzü belirdi. "Sen insanlara güven verip sonra altlarından halıyı çekip alan tiplerdensin. Bu yüzden hayır, senin gerçek niyetini bilmemin imkânı yok."

Bir adım öne çıkıp alanımı işgal ederek kutup kurdu gözleriyle beni esir aldı.

"Bu herkes için geçerli olabilir ama senin için asla."

Omzuna yumruk attım. "Böyle şeyler söylemeyi kes!"

"Neden?" Elimi avucunun içine alıp göğsüne bastırdı. "Acaba kendi kendine yarattığın nefreti yansıtmadan beni dinlersen, bana gerçekten inanıp sonunda beni affedeceğinden mi korkuyorsun?"

"Seni *affetmek* mi? Ne için? Başka biriyle evlenmeyi planlarken beni sır olarak sakladığın için mi? Altı yıl önce işi bitiremediğin için adamlarını gönderip beni ve ailemi ortadan kaldırmaya çalıştığın için mi?"

"Benim sırrım olsaydın, seni aileme ve organizasyona lanet karım olarak tanıtmazdım. Seni ya da aileni öldürmek için kimseyi göndermedim. Ne şimdi ne de altı yıl önce."

"Ama o gün Makar'ı gördüm! Ben içerideyken patladığından emin olmak için kulübenin yanında duruyordu."

Gözleri kısılırken duraksadı. "Makar mı?"

"Ölümünden beri sana sadık olan babanın kıdemli koruması, yoksa onu tanımıyormuş gibi davranacak ya da ona emir vermediğini mi iddia edeceksin?"

"Onu tanıyorum ama böyle bir emir almadı. Aslında, Chicago'daki Bratva şubesi ile yakın işbirliği içinde çalışması gerekiyordu ve aylardır da öyle de yapıyor."

"Yani beni ortadan kaldırması için onu geri çağıranın sen olmadığını mı söylüyorsun?"

Serbest eliyle omzumu tuttu ve beni sarstı, neredeyse tüm duyularımı yerinden oynatmıştı. "Bunu son lanet olası kez söylüyorum, sana asla zarar vermem."

"Ama verdin!" Göğsüme yumruk attım. "Sana olan aptalca hislerimi alıp bana karşı en acımasız şekilde kullandın. Ama artık önemi kalmadı. Bunu ve seni bitirdim."

"Yalancı." Boğuk sesiyle söylediği kelime, ölmeyi reddeden aptal kalbime bir elektrik şoku gönderdi. "Eğer bitirseydin, benden kaçmak için bu kadar uğraşmazdın. Şu anda olduğu gibi kollarımda titremezdin."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti.

Karanlıkta sert nefeslerimiz havada yankılanıyor, gece yaratıklarının sesleriyle iç içe geçiyordu.

"Bırak beni." Göğsünden ittim.

"O hatayı bir kez yaptım. Senin öldüğünü sandım ve senin lanet kemiklerin sandığım şeyleri kendi ellerimle gömdüm. Bunu bir daha asla yapmayacağım."

"Kaçınılmazı erteliyorsun sadece."

"Göreceğiz."

"Bu da ne demek oluyor? Üç ay içinde boşanmayı kabul etmiştin."

Başını eğerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. Yakından ne kadar yakışıklı olduğunu neredeyse unutmuştum. Düz burnu, keskin çenesi ve belirgin dudaklarıyla uyumluydu. Model gibi özellikleri olan ama kurnaz bir iş adamının cazibesine sahip insanlardan biriydi.

Ne olursa olsun, orada sarsılmaz bir dağ gibi duruyordu. Her zaman kontrolü elinde tutuyor, hiç sarsılmıyordu. Neredeyse insanüstü görünüyordu. Karina, Anna ve hatta Rai'nin dediği gibi, ben gittikten sonra kendi hayaletine dönüştüğü hâlini görebilmeyi isterdim.

Bana dokunduğunda titrememi durdurabilmeyi isterdim.

Keşke onu ortadan kaldırabileceğim ve özlemeyeceğim bir şey yapabilseydim.

Önceki soruma cevap vermek yerine, "Neden bana Makar'dan bahsetmedin?" diye sordu.

"Bu neden önemli ki?"

"Bir düşüneyim. Saflarımda lanet olası bir hain olduğu için olabilir mi? Senin yüzünden çoktan kaçmış olabilir."

"Yani şimdi suç *benim* mi?"

"Kes artık. Kavga çıkarmaya ve aramızdaki uçurumu daha da derinleştirmeye çalışma. Bir kez olsun, lanet olası kaçmayı bırak."

Kaçma içgüdüm tetiklenip devreye girdiğinde bunu söylemek, yapmaktan daha kolaydı. Aslında tek istediğim, onun yakınında olmamak kaydıyla yabancı ve uzak bir yere kaçmaktı.

Beni olduğum yerde tutan tek şey onun acımasız tutuşuydu. Üstelik o da bunun farkındaydı çünkü belimi daha sıkı kavramıştı.

Onun dokunuşuna eklenen baskıdan mı, yoksa aptalca bir yanımın ona inanmaya başlamasından mı bilmiyordum. Ancak kavga etme isteğim, neredeyse hissedemeyeceğim duruma gelene kadar yavaş yavaş azalıyordu.

Yumruğumla onu itmeye çalışırken bile gerginlik havada asılı kaldı. Bu, aramızda biraz mesafe bırakmak için son çaresiz girişimimdi.

Elimi sıktı ama beklediğim gibi parmaklarımı ezmek için değildi. Daha çok dikkatimi çekmek istiyormuş gibiydi. "Bana karşı değil, benimle birlikte çalış."

"Yoksa ne olur?"

"Neden hep "yoksa" demeye gerek duyuyorsun, Sasha? Beni kışkırtmak için yaptığın zayıf girişimleri görmüyor muyum sanıyorsun? Benden yine bir ültimatom vermemi istiyorsun, böylece benden nefret etmekte haklı olduğuna kendini ikna edebilirsin. Hayal dünyanı yıktığım için üzgünüm ama böyle bir şey olmayacak."

Ah bu pislik.

Biraz daha az dikkatli olamaz mıydı?

"Anton'u hapse atarak bana zaten ültimatom verdin."

"Çünkü sana seçim hakkı verseydim, yine kaçardın ve karımdan ayrı kalmaya katlanamam."

"Böyle şeyler söylemeyi bırak."

"Nasıl şeyler? Senin karım olduğun gibi mi, Bayan Morozova?"

İçimde yükselen sıcaklığı hissettiğimde kaslarım bilinçsizce gevşedi. Yine savaşı kaybediyordum.

Yapamazsın, Sasha.

Ona tekrar güvenirsen, sonunda incineceksin. Bu sefer kendini toparlayamay.

Fakat kendime bu sözleri söylerken bile, ondan sonsuza kadar nefret edebileceğimden de emin değildim. Lanet olsun, Kristina'nın Konstantin'le evlendiğini ve bunu planlayanın o olduğunu öğrendiğimden beri onu nefret edemiyordum.

Yan taraftan bir hışırtı geliyordu ama kulaklarımda uğuldayan kalp atışlarımın sesinden zar zor duyabiliyordum.

Kirill ise daha tetikteydi. Göğsümde duran elimi dikkatlice çekip ceketinin altından silahına uzandı.

Sonunda kendime gelip aynısını yaparak, "Viktor mu?" diye fısıldadım.

"Hayır. Onu eve gönderdim."

"Ne? Bizi kim geri götürecek?"

"Bu gece dönmemiz gerekmiyordu." Etrafımızı inceledi. "İstenmeyen misafirlerimiz var. Üç kişi. Biri arkandaki ağaçta, diğeri benim arkamda, üçüncüsü ise ilkinden kuzeybatıda. Daha fazlası da olabilir."

Yutkundum. *Lütfen, bunlar amcamın gönderdiği adamlar olmasın!* Ona karışmamasını söylemiştim ama amcam ve özellikle Babushka beni hiç dinlemezdi.

Üstelik, sonuçta bu mesele onların kıymetli vârisi Anton'la ilgiliydi.

"Kuzeye git." Kirill'in sesi düşüncelerimi kesti ve saatine birkaç kez dokundu. "Geceyi geçireceğimiz kulübenin

koordinatlarını az önce sana gönderdim. Bizi takip ettiklerini düşünüyorum, bu yüzden kulübenin yerini bilmiyorlardır ama bir ihtimal dahi olsa bildiklerini anlarsan, olabildiğince hızlı kaç."

"Ya sen?"

"Onları durdurup seninle kulübede buluşacağım."

"Bunu tek başına yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ciddiyim, Sasha, git."

"Ben de ciddiyim, Kirill. Senin korumana ihtiyacım yok."

"Sen..."

"Ayrı yollardan gidip onları atalım," dedim ve onun cevabını beklemeden doğuya doğru yola çıktım.

O ters yöne koşmadan önce küfrettiğini duyabiliyordum.

Güvenli bir yer bulamadan, hafif ayak seslerinin bana yaklaştığını hissettim. Yana atılıp ateş ettim ama ıskaladım.

Kahretsin.

Sadece hesaplı atışlar yapmalıydım. Aksi takdirde, cephanem biter ve kendimi ölümcül bir duruma sokardım.

Bana ateş ediyorlardı ama eğilip bir ağacın arkasına saklanmayı başardım.

Öldürmek için ateş ediyorlarsa ailem tarafından gönderilmiş olamazlardı, değil mi? En azından beni ortadan kaldırmaya çalışmadıklarını umuyordum.

Ancak Kirill'e geri döndüğümü düşünüyorlarsa, bu çok büyük bir olasılıktı.

Lanet olsun

Nefesimi düzene sokarak silahımı iki elimle sıkıca tuttum ve yavaşça ağacın arkasından baktım.

Tuhaftı. Hızlıydım muhtemelen onlar da öylelerdi, o zaman neredeydiler?

Aniden, kıyamet günü gibi bir his başımı sardı ve tam zamanında arkama baktım. Siyah giysili bir figürün bana baktığını gördüğüm anda beni öldürmeden hemen önce ona ateş ettim.

Tam önümde yere düşerken yüzüme kan sıçradı.

Diğer ayak sesleri bana yaklaşırken kimliğini kontrol edecek vaktim yoktu. Silahını aklıma kazıyıp ormanın derinliklerine doğru koştum.

Bu sırada takipçilerimden biriyle karşılıklı ateş açtık.

İkincisini ancak kalın ağaçların arasına girince öldürebildim.

Ancak üçüncüsünün hemen arkamda olduğundan şüphelenerek koşmaya devam ettim.

Eğer öyleyse, Kirill ne olacaktı?

Kimsenin peşimde olmadığından emin olduktan sonra, bana gönderdiği yeri kontrol ettim. Kulübeye yirmi dakika uzaklıktaydım ve ormana geri dönmeden oraya ulaşabilirdim.

İkinci adamla yaklaşık otuz dakika kedi fare oyunu oynadım. Ormana geri dönüp vurulma riskini almaktansa, kulübede Kirill'le buluşmak daha kolay olacaktı.

Özellikle de tek kurşunum kaldığı için...

Rekor sürede kulübeye vardım. Kulübe dağların içindeydi, göz alabildiğince ağaçlarla çevriliydi.

İçeri girmek yerine, parmağım tetikte tüm mülkü dolaştım. Neyse ki Kirill haklıydı, burayı bilmiyor gibi görünüyorlardı.

Yine de bir sorun vardı. Anahtar bende değildi. Önce paspasın altına, ardından verandanın altına baktım. En sonunda merdivenlerin kenarındaki saksılardan birinde buldum.

İçeri girer girmez nefesimi bıraktım ama davetsiz misafir var mı diye rahat görünümlü alanı gözlemlemeye devam ettim. Burada tek başıma olduğumdan emin olunca, kanepenin arkasına yaslanıp Kirill'i aradım. Doğrudan sesli mesaja düştü.

Siktir.

Kulübenin içinde bir o yana bir bu yana yürüdüm. İyiydi. Ne de olsa o Kirill'di. Adamlar onu yakalayamazdı.

Tabii pusuya düşürülmediyse.

Belki de beni takip eden ikisi yemdi ve asıl ordu Kirill'in peşindeydi.

Kahretsin.

Kahretsin.

Onu aradıkça ve cevap vermedikçe kalbim daha hızlı atıyordu.

Onu neden ortadan kaldırmak istediğimi ya da o giderse sonunda ondan kurtulacağımı tamamen unuttum.

Fakat mesele de buydu. Asla kurtulamayacağımı düşünüyordum.

Acı gerçek yüzüme tokat gibi çarpmıştı: Onsuz mutlu olmaktansa, onunla bu boktan birlikteliği sürdürmeyi tercih ediyordum.

Lanet derecede hasta biriyim.

Ancak görünüşe göre umurumda bile değildi çünkü evden fırlayıp bahçenin sonuna kadar koştum.

Şimdiye kadar burada olmalıydı.

Olmalıydı...

Araziye girerken onu gördüğüm anda duraksadım. Silahı elindeydi, boynuyla göğsü kan içindeydi.

"Kirill!" Ona doğru koştum. "Ne oldu? Yoksa vurul..."

Kelimeler boğazımdan çıkamadan yolun yarısında bana yetişti ve dudaklarını sertçe benimkilere bastırdı.

BÖLÜM ON ALTI

Sasha

Afallamıştım.

Hayır, felç olmuştum.

Bir yanım buna karşı koymam gerektiğinin tam olarak farkındaydı. Onun doğasını bildiğim için hayalarını tekmelemeli ve olabildiğince uzağa kaçmalıydım. Birkaç ay önce, beni *ve* hırs yaptığı pozisyonu elde etmek için durumu manipüle etmişti. Bunu tekrar yapmayacağından, bir gün beni feda etmek zorunda kalacağı bir anlaşmaya imza atmayacağından emin değildim.

Ancak diğer yanım kaçma modumdan çok yorulmuştu. Neden direnmem, gitmem ve ortadan kaybolmam gerektiğini hatırlamak imkânsızdı.

Dudaklarım, sert ve talepkâr dudaklarının altında titriyordu.

Kirill tarafından öpülmek her zaman başlı başına bir deneyimdi ama bu öpücük? Sanki bir kasırgayla karşı karşıyaydım ve tek seçeneğim beni alıp götürmesine izin vermekti.

Çenemi kavramış, parmakları tenime tartışmasız bir güçle bastırıyordu. Her şeyi kontrol ve otoriteyle doluydu.

Dokunuşu.

Benimkine yaslanmış göğsü.

Sırtıma yapışan eli...

Dudaklarım aralandı ya da ben isteyerek aralamış olabilirdim.

Hangisinin ne olduğunu ayırt edemeyeceğim kadar duygular aklımı bulandırıyordu.

Bu hafif tereddüt, Kirill'in ağzımı istila etmesi için ihtiyacı olan tek şeydi. Dişleriyle dilimi hafifçe ısırıyor, baskı giderek artarken yoğunluğuyla beni esir alıyordu. Tam acı verecek kadar bastıracağını sandığım sırada saldırdığı yeri emdi.

Ben de ona aynı sertlikte, belki daha da sert ısırarak karşılık verdim. Tüm bu kafa karışıklığı, ihanet ve hayal kırıklığı için ona acı çektirmem gerekiyordu.

Onun canını yakmak istiyordum.

Hayır, sırf onu aptalca sevdiğim için bana yaşattığı her şeye karşılık canını yakmam *gerekiyordu*.

Bu sefer ağzımda metalik bir tat patladı. O da bunu tatmış olmalıydı ama beni fethetme görevini bırakmıyor, duraksamıyordu.

Titrek parmaklarımla çenesini kavrayıp, silahı tutan elimi omzuna attım.

Kirill, kanını akıtmamın onu engellemesine izin vermedi. Hatta elini boğazıma indirip neredeyse ruhumu ağzımdan emmek istercesine beni daha derin öperken sıkmaya başladı.

Bilmelisiniz ki ben de aynısını yapıyordum.

Aylarca ona dokunmamıştım ve şimdi nihayet dokunduğumda duramıyordum.

Durmayacaktım.

Tüm bunlar, içimi kaplayan aptalca duygularla daha önce aklıma gelen lanet olası düşünceler yüzündendi. Onun öldüğünü, yaralandığını ya da kaçırıldığını sanıyordum ve ancak ona tekrar dokunarak onun hayatta olduğuna ikna olmuştum.

Buna şimdi son verebilirdim.

Vermeliydim.

Her hareketine aynı güçle karşılık verirken kendime söylediğim şey buydu. Kalp atışlarımız birbirine karşı gürlüyordu ve ben bunun tadını çıkarıyordum. Yanımda olmadığı zamanlarda tekrar yaşayabilmek için bunu ruhumun en derinlerine kazıyordum. Kirill'in kalp atışları her zaman yumuşak, sakin ve tamamen kontrollüydü. Tıpkı kendisi gibiydi.

Duygularını ilk kez tamamen açığa çıkarıyordu.

Isırıklarıyla oluşan patlamaları, boğazımı sıkma şeklindeki kontrolcü tavrı ve dudaklarının benimkileri nasıl bir üstünlük savaşıyla istila ettiğini hissediyordum.

Boynumu bırakıp iki elini uyluklarımın altına kaydırarak beni kaldırdığında içimden bir çığlık koptu. Bacaklarımı onun heykel gibi beline dolamaktan ve kollarımı omuzlarına koymaktan başka seçeneğim yoktu.

Öpüşmeyi kesmeden kabine doğru yürüyordu. Hatta öpücük iyice derinleşiyor, sanki kendini bana kazımaya çalışıyormuş gibi daha hayvani bir hâl alıyordu.

Beni damgalamak, tamamen kendine ait kılmak istiyormuş gibiydi.

Kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni en yakın duvara çarptı. Çarpmanın sesiyle sırtımda bir şok dalgası yaratmıştı ama silahını yere atıp dudaklarını benimkilerden ayırdığında buna odaklanamadım.

Ne geri çekiliyor ne de gözlerini benden ayırıyordu.

Alınlarımız birbirine değdiğinde titrek nefesimle karışan uzun, gergin bir nefes verdi.

"Seni yine kaybettim sandım." Elini uyluklarımdan çekip saçlarımı, yanağımı ve şişmiş dudaklarımı okşadı. Burada olduğumdan emin olmak istiyormuş, hayır, *ihtiyaç duyuyormuş* gibi her yerime dokunuyordu.

Yapmak istemesem de elim artık silahı tutamıyordu, yere bırakmadan önce şarjörü boşalttım.

Ellerim bir anlığına tereddüt etti, ardından başının arkasındaki saçlarını kavradım.

"Yaralandığını sandım." Fısıltım, gergin havada karmaşık bir tınıyla yankılandı.

Kirill yavaşça gözlerini açtı ve bakışlarının yoğunluğu karşısında nefesim kesildi. "Yani beni kurtarmaya geldin?"

"Öyle değil..."

"Bana yalan söyleme, Sasha. Şimdi değil."

Sessiz kaldım, daha önce düşündüklerimi yüksek sesle söylemeye korkuyordum. Kahretsin, kendime bile itiraf etmeye ürküyordum.

"Pekâlâ. O zaman senin dediğin gibi yaparız."

Dudakları yeniden benimkileri ele geçirdi. Bu sefer daha açgözlü, daha öfkeli ve öncesinde hiç hissetmediğim şehvetle karışık bir öfkeyle doluydu.

Elimi sıkıca tutup beni merdivenlerden yukarı sürükledi, ardından yolun yarısında durup sırtımı çarpma sesiyle gıcırdayan tahta korkuluğa yapıştırdı. Beni yere indirdiğinde, titrek bacaklarımın üzerinde zar zor ayakta durabiliyordum.

"Ne yapıyorsun..." Sorumu, alt dudağımı ısırarak yarıda kesti. Bir eliyle gömleğimin üzerinden göğsümü sıkarken diğer eliyle pantolonumun fermuarını açıp aşağı çekti.

Bacaklarımı birbirine bastırdım ama bu sadece uyluklarımın arasındaki zonklayan baskıyı daha da artırdı.

"Beni terk edebileceğin gibi garip bir fikrin varmış gibi görünüyor, Sasha." Parmaklarını iç çamaşırımın üzerinde gezdirdi, çamaşırım ıslaktı. Beni öpmeye başladığından beri öyleydi.

Kendime rağmen, kalbimle bedenimin Kirill'in varlığına ve dokunuşlarına en sapkın şekilde tepki verdiğini fark ettim.

Kalçalarım, parmaklarını yavaş ama kararlı bir şekilde klitorisim etrafında dolaştırıp uyaran ama gerçekten yeterince dikkat etmeyen hareketleriyle sarsılıyordu.

İşkence gibi zevk patlamalarının esiri olurken başımı geriye eğdim.

Kirill elini boğazıma dolayarak dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Gözlerin bende olsun."

Bakışlarım onun buz gibi bakışlarıyla çarpıştı ama şimdi orada ateş vardı. Önüne çıkan her şeyi, beni de dahil, yutabilecek ve yutacak tehlikeli bir alevdi.

"Cevap ver. Beni terk edeceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Bir anlaşmamız vardı." Sesim boğuktu, alçaktı ve bu berbat güç mücadelesinde duymak istediğim ses kesinlikle bu değildi.

"Anlaşma." İç çamaşırımı yana kaydırıp iki parmağını içime soktu. "Anlaşmaya uymak mı istiyorsun? Pekâlâ, karıcığım."

Üçüncü parmağını da eklediğinde, düşmemek ya da aslında ona tutunmamak için tırnaklarımı korkuluğa geçirdim. Parmaklarıyla beni becerirken başparmağı klitorisimin üzerinde ileri geri kayıyordu. Bu baskı boşalmayı istememe neden olacak kadar yeterli olsa da beni o noktaya taşıyacak kadar yeterli değildi.

Hayal kırıklığıyla bir ses çıkardım ama bu onu engellemedi. Hatta kalçalarımı daha hızlı salladığımda hızını yavaşlattı.

"Bu amcığa başka kimse dokundu mu, karıcığım?"

Ona öfkeyle baktım. "Seni ilgilendirmez."

"Yanlış cevap." Ritmi sadece okşamaya dönüştürdü ve bundan nefret ettim. Sert dokunuşları, şiddetli orgazmı istiyordum.

Buna ihtiyacım vardı.

Belki de beni gerçekten yoldan çıkarmıştı.

"Tekrar deneyelim." Hızını artırarak içime girdi ve klitorisime mükemmel bir baskı uyguladı. "Başka bir pislik benim amcığıma dokundu mu?"

"Ah, kahretsin."

"Bu bir evet ya da hayır sorusu. Hangisi?"

Elini içimden çekmeye başladığında, onu orada tutmak için sarsılarak bileğini kavradım. "Hayır."

"Hayır, ne?"

"Senden sonra kimse bana dokunmadı."

Gözlerinde alev alev yanan sahiplenme duygusu parladı ve sonuna kadar giderek hayvani bir çılgınlıkla içime girdi.

Şiddetli bir titremeyle boşalırken, klitorisim ve kadınlığım onun dokunuşuyla senkronize olarak zonkluyordu.

"Ve kimse dokunmayacak," diye fısıldadı boğazıma. "Lanet karıma dokunmaya izni olan tek kişi benim."

Hâlâ orgazmın şok dalgalarının etkisindeydim ve düşünmek bir yana, konuşamıyordum bile.

Tek yapabildiğim, Kirill'in benden söküp aldığı şehvet dolu arzuya ve acımasız zevke teslim olmaktı.

Elini içimden çektiğinde bir boşluk hissi beni iliklerime kadar sarstı. Tekrar doldurulmak ve sadece onun bildiği şekilde vahşice becerilmek istiyordum.

Korktuğum üzere, boğazımı da bırakarak beni tamamen bomboş hissettirdi. Sert gözleri üzerimde kalırken kemerini çıkardı ve avucunun etrafına sardı.

Bu görüntü iç bacaklarımı bir arzu seliyle doldurdu. O kemer her zaman en sapkın eğilimlerimle ilişkilendirilmişti.

Diğer eliyle aletini serbest bıraktı. Damarlı ve sertti, baş kısmında bir damla zevk suyu parlıyordu.

Birkaç şiddetli hareketle aletini ovalayıp daha da sertleştirirken ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Elini kavrayıp yavaşça kenara ittim, böylece ona dokunan kişi artık bendim.

Çok uzun zaman olmuştu, aletini ve parmaklarımın altında canlanarak seğirmesini ne kadar sevdiğimi neredeyse unutmuştum.

"İşte böyle," diye boğazından bir inilti çıkardı ve başını geriye attı. "Daha hızlı yap. Bana zarar vermezsin."

Hızımı artırdım ve onun gerildiğini hissettiğimde, elimden geldiğince sert sıktım. "Ben gittikten sonra başka biriyle yattın mı?"

Gözleri tekrar benimkilere odaklandı ve bir seks tanrısı gibi alt dudağını ısırdı. Ardından kemerini boğazıma doladı ve beni güçlü göğsüne çekti. Aleti aramızda sıkışmış durumdaydı ve ben hâlâ sıkıyordum.

Başka bir kadının onu aldığını hayal ettikçe, yumruğumu daha da sıktım.

Aklımda, o asla başka birine ait olmamalıydı. Eğer gerçekten Kristina ile evlenseydi, ne yapardım bilmiyordum.

Kendimi iyi bir insan olarak tanımlamayı seviyordum ama Kristina onun karısı olsaydı, kesinlikle lanet bir şeytana dönüştürdüm.

"Sence yasını tutarken başka kadınlara bakacak vaktim mi vardı?" Derin sesi apaçık bir öfkeyle dolup taşıyordu ve bunun benim ona verdiğim acıdan kaynaklandığını sanmıyordum.

Daha ham ve sarsılmış geliyordu. Daha... incinmiş. O anda anladım.

Daha önce, beni terk ettiğim için özür dilememi istediğinde, bunun bir tür güç gösterisi olduğunu düşünmüştüm ve onu bunun için nefret etmiştim. Ama şimdi maskesinin altındaki gerçek yüzünü net bir şekilde gördüğümde, İçimden onun gerçekten incindiğine inanmak geliyordu.

Koskoca Kirill Morozov, benim yüzümden acı çekiyordu.

İçimden patlamak çıkmak üzere olan özrü söylememek için kendimi zor tuttum. Bunun yerine, zevkini yeniden uyandırmak için onu yukarı aşağı çekiştirdim.

Kirill beni bırakmaya zorladığında, ona daha iyi bir açı sağlamak için kot pantolonumla iç çamaşırımı tekmeleyerek çıkardım. Bir bacağımı beline hizalayacak şekilde kaldırdı ve efsanevi gözleri benimkilerle buluştu.

Bir an için dikkatim dağıldı.

Hayır, *esir oldum* doğru kelimeydi.

Bakışlarındaki derinlik, içlerinde dönen mistik duygular beni tamamen büyülemişti. Sanki... tüm bu zaman boyunca içinde saklı olan bir canavarı serbest bırakıyormuş gibiydi.

Ya da bu sefer, sonunda içindeki adamı özgür bırakıyordu.

Kirill kemeri bir eliyle sıkıca tutarak kavramasını güçlendirdi. Nefesim kesilirken kadınlığımın daha sert bir şekilde zonklamasına neden oldu. "Bir daha gözümün önünden ayrılmayacaksın."

Ardından içime girdi.

Bedenimin sarsılmasıyla kalçam arkamdaki ahşap korkuluğa çarptı. Uzun zaman olmuştu ve Kirill çok büyüktü. Aşırı zevkle karışan küçük bir acı hissettiğimde, düşmemek için korkuluğa tutunmak zorunda kaldım.

Rusya'ya gittikten sonraki ilk birkaç hafta fiziksel ve duygusal bir cehennemden ibaretti. Kendime ondan nefret ettiğimi söyledim ve gerçekten de nefret ediyordum. Ancak bu durum onu ya da sadece onun bana verebileceği hayvani dokunuşu özlemekten vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu.

O piç beni diğer tüm erkekler için mahvetmişti. Başka birine bakıp bu ezici zevki ve lanet olası duyguları hissedemiyordum.

Hayır.

O daha da derinlere ilerlerken kalçalarımı oynatarak onu içime alıyordum. Burada duyguların işi yoktu. Hiçbir duygu olmamalıydı.

Bu sadece fiziksel çekim ve birbirimizin bedensel ihtiyaçlarını karşılamaktan ibaretti.

"Karım." Kemerini daha fazla sıktığında, aletinin etrafına sıkıca kenetlendim. "Kadınım." *İçime girdi.* "Sikeyim, benim."

Ardından beni vahşice öpmeye başladı. Sanki doyamıyormuş, tadım ihtiyaç duyduğu her şeymiş gibiydi.

Bu sadece fiziksel.

Aynı hayvani arzuyla onu öperken kafamın içinde tekrarlıyordum. Parmaklıkların sırtıma batması ve morluklar oluşmaya başlaması umurumda bile değildi.

Buna değerdi.

Seviştiğimizin izlerini görmek hoşuma gidiyordu, onu bu kadar özlememin nedenlerinden biri de belki buydu.

Kendi zevki için beni kullanmaktan asla çekinmezdi. Karşılığında, bir kadının hayal edebileceği en heyecan verici orgazmları yaşatırdı.

İlkeldik. Vahşiydik ve seks yaparken birbirine uyumlu bir çiftin mükemmel örneğiydik.

Kirill bacağımı sıktı, içimden neredeyse tamamen çıkıp ardından tekrar içeri girdi. İnlemelerim etrafımızda yankılanana kadar hassas noktama tekrar tekrar vurdu.

"İşte böyle, Solnyshko," diye ağzıma doğru homurdandı. "Sikimi ne kadar istediğini göster bana."

Kalçalarımı sallayıp dilimde onun tadını alırken dik dik baktım.

Neden o olmak zorundaydı? Bu gezegendeki onca erkek varken, neden en canavarca olanıyla karmaşık bir ilişkiye rmek zorundaydım?

Neden normal bir adam olamıyordu?

Çünkü sen kendin de normal değilsin, Sasha.

"Bundan nefret ediyorsun, değil mi?" Dilini çıkarıp burnumun ucunu, sonra üst dudağımı yaladı. "Beni ne kadar istediğinden ve buna engel olamamaktan nefret ediyorsun. Tüm çabalarına rağmen vücudunun bana boyun eğmesinden nefret ediyorsun. Bu yüzden bunca zamandır beni uzaklaştırmaya çalıştın, değil mi? Bu şehvetli arzuyu kabul etmekten kaçınmak için. Ama işin aslı şu. Benden asla kaçamazsın, karım."

"K-kapa çeneni," diye inledim. *Lanet olsun.*

"Sabırlı oldum, Sasha ve sabrın benim en güçlü özelliğim olmadığını biliyorsun. Bana geri döneceksen istediğin kadar sabırlı olmaya hazırım ama bir daha beni terk edeceğini duymak istemiyorum."

Tüm vücudum hırpalanıp esneyene, her santimim onun önünde kanayana kadar itişleri daha vahşi ve daha derin hâle geldi.

Bu sadece fiziksel. Sözsüz bir çığlık atarak boşalırken zihnimi bunu düşünmeye zorladım. Ardından başımı omzuna eğdim ve boynuyla köprücük kemiği arasındaki boşluğu ısırdım.

Kurumuş kanla kaplı olması umurumda değildi. Hatta onun burada benimle olduğundan, dışarıda bir yerde yaralanmadığından emin olmak için daha sert ısırdım.

Bu sadece lanet olası fiziksel bir şeydi. Bundan daha fazlası olamazdı.

Kirill vahşi bir enerjiyle daha hızlı hareket ediyordu. Her itişinde kalçalarım korkuluğa çarpıyordu.

Onu ısırmaya devam ettim, mümkün olduğunca çok acı verdim.

İnledi, ardından o da boğazımı ısırdı.

Aynı anda derinliklerime boşaldı. Sırf klitorisime menileriyle gelişigüzel masaj yapabilmek için içimden çıkıp bacağımı bıraktı, ardından tekrar içime girdi.

Neden her zaman bunu yapması beni birkaç saniye içinde bu kadar ateşli ve tahrik olmuş hissettiriyordu bilmiyordum. Sanki tek bir damlası bile boşa gitmesin istiyor, hepsini içime almamı sağlıyordu.

Birkaç dakika öyle kaldık. Nefesimi toparlamaya çalışırken boğazımı hafifçe dişleyip emiyordu. Yarın orada kesinlikle koyu bir iz kalacaktı.

Başımı omzuna yasladığımda, zevk sisleri yavaşça dağıldı ve acı gerçeklik yüzüme çarptı.

Artık inkâr edemezdim.

Eski alışkanlıklarıma geri dönüyordum.

BÖLÜM ON YEDİ

Kirill

Sasha benden uzaklaştı.

Duş alması gerektiğini bahane etti ve Viktor'u aramam gerektiği için gitmesine izin verdim.

Şimdilik.

Alt kattaki duşta yıkandıktan sonra belime bir havlu sardım ve başka bir havluyla saçımı kuruladım.

Telefonu kulağıma dayayarak oturma odasına girdim.

"Bir şey lazım mı patron?" Viktor yarı uykulu bir sesle cevap verdi.

Sabahın erken saatleri olduğunu unutmuştum. Viktor aylarca uykusuz kaldıktan sonra uykuya ihtiyaç duyuyor olsa da buna zaman yoktu.

"Bu gece saldırıya uğradık."

Telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu, ardından bir takırtı sesi geldi. Olduğu yerden bir şeyin çarpma sesi gelirken, "Hemen geliyorum," dedi Viktor ayık bir sesle.

"Hayır."

"Hayır da ne demek? Korumasız tek başına gitmenin aptalca bir fikir olduğunu sana söylemiştim."

"Şimdi bu "sana demiştim" dediğin an mı?"

"Şaka yapacak durumda değilim. Yanında kalmalıydım." Giysilerin hışırtısıyla kemer sesi duydum.

"Üzerini değiştirmeyi bırak. Gelmiyorsun, eğer gelirsen seni Maksim ve Anton'un yanına kilitlerim. Geçen sefer oradaki atmosferi hiç sevmemiştin, belki birkaç gün daha onlarla kalırsan fikrin değişir."

"Seni korumaya gelmeyeceksem ne yapacağım?"

"Bunu kimin yaptığını araştır." Saç havlusunu yere atıp pencereden dışarıdaki zifiri karanlığa baktım. Kabin eski, bakımsız görünebilirdi ama camlar çift camlı ve kurşun geçirmezdi. Duvarlar o kadar kalındı ki, dışarıdaki gece hayvanlarının cıvıltılarını bile zor duyuyordum.

"Bu yüzden olay yerine gidip kanıt toplamalıyım," dedi Viktor.

"Geriye bir şey kaldığını sanmıyorum. Muhtemelen cesetleri çoktan temizlemişlerdir."

"Ivanovlar mı?"

"Ben de öyle düşündüm. Anton'u kurtarmaya gelmeleri mantıklı ama silahları, o görev sırasında depoda bulduğumuz silahlarla aynı değildi. Sasha geri döndükten sonraki son operasyondan bu yana silahlarını değiştirdiklerini sanmıyorum. Ayrıca, ona saldırdılar."

"Ya da seni oyuna getirmek ve tuzağa düşürmek için numara yapıyor olabilir."

"Karımdan bahsediyorsun, Viktor."

"O hâlâ seni ortadan kaldırmak isteyen aileye ait. Bunca zamandır bundan şüpheleniyordum ama seni vurulmadan önce Rusya'ya çeken de oydu, değil mi?"

"Kes şunu."

"Kesemem. Döndüğünden beri sana sadakatini kanıtlamadığı hâlde ona fazla güveniyorsun."

"Ailesine zarar verdiğime inanırken bunu nasıl kanıtlayacak?"

"Çocukları öldürmek için insanlık dışı bir şey yapmayacağını düşünmeye ne dersin?"

Burnumun köprüsünü sıktım. Sinir bozucu bir şekilde haklıydı ve ona yumruk atmak istedim ama telefonla bunu yapamayacağımı bildiğim için derin bir nefes verdim.

"Son zamanlarda Makar'dan haber aldın mı?"

Konunun değişmesine şaşırmış olmalıydı ki duraksadı. Hayır. Seninle doğrudan iletişimi yok muydu?"

'Bul onu. Bildiğim son yeri Chicago'ydu."

'Neden onu bulayım ki?"

"Çünkü o bir hain. Makar'ı gördüğü için Sasha, o kulübede onu öldürmeye çalıştığımı düşünüyor. Onu oraya hangi pisliğin gönderdiğini bilmek istiyorum."

"Tamam." Bir süre duraksadı. "Ve dikkatli ol. Ceset toplamak için havamda değilim."

Telefonu kapattıktan sonra ekrana dik dik baktım. Bu pislik son zamanlarda her zamankinden daha cesur davranıyor-

du. Bunun sebebi büyük olasılıkla uykusuzluktu, bunun için özür dilemem gerekirdi.

Ancak ondan sinir bozucu bir gölge olmasını istememiştim. Bu rolü kendisi seçmişti ve bunun tüm sorumluluğunu üstlenmeliydi.

"Viktor muydu?"

Sasha'nın sesiyle yavaşça arkamı döndüm. Uyuyacağını ya da uyuyormuş gibi yapacağını, ikinci raunt için onu uyandırmam gerekeceğini düşünmüştüm.

Uyandırma olmaması iyiydi çünkü bu onu kesinlikle huysuz yapıyordu.

Merdivenlerin yanında duruyordu, ortası dekolteli yün bir elbise giymişti. Bu elbise, onu yalnızca ikimizin olacağı bir yere sıkıştırmak için plan yaptığımda bugün buraya gönderdiğim kıyafetlerden biriydi.

Karina, Rai, Anna, Kristina ya da lanet olası korumalarım yoktu.

Ne? Dikkatini bana değil, onlara yöneltmeyi tercih etmişti ve ben de karımın hayatında yan karakter olmaktan hoşlanmamıştım.

Minibara yönelerek iki bardak votka doldurup birini ona uzattım. "Evet. Viktor'du."

Bir yudum aldı ve içkime yan gözle baktı. "Ne zamandan beri votka içiyorsun?"

"Karımı yatıştırmaya çalıştığımdan beri."

Gözlerini devirmeden kendini durdurdu ama gülümsedi ve bir yudum daha alırken bunu gizledi.

Onu taklit ederek tatsız votkayı içmeye katlandım. Artık, Rus atalarımın mezarlarında dönüp bu sözüm için beni

cehennemin en dibine lanetlediklerinden emindim. Viktor, onun varlığının kutsal mesihini karaladığım için beni "sahte Rus" olmakla suçladı.

Maksim de Rus kanına özür dilemem gerektiğini söyledi. Onların şansına, güzel karım bu içkiyi seviyordu ve bu yüzden gereksiz laf sokmalardan kaçınacaktım.

Sasha votkasını ciddiye alıyordu. Kanepede oturmuş her yudumun tadını çıkarırken biraz rahatlamış görünüyordu. Dikkatim tamamen yüzünün yumuşak hatlarına ve boynuna düşen ıslak sarı saçlarına takıldı.

Fakat asıl şaheser, daha önce boğazının yan tarafına bıraktığım büyük öpücük iziydi. Kemerin kırmızı izleri onu çevreliyor, teninde morluklar bırakarak ona kimin sahip olduğunu kanıtlıyordu.

Spoiler uyarısı: O benim.

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından başını kaldırdı ve beni dolaba yaslanmış, ona bakarken bulduğunda gözleri hafifçe irileşti.

Boğazını temizledi. "Gerçekten Viktor'dan Makar'ı aramasını mı istiyorsun?"

"Biri kulak misafiri olma alışkanlığı geliştirmiş."

"İsteyerek yapmadım... Sadece oradan geçiyordum."

Konuşmamızın ne kadarını duymuştu? Neyse ki, Viktor'un korkunç yorumlarını duymamıştı çünkü bunlar kesinlikle benim lehime değildi.

"Viktor'dan onu aramasını istemen, onun nerede olduğunu bilmediğin anlamına gelir."

"Ya da ne yaptığını."

"Ya da onu," diye tekrarladı alçak, yumuşak bir sesle.

"Şimdi bana inanıyor musun?"

Uzun bir yudum aldı ve içini çekti. "Artık neye inanacağımı bile bilmiyorum."

"Bu gece bize saldıran adamlar senin ailen tarafından mı gönderildi sence?"

Başını iki yana salladı. "Beni ve herkesi öldürmeye çalıştıklarını düşünürsek, en azından onlar olmadıklarını umuyorum."

"Anton'u kurtarmak için senin peşine düşme ihtimalleri ne kadar?"

"Yüzde yetmiş?" diye acı bir gülümsemeyle cevapladı ve ona bu acıyı verenlerin hepsini öldürmek istiyordum.

Bu sorunlu bir durumdu.

Kendi ailesi bile onu korumuyorsa, ciddi bir tehlike altında demekti. Benim peşime düşmeleri umurumda değildi ama ona zarar vermeye kalkışırlarsa, kalplerini söküp çıkarmak zorunda kalırdım ve o da bunun için benden nefret edebilirdi.

"O kadar mı yüksek?"

"Büyük planlarda benim hiçbir önemin yoktu." Pencereden sonsuz karanlığa baktı. "Çocukken sadece her şeyden habersiz oynamayı seven, korunmuş erkeksi bir kızdım. Katliamdan sonra ailem için bir askere dönüştüm. Neredeyse bir gecede, varlıklarımızı korumak ve intikam almak için kullanılacak bir silah oldum. Ben sadece Anton'a destek, vâris olduğunda kullanabileceği bir araçtım. En üzücü kısmı da tüm bunlar bittiğinde bir amacım kalmayacağını düşünü-

yorum. Her şey bittiğinde, kendime başka bir rol bulmam gerekecek."

"Yoksa yine kadın gibi giyinerek o rolü aramaya mı başladın?"

Dudakları aralandı. "Bunu nasıl bildin?"

"İçgüdü."

"Evet. Onlara artık erkek gibi dolaşmayacağımı söyledim. Artık kendimi koruyacak kadar güçlüyüm. Saldırıya uğrarsam da olsun."

İşte benim kadınım.

Sonunda özgür olmaya karar vermiş olmaktan dolayı gözlerinin kararlılıkla parlamasını seviyordum. Ya da kısmen özgür diyebilirdik çünkü sözsüz bir sadakat bağıyla hâlâ ailesine bağlıydı.

"İşte burada yanılıyorsun." Ona bir bardak daha getirip yanına oturdum. "Ben buradayken kimse karıma zarar veremez."

Boş bardağı masaya bırakıp yenisini aldı. "Bana öyle seslenmeyi keser misin?"

"Sen karım değil misin?"

"Bana en çok zarar verenin sen olabileceğini hiç düşündün mü?"

"Nasıl yani? Hakkımdaki yanlış düşüncelerinin hiçbirinin doğru olmadığını kanıtladım. Hâlâ başka bir kadınla evlendiğime, seni ve aileni öldürmeye çalıştığıma inanmaya devam ettiğinde ne olacağını bir hayal et."

Gerilmişti. Belli belirsiz bir gerginlikti ve kısa sürede saklamış olsa da bu ihtimalin görüntüsü binlerce kez aklından geçmiş olmalıydı.

Sasha'nın zayıflığı, aşırı düşünmeye meyilli olması, felaketine yol açabilirdi.

Bir an sessizlikten sonra bana baktı, gözleri yumuşak yeşil ve sert kahverenginin karışımıydı. "Hâlâ planlarını, hırsını ve iktidar mücadeleni benim önüme koyarsın. Bunu tekrar yapmayacağına güvenemiyorum."

"Paranoyak davranıyorsun."

"Paranoyak mı? Seni sevdiğimi söyledim ve birkaç saat sonra tüm dünyaya nişanlandığını açıkladın. Bu nasıl paranoyaklık?"

Konuşmaya başladım ama o elini kaldırdı. "Başka bir şey konuşalım. Makar'ı bulduğunda ne yapacaksın?"

"Cevapları almak için işkence edeceğim. Arnavutlar, seni ortadan kaldırmak için bir adamla işbirliği yaptıklarını söylediler."

"Sence bu Makar değil mi?"

"Hayır. O hayatı boyunca hizmetkârlık yaptı. Birdenbire efendiye dönüşmez."

"Arkasında biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum. Bundan eminim. Şimdi, o kişinin ne kadar yakın olduğunu bulmam gerek."

"Şüphelilerin var mı?"

"Her zaman var."

"Elbette." Nefesini bıraktı. "Yani ona işkence edeceksin, sonra ne olacak?"

"Sonra ona ne istersen yaparsın."

"Onu bana mı bırakacaksın?"

"Seni öldürmeye çalıştığına göre adil görünüyor."

"Vay canına. Güçlü Kirill, kritik bir konuda son kararı başkasına mı veriyor?"

"Başka birine değil." Kolumu beline doladım ve onu o kadar ani bir şekilde kendime çektim ki birkaç damla votka göğsüne sıçradı. "*Karıma.*"

Elinden geldiğince kayıtsız görünmeye çalışsa da yanakları pembeleşti.

Sanki o kızarıklığı kendi tenimde hissedebilirmişim gibi yanaklarını okşadım. Sasha hareketsiz kaldı ama onu okşadığım sırada dudakları aralandı.

"Kendin gibi davrandığında çok ateşli olduğunu söylemiş miydim?"

"Kes şunu." Hafifçe geri çekildi. "Makyaj falan bile yapmıyorum, iltifat etmene gerek yok."

"Sen ne halttan bahsediyorsun?" Aramızda mesafeyi yaratma şekline kişisel olarak alınmamaya çalışarak onu tekrar yanıma çektim. "Makyaj umurumda değil. Sen ve muhteşem sarı saçlarından bahsediyorum."

"Sarışınların tipin olduğunu biliyordum," diye homurdandı.

Sırıttım. "Bu yüzden mi geri boyadın?"

"Haaayır." Dünyanın en berbat yalancısıymış gibi başka yere baktı.

"Kristina ile ilk nişanlandığımda bana senin de sarışın olduğunu söylemiştin."

"Hatırlamıyorum."

"Onun gibi olabileceğini de söylemiştin. *O kadar mı* kıskanmıştın?"

"Hayır. Kristina kim ki? Buradan gittiğimden beri onu hiç düşünmedim." Bunu söylerken bile yanakları kızarıp dudakları büzüldü.

Yeni yengeme, karımın bu yönünü ortaya çıkarmayı başarmasından dolayı, "Sana robot dediğim için özür dilerim" yazılı bir teşekkür kartı almam gerekecekti.

Ne kadar inkâr etse de bu onu önemsediğini gösteriyordu.

Yanımda olduğu sürece benimle istediği kadar kavga edebilirdi.

Hiçbir zaman çıkış yolu bulamayacağından emin olacaktım.

Tek bir tane dahi.

Boşanmak? Söz konusu Sasha olduğunda bu lanet kelimeye inanmıyordum.

"Hem neden benimle evlendin ki?" diye sordu bir süre sonra. "Evlilik yoluyla kolayca başka bir pazarlık ya da ortaklık elde edebilirdin."

"Çünkü benden sen istedin."

Boğazı düğümlendi ve bir sonraki kelimesi fısıltı gibi çıktı. "Ne?"

"Sözlerin aynen şöyleydi, "*Eğer karın olmak istersem, bunu gerçekleştirecek misin?*" Ben de bunu gerçekleştirdim."

"Bu kuruma inanmadığın halde mi?"

"Artık inanıyorum. Ayrıca ne var, biliyor musun? Sahte ölümün için hâlâ çok kızgınım ama senden başka karım olmayacak."

Dudakları aralandı ve yavaşça, çok yavaşça başını omzuma yasladı.

Şimdi, söz verilen ikinci raundun sabote edilme ihtimalinden aletimin hiç hoşnut olmadığını belirtmeliydim. Fakat bugün çok şey yaşamıştı, uyumasına izin verebilirdim.

En azından gözlerimi kapatırken böyle düşünüyordum. Elimi tutup avucumu sabit kalp atışlarının üzerine koydu.

İşte tam da o anda uykuya daldım.

BÖLÜM ON SEKİZ

Sasha

Görünüşe göre, Kirill'in başından beri planı beni buraya getirmekti.

Bu kulübeye geleli bir hafta olmuştu ve gitmeyi reddediyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ben de gitmek istediğimi sanmıyordum. Ancak onun aksine, dışarıda bizi bekleyen gerçek hayattaki sorunları tamamen görmezden gelemiyordum.

Pakhan olduğu düşünüldüğünde, bu konuda daha çok endişelenmesi gereken kişi Kirill olmalıydı. Bu göreve yeni atanmıştı, bu yüzden dışarıda neler olup bittiğini öğrenebileceği tek kaynak olan Viktor'a güvenerek olayların dışında kalamazdı.

Ancak bu hiç de onu caydırmış gibi görünmüyordu. Birazcık bile.

Bulduğu her fırsatta beni becermekle daha çok ilgileniyordu. Bütün gün onun tarafından köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmadığımı söylesem yalan söylemiş olurdum. Son zamanlarda garip bir şekilde azgındım ve o da mümkün olduğunca beni tatmin ediyordu.

Kirill her zaman hayvani bir cinsel dürtüye sahipti ama bunun daha da kötüye gideceğini hiç düşünmemiştim.

Sadece her fırsatı beni becermek için bir şans olarak görmekle kalmıyor, aynı zamanda bitirmiyor ve ben bitkin, hareketsiz, hatta bayılmak üzere olana kadar devam ediyordu.

Sanırım bunu, duş almamda ve banyo yapmamda bana yardım edip sonra beni kollarında sararak uyutmak için yapıyordu.

Üstelik en büyük mucize ne miydi? Gerçekten de uyuyordu. *Her gece*. Bazen başını göğsüme yaslıyordu. Bazen de benim başım onun göğsünde oluyordu.

Bütün gece uyumuyordu ama çok ihtiyacı olan o birkaç saatlik dinlenmeyi alıyordu.

Birkaç gün önce beni Anton'u görmeye götürmesinin yanı sıra, burada isteyerek kalmamın bir nedeni de onda tanık olduğum gerçeküstü değişimdi.

Sanki tamamen farklı bir Kirill'in yanındaydım ama tam olarak farklı değildi.

O aynı gizemli, biraz -tamam, *çok fazla*- dengesiz, dünyaya kin besleyen, güvenilmez bir manipülatördü. Yine de bu kulübede onunla geçirdiğim zaman boyunca, onun daha... fazlası olduğunu keşfetmiştim.

Örneğin, yemek yapmayı seviyordu ve bu konuda gerçekten de çok iyiydi. Bunun nedeninin, çocukken

Konstantin ve Karina'nın en sevdiği yemekleri yapmayı sevmesinden kaynaklandığını söylüyordu.

O, Kirill olduğu için derinlerde bir bakıcı, koruyucu tarafı olduğunu asla itiraf etmezdi. Herkes bu ayrıcalığa sahip değildi ama bu listeye giren az sayıdaki kişiye koşulsuz destek verirdi.

Kristina'yla evlendikten sonra Konstantin'le ilişkilerinin büyük oranda iyiye gittiğini görmekten mutluydum. Bu konuyu açtığımda Kirill, "Ben sadece iş anlaşmasıyla ilgileniyordum" demişti.

Tam bir yalancıydı. Öyle olsaydı, Igor'un fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı, onlar için yalan söylemek ve evlenmelerini sağlamak için bu kadar uğraşmazdı.

Son birkaç gündür o kadar dostça davranıyordu ki, bu biraz korkutucuydu.

Her zaman öğrenmek istediğimi söylediğim için bana yemek yapmayı öğretmeyi teklif etmişti. Her sabah bana çiçek getirip vazoya koyuyordu.

Şaka yapmıyordum. Spor olsun diye öldüren Kirill, sanki âşık bir sevgili gibi benim için çiçek topluyordu.

Bazen gece geç saatlere kadar konuşuyorduk. Diğer zamanlarda zirveye ulaşana kadar yürüyüşe çıkıyorduk ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle benim ciğerlerim patlayana kadar bağırmamı izliyordu.

Kaslarımı gevşetmek için bana derin masajlar yapıyordu. Kısmen, bir sonraki seans için daha enerjik olmam için yapıyordu ama bunu minnetle kabul ediyordum.

Bu şeylerin onun için doğal olmadığını biliyordum. Benim için çaba sarf ediyordu. Bana sadece hayalini kurduğum tarafını gösteriyordu.

Kirill'in tüm zamanı bana mı aitti? Gülümsemeleri?

Kahkahaları?

Şakalaşmaları?

Tüm ilgisi?

En çılgın hayallerimde bile bunun mümkün olacağını düşünmemiştim.

Fakat öyleydi ve bu beni çok korkutmaya başlamıştı.

Her sabah, balayı döneminin bittiği korkusuyla uyanıyordum. Onun ailemin düşmanı olduğu dünyaya geri dönmek zorunda kalacaktık.

Dışarı her çıktığımızda bir parçam etrafımızı gözetliyor, adamların bize tekrar saldırmasını bekliyordu.

Bugün olmaması, hiç olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Bu düşünme süreci beni çılgına çeviriyordu.

Evlendikten sonra içinde bulunduğum o nahif, umut dolu duruma düşmek istemiyordum çünkü her güzel şeyin bir sonu olduğunu çok iyi biliyordum.

Her şeyin.

Fakat aynı zamanda, içimi kaplayan bu muazzam mutluluğu da kontrol edemiyordum.

Daha fazlasına olan ihtiyacımı.

Sadece bir süreliğine de olsa kendimi bırakma arzusunu.

Ne yazık ki ne kadar mücadele etsem de benim için Kirill hâlâ kendime ait olmasını istediğim tek kişiydi.

Görev, aile ya da intikam için değil, sadece bana ait birini istiyordum.

Sabah rutinimiz için -birlikte egzersiz yapmak- biraz fazla heyecanlıydım. Birkaç kez ona yumruk atmayı başarmıştım ama bu çok nadir oluyordu.

O da fırsatını bulduğunda beni yere sermekten çekinmiyordu.

Egzersiz kıyafetlerimle merdivenlerden aşağı indim. O gün sadece spor sutyeniyle kıçımı belirginleştiren dikişli, dar şortumu giymeye karar vermiştim.

Onu baştan çıkarmaya falan çalışmıyordum. *Tamam, belki birazcık.*

Onları geçen gün en yakın kasabaya alışverişe gittiğimizde almıştım. Kasaba bir saatlik yürüme mesafesindeydi.

Noel'e yaklaşık iki hafta vardı, bu yüzden tüm kasaba ışıklar, süslemeler ve heyecanla doluydu. Geçen Noel'i kutlayamadığımı hatırlayınca kalbim sızlamıştı. Ancak insanları mutlu görmek hoşuma gitmişti.

Kirill ise hiç etkilenmemişti ve tüm bu neşeli atmosferi bir *Grinch** gibi yargılamıştı.

Çok fazla çanta taşıdığımız için dönüşte bir çiftçinin kamyonuna otostop çekmek zorunda kalmıştık. Sürücü beni bir saniye fazla süzdüğünde, Kirill'in zavallı adamın kafasına kurşun sıkmasını engellemek zorunda kalmıştım.

Günümüze geri döndüğümüzde, genellikle beni günün çiçekleriyle uyandırırdı ama bugün yapmamıştı. Gerçi ben her zamankinden biraz erken uyanmıştım.

Merdivenlerin altına geldiğimde duraksadım. Taze çiçekler yemek masasındaki vazoda güzelce duruyordu.

---

* Amerikan popüler kültüründe Dr. Seuss'un kitabından uyarlanan bir karakterdir. Noelden, eğlenceden ve neşeden hoşlanmayan huysuz, somurtkan birini tanımlamak için mecazi anlamda kullanılır. –e.n.

Demek geri gelmişti.

Çiçekleri koklayıp, ardından onları tutarak bir selfie çektim ve Karina'ya gönderdim.

Sasha: *Bugünkü çiçeklerim.*

Hemen cevap verdi.

Karina: *Of. Seni benden uzak tutmak için tüm doğru şeyleri yapıyor. Onu bir daha gördüğümde öldüresiye bıçaklayacağım.*

Cevabımı yazarken gülümsedim.

Sasha: *Eninde sonunda geri döneceğiz. Sonsuza kadar burada kalamayız.*

Karina: *Yine de kalmak istediğine bahse girerim.*

Evet, kardeşimin serbest bırakılacağından ve sorun çıkarmayacağından emin olsaydım isterdim. Ancak şu anda, durum sadece kapıda bekleyen bir felaket gibi hissettiriyordu.

Fırtına öncesi sessizlikti.

İyi olan tek şey işkence olmamasıydı. Birkaç gün önce onları tekrar ziyaret ettiğimizde, Anton ve Maksim odanın iki ucunda durmuş birbirlerine dik dik bakıyorlardı.

Sasha: *Saçmalama. Tabii ki geri gelmek istiyorum.*

Karina: *Lütfen gel. Seni özledim! Kirill'i değil ama.*

Başımı iki yana salladım.

Bu ailenin sert sevgi gösterisi olmadan hayatta kalamayacağına yemin edebilirdim. Bu konuda ödül almalıydılar.

Çiçeklerin birkaç fotoğrafını daha çektikten sonra, onları ve telefonumu masanın üzerine bırakıp dışarı çıktım.

Bahçede Kirill olmayan başka bir adam gördüğümde adımlarım durdu.

"Viktor?"

Dağ gibi adam arkasını dönüp kaşlarını kaldırdı, muhtemelen benim bu kıyafetlerime alışkın olmadığı içindi. Ardından ifadesini değiştirip başını salladı. "Bayan Morozova."

Omzuna şakacı bir şekilde vurdum. "Birdenbire bu kibarlık da ne? Bana Sasha de ya da kısaltmaya alerjin varsa Aleksandra."

"Sen patronun karısısın. Sana resmi unvanınla hitap edeceğim."

Gözlerimi devirdim. "Ona kızdığında Kirill diyorsun."

"Sana kızdığımda sana isminle hitap ederim."

Tanrım. Ne inatçı bir pislikti.

Yine de Viktor orada olduğu sürece Kirill'in güvende olduğunu hissetmiştim. Onu benden daha iyi koruyabileceğini bilmekten nefret etsem de Viktor'un ona bir şey olmasına izin vermeyeceğine seviniyordum.

"Nerede?" Sanki 1.90 boyundaki adam, samanlıktaki bir iğne falanmış da hemen göze çarpmazmış gibi etrafta onu aradım.

"Bir şeyi kontrol ediyor."

"Nedir o bir şey?"

Tek kaşını kaldırdı. "Onun yaptıklarını sana bildirmek zorunda değilim."

"Sen gerçekten bir pisliksin, bunu biliyor muydun? Soruma cevap vermen kimseyi incitmez."

"Buna ben karar veririm."

Kollarımı kavuşturup dik durdum ama Viktor boy ve yapı olarak benden çok daha büyük olduğu için bunun bir anlamı yoktu.

"Benimle bir sorunun mu var?"

"Yani benim sorunum var," dedi robotik, ifadesiz bir ses tonuyla. "Böyle düşünmene sebep ne? Onu gözetlediğin gerçeği mi? Yoksa Rusya'da onu neredeyse öldürtmek üzere olman mı? Ya da belki, sadece bir ihtimal, şimdi tüm bunları tekrar yapıyor olman mı?"

Gözlerimi kısa bir süre kapattım. "Rusya olayı kasıtlı değildi ve ölmesini isteseydim, geri döndüğümde öldürürdüm."

"Yani onu sadece kolundan vurdun?"

Dudaklarım aralandı. "Sana bunu o mu söyledi?"

"Hayır. Askerlerden biri vurdu dedi ama ben öyle olmadığını düşündüm. Kendisine yakın ya da izin verdiği biri olmadığı sürece o kadar kolay vurulmazdı. Şimdi, senin yaptığını doğrulamış oldum."

"Ben... sanmıştım ki..."

"Ne? Başka biriyle evlendiğini mi? Seni ve aileni öldürmeye çalıştığını mı? Onunla konuşmayı bile denemeden bu derece emindin."

Dudaklarımı sıkıp dilimi şaklattım. "Aklım tam olarak başımda değildi."

"Peki sence onun aklı başında mıydı? Seni kendi elleriyle gömdükten sonra hayatta olduğunu öğrenmişti. Seni tekrar göreceğine hazır olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yutkunmam boğazımda takıldı ve ne söyleyeceğimi bilemeden birkaç saniye ona baktım. Bir yandan, onun işaret ettiği şeyi suçlayamadım ama diğer yandan, Rusya'ya geri dönmek zorunda kaldıktan sonra yaşadığım duyguları o yaşamamıştı.

İhanet, öfke ve tam bir umutsuzluk duyguları vardı. Hatta özlem bile. Kirill'i çok özlemiştim ve bunun için her gün kendimden nefret ediyordum.

Viktor öne adım attı.

"Seni uyarıyorum. Ona bir daha zarar vermeye kalkarsan, seni affetmesi umurumda bile olmaz. Seni öldürür ve onu hayatından sonsuza dek çıkarırım, Aleksandra."

Çenemi kaldırdım.

"Deneyin de görelim."

"Bana bunu yapma. Senin sözde ölümünden sonra onun eski hâlinden bir hayaletine dönüştüğünü gördüm ama onu kendi ellerimle gömmektense bunu tercih ederim."

"Onun incinmesini ya da ölmesini istemiyorum, Viktor."

"Eskiden yaptıkların seni savunmuyor. Sözlerden daha ikna edici bir şeye ihtiyacım var."

"Sana kanıtlayacağım."

"Neyi kanıtlayacaksın?"

Kirill'in derin sesiyle omurgam birden dikleşti. Başka biri sadece soğuk, mesafeli bir ses tonu duyardı ama ben yüzeyin altında kaynayan öfkeyi kolayca algılıyordum.

Kolu belimin etrafını sardığında, çıplak tenimde keskin ürpertiler belirdi.

Ona baktım ve keşke bakmasaydım dedim. Yüzü keskin bir onaylamama ifadesiyle donmuştu. Gözlerinde eşi görülmemiş bir fırtına kopuyor, gözleri öfkeli bir maviye dönüştürüyordu.

O gözler şimdi doğruca Viktor'a bakıyordu. "Karım sana neyi kanıtlayacak?"

Koruma sadece omzunu kaldırdı. "Neden ona sormuyorsun?"

"Sana sordum ve bir sonraki nefesinde bana cevap vermezsen, son nefesini verene kadar tüm havanı alacağım."

"Önemli bir şey değil." Titreyen elimi göğsüne koydum.

Son zamanlarda o kadar mutluydum ki onun ne kadar korkutucu olabileceğini neredeyse unutmuştum.

"Detayları duyduktan sonra önemli olup olmadığına karar vereceğim."

"Seni incitmek istemediğini söyledi ve ben de casusluk ve komplo geçmişini göz önünde bulundurarak ona inanmadığımı söyledim, o da bunu kanıtlamayı teklif etti."

Ağzım açık bir şekilde Viktor'a baktım. Piç, her şeyi ayrıntısına kadar anlatmıştı. Şaşırmamam gerekirdi ama en azından beni utandırmayacağını düşünmüştüm.

"Ben gidiyorum," dedi Viktor ve cevap beklemeden dönüp çıktı.

Buraya arabayla geldiğini, arabasını birkaç dakika yürüme mesafesindeki ana toprak yola bıraktığını düşündüm.

Viktor sırları ifşa etmesine rağmen Kirill'in ifadesi değişmedi. Hatta gözleri daha da kararırken, gözbebekleri neredeyse irisleri yutmuştu.

Dikkatlice gülümsemeye çalıştım. "Maça var mısın?"

"*Farklı* görünüyorsun."

Yanaklarım istemeden kızardı. "İyi anlamda mı?"

"Kötü anlamda."

"Siktir git," diye fısıldadım.

Parmaklarını koluma geçirdi. "Viktor'u gördükten sonra mı böyle giyindin? Onun senin tipin olduğunu bilmiyordum."

"Belki öyledir." Çenemi kaldırdım.

"Öyle mi?" Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ama daha çok korkutucu bir sırıtış gibiydi. Bu kadar sakin olması hoşuma gitmiyordu. Bu kötü bir şey planladığının kesin işaretiydi.

"Evet. Boşandığımızda seçeneklerimi açık tutmaya karar verdim." Onu kışkırttığımı biliyordum ama ilk başlatan oydu.

Onun için giyinmiştim ve bu lanet herif beni kötü hissettirmişti.

Bir an orada duruyorken bir an sonra boğazımdan tuttu ve hareket edemeyeyim diye parmaklarıyla yanlarıma bastırdı.

"Ne zaman lanet çeneni kapatacağını öğrenmelisin, Sasha."

Eline vurup bacağına tekme attım ama fazla hareket etmeme izin vermiyordu.

Bu adamla her zaman lanet olası bir mücadele gibiydi. Sanki kazanma şansı olmayan bir boğayla dövüşüyordum.

"Bırak beni, pislik." Kalan birazcık nefesimle söylenirken direndim.

"Anla bunu, *karım*." Yüzüme o kadar yakın konuşuyordu ki, ağzı neredeyse yanağıma değiyordu. "Senin için benden başka seçenek yok. Eğer olduğunda ısrar edersen, hepsini tek tek öldürürken sana izletirim."

Bende kesinlikle bir sorun vardı. Yoksa neden onun vahşi dokunuşları ve çılgın sözleri vücut ısımı bu kadar yükseltiyordu ki?

Belki de en az onun kadar berbat durumdaydım.

Belki de ona ilk başta âşık olmamın sebebi, varlığından haberdar dahi olmadığım çılgın tarafıma hitap etmesiydi.

Beni geri itti ama çimlere düştüğüm için çok sert bir darbe olmadı. Son zamanlarda beni o kadar çok hırpalayıp sağa sola savuruyordu ki her an bir tür gümbürtü sesi duymayı bekliyordum.

"Anlaşılan kime ait olduğuna dair bir hatırlatmaya ihtiyacın var." Kızgın bir tanrı gibi üzerimde dikilirken göğsü hızla inip kalkıyordu. Kaslarına yapışan ince, gri gömleği hayal gücüne pek de yer bırakmıyordu.

Şortumu aşağı çektiğinde kumaşın şişmiş klitorisime sürtünmesiyle keskin bir nefesle inledim.

Şortu bir kenara attı. "Altına hiçbir şey giymemişsin."

'Giymememi söyledin."

Kadınlığımı tokatlayınca sıçradım. *Lanet olsun*. Bunun çok iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?

"Şşt. Tek lanet kelime daha etme, Sasha."

"Siktir git."

Yine kadınlığımı tokatladı ve sonra klitorisimi okşadı. Başım geriye düşerken içim titremeye başladı.

Sanırım boşalacaktım ama aniden parmaklarını çekti.

"'Lanet çeneni kapa'nın neresini anlamadın, hımm?" Dizleri başımın iki yanında olacak şekilde üzerime eğilip saçımı avuçlayarak beni yukarı çekti. Saç derime ani bir acı yayılsa da buna odaklanacak vaktim yoktu çünkü aletini serbest bırakıp yüzümü kasıklarına bastırdı. "Sanırım anlaman için o ağzı sikmem gerek."

Bir şey söylemek için dudaklarımı araladığımda fırsatı değerlendirip ağzıma soktu. Aleti boğazımın arkasına çarptı ve orada tuttu.

Gözlerimden yaşlar süzülüp öğürme refleksim devreye girerken ona baktım.

Nefes alamıyordum.

Lanet olsun, nefes alamıyorum.

"Bakmak istediğim gözler işte bunlar. Benimkilere benziyorlar."

Sadece tekrar sokmak için aletini ağzımdan çekti. Parmaklarını kafatasıma sıkıca bastırıp, başımı tutuşuyla yönlendirerek ağzımı becermeye başladı. Onu emmeye bile çalışmadım. Şu anda istediği bu değildi. Beni kontrol etmek, kullanmak istiyordu ve gözlerindeki çılgın bakış, bacaklarımın arasını uyararak sırılsıklam etti.

"İşte böyle, Solnyshko. Sikimi sertleştir ve ıslat ki amına sokabileyim."

Bana fahişeymişim gibi davranırken takma adımı kullanması tuhaf görünüyor olmalıydı ama hiç de öyle değildi.

Aleti boğazıma kadar girerken öğürüyor, nefessiz kalıyordum. Kirill ise kalçalarını ileri doğru iterek aletini mümkün olduğunca derine sokuyordu. Kalçalarım titriyordu. Dokunulmaya, ufak bir uyarılmaya ihtiyacım vardı, yoksa boşalacaktım.

Çekildiğinde, yüzüme tükürük ve gözyaşları yapıştı ama biraz olsun nefes almama bile izin vermeden tekrar ağzıma soktu. Bir eliyle saçlarımı yumruğuna dolarken, diğer eliyle yüzümü neredeyse tamamen kapatarak gözyaşlarımla salyamı yüzüme bulaştırdı.

Elimi bacaklarımın arasına uzattım ama Kirill yüzümü bırakıp ağrıyan meme uçlarımı tokatladı, ardından elimi uzaklaştırdı. "Kullanılmak seni azdırdı mı, karıcığım?" Aletini ağzımdan çıkardı. "Seni sikmemi söyle."

Kesik kesik nefes alırken boğuluyor gibiydim. Havasızlıktan ciğerlerim yanıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu.

"Siktir git," diye fısıldadım.

Bana kalp durduran bir sırıtış attı. "Yeterince iyi bir cevap."

Bacaklarımın arasına yerleşip onları daha da ayırdıktan sonra iki elini boynuma doladı.

Nefes alamamaktan, alt kısmımın tamamen yapış yapış olmasından mı, ağzımı becererek beni bu hâle getirmesinden mi, yoksa hepsinin birleşiminden mi bilmiyordum. Ancak içime girdiği anda boşaldım.

Keskin ama güçlü bir orgazm tüm vücudumu sarstı. Çığlık atmak istesem de boğazımı vahşice sıkması bunu imkânsız kılıyordu. Bir an, beni bu kadar sert becerirken öleceğimi sandım.

"Amcığın kime ait olduğunu çok iyi biliyor, Solnyshko. Benim sikimden başka bir şeye ihtiyacı yok, değil mi?"

Sırtım yerden kalktığında sabit durmak için iki avuç dolusu otu tuttum.

"Sen benimsin." Daha sert sıkıp daha derine girerek hassas noktama tekrar tekrar vurdu. "Sadece *benim*."

Tekrar boşalacağım sandığımda, aniden içimden çıkıp boynumu bıraktı. Dudaklarımdan hayal kırıklığı dolu bir inilti çıkmasıyla sadistçe kıkırdadı.

Uyarı yapmadan beni karnımın üstüne çevirdi ve dört ayak üstünde durmam için kaldırdı. Ardından, kıçım havada kalacak şekilde beni aşağı itti.

Arkamda diz çöktüğünü hissettim, vücudunun sıcaklığı dış dünyanın soğuğuna karşı hoş bir rahatlama sundu. Aslında buraya kimse gelmiyor olsa da beni herkesin içinde beceriyor olduğu gerçeği, uyarılmama büyük bir heyecan katıyordu.

Kirill kıçımı ayırıp merkezimdeki ıslaklığımı arka girişime doğru sürdü. Gerildim, kalbim deli gibi çarpıyordu. "N-ne yapıyorsun?"

"Senin her santimini sahipleniyorum. Kıçın hak iddia edilmek için yalvarıyor." Arka girişime tükürdü ve nedense bu çok seksi geldi, yutkundum.

Daha önce ve geçen hafta boyunca çok fazla anal oynaşmıştık ama asla beni oradan becermemişti.

Şimdi o an geldiğinde, içimi bir korku hissi kapladı. Titreyen elimle uzanıp bileğini tuttum. "Bekle... bekle."

"Beklemekten bıktım."

"Ama..."

"Şşş..." dedi şaşırtıcı derecede yatıştırıcı bir sesle ve kıçımı tokatladı, ardından zonklayan arka girişime tükürdü.

Nefes nefeseydim, uyluklarım titriyordu ve o bu fırsatı değerlendirip başını içeri soktu.

Ah, Tanrım.

Islanmıştım ama yine de acı vericiydi.

Peşinden ikinci santim daha girdiğinde ağlamaklı bir ses çıkardım. "Kirill, lütfen... acıyor..."

"Şşş... Sikimi çok uslu bir kız gibi alıyorsun, Solnyshko."

Dudaklarım titriyordu, tırnaklarımı çimlere ve toprağa geçirdim. Elini aşağıya uzatıp klitorisimi zevkli daireler çizerek okşadı. "Beni kendinden uzaklaştırma. Rahatla."

Sırtımı alçaltıp kendimi rahatlamaya zorladım ve ardından tamamen içeri girdi. Gerilme o kadar keskindi ki çığlık attım ama Kirill klitorisimi yavaş, neredeyse yatıştırıcı daireler çizerek uyarmaya devam edince acı kısa sürede yerini zevke bıraktı.

"Ne kadar da uslu bir kızsın, karıcığım."

"Luchik..." Onun takma adını söylemek istememiştim ama artık söylediğim için geri alamazdım.

Bunun üzerine hızını artırarak, "Tekrar söyle" diye hırladı.

"Luchik, lütfen."

"Lütfen ne?"

"Becer beni."

Kıçımı tokatladı ve üç parmağını kadınlığıma sokarken sertçe içime girdi. "Amcığımın dışlanmasına izin veremeyiz."

Tamamen doldurulmuş hissi nefesimi kesiyor, boşalmak istiyordum, hayır, boşalmaya *ihtiyaç* duyuyordum.

Hayatımda hiç bu kadar muhtaç hissettiğimi sanmıyordum.

Kendimi ona doğru ittim, kıçım onun uyluklarına ve kasıklarına çarparak ıslak sesler çıkarıyordu.

Kıçıma şaplak atıp parmaklarını tenime batırdı. "Bu kıyafetleri benden başka kimse için giymeyeceksin. Seni böyle görebilecek tek kişi benim. Seni bu şekilde sikebilecek tek kişi benim. Sana böyle *sahip olabilecek* tek kişi benim."

"Delilik etme..."

Saçımı avuçlayıp beni kendine doğru çektiğinde sırtım göğsüne yaslandı ve başımı çevirip ağzıma doğru konuştu. "Söz konusu sen olduğunda lanet bir manyak olduğumu şimdiye dek anlamış olmalıydın. Sakın beni sınama."

İçime daha sert girdi ve bu sefer, aletiyle parmaklarının etrafına boşalırken çığlık attım.

Kirill tüm bunlar olurken beni öpüyor, beni boğarken bile dilim onunkiyle savaşıyordu.

Nefesimi kesince ne kadar sıkı olduğumu çok iyi biliyordu ve bu hareketi tekrar tekrar yapmaktan hiç çekinmiyordu.

Ancak onun bitireceğini umduysam da tamamen yanılmıştım. Beni tekrar çimlerin üzerine attı, kıçımı havaya kaldırıp çılgın bir hızla devam etti.

Devam etti.

Ve devam etti.

Ve *devam etti.*

Neredeyse ben bayılana kadar.

Artık "bu sadece fiziksel" cümlesini düşünemeyecek hâle gelene kadar.

Bunda kesinlikle fiziksel olan hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM ON DOKUZ

Kirill

"Vazgeç artık."

Sasha boğazının derinliklerinden gelen bir homurtuyla saldırdı. Bu sefer onu o kadar kışkırtmıştım ki, durup strateji düşünmüyordu.

Aklı başından gitmiş, adrenalin ve sağlıksız bir öfkeyle dolup taşmıştı.

Ter, şakaklarından ve boğazından sızarak spor sutyeninin altına, göğüslerinin arasına aktı. Terin benim hakkım olan yeri almasına kızgın mıydım? Muhtemelen.

Yüksek tekme atmaya çalıştığında kenara çekilip onu ters yöne ittim. Çimlere düştü ama kalıcı bir hasar verecek kadar sert değildi.

Aslında hiçbir hasara yol açmamıştı.

Benden her zaman onu ciddiye almamı, tüm gücümle saldırmamı istiyordu ama bu imkânsızdı. Onu sadece incitirdim ve bunu yapmaktansa kollarımı kesmeyi tercih ederdim.

Antrenman yapmaktan, şiddetten zevk aldığını biliyordum. Askeri hayatın gerçek bir ürünüydü ve farkında olmadan fiziksel uyarılma olmadan yaşayamayan askerlerden biri hâline gelmişti.

Bu duyguyu bir dereceye kadar anlayabiliyordum ama bazı adamlarım gibi bunu tüm kişiliğime yansıtmıyordum. Bir de Sasha gibi...

İki buçuk haftadır kulübedeydik ve onu deli gibi becermediğim zamanlarda dövüşmek istiyordu. Bu sabah dövüş egzersizleri, her seferinde sabırsızlıkla beklediği bir rutin hâline gelmişti. Hatta bunun için özel kıyafetler bile giyiyordu.

Belirtmem gerekirse, dar spor sutyeni ve kaslı bacaklarını saran bu minik şortlar oldukça dikkat dağıtıcıydı. Onu iyi tanımıyor olsam, dikkatimi dağıtmak için bilerek giydiğini söylerdim.

"Spor olsun diye dayak yemeyi bitirdin mi?" Kollarımı kavuşturup dört ayak üstünde duran ona bakarak sesimi alçalttım. "Daha eğlenceli bir aktiviteye geçebiliriz."

Bana dik dik baktı, zıplayıp ellerini savunma pozisyonuna getirdi. "Henüz bitirmedim."

Bir savaş çığlığı havada yankılanırken yumruğunu savurdu. Yumruğunu avucumun içinde yakaladım. "İnatçılığı bırak. Eğer vuramayacağına karar verdiysem, vuramazsın."

"Ahh." Tüm gücüyle itmeye çalıştı. "Vazgeçmeyeceğim."

"Öyleyse bütün gün burada kalmak zorunda kalabiliriz."

"Umurumda değil!"

"Eh, benim umurumda. Başka zevkli fiziksel aktiviteler yapmayı tercih ederim."

"Hayal kurmaya devam et, pislik." Eğilip tekrar denedi.

Elini tutarken belinden yakaladığımda sırtı göğsüme yaslandı. Ardından başımı eğip kulağına fısıldadım. "Aklımdaki şeyin bundan daha çok hoşuna gideceğine söz veriyorum. Hatta o öfkeni azaltmaya da yardımcı olacak."

"Şu an aptal kayıtsızlığınla beni daha da kızdırıyorsun."

"Gerginliğini gidermek için sana bitki çayı da yapabilirim." Kulağının kenarını hafifçe ısırdım.

"Kirill!" diye homurdandı, patlamak üzere olduğu belliydi.

"Evet?"

"Benimle ciddi dövüş ve oyun oynamayı bırak."

"Reddediyorum."

"Ama neden?" Gözlerini kıstı. "Beni bu kadar küçük mü görüyorsun?"

"Hayır. Sadece seni incitme fikrinden pek hoşlanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Dirseğiyle iterek kollarımdan kurtuldu. "Kristina ile nişanlandığını ben tam orada dururken duyurduğunda gayet de güzel incitmiştin."

"Bunun için beni asla affetmeyeceksin, değil mi?"

"Bilmiyorum. Belki affetmem. Beni ciddiye alırsan düşünebilirim."

"Bunu sen istedin, yürüyemeyecek hâle geldiğinde ağlayarak bana gelme."

Sırıttı ve hiç vakit kaybetmedi. Sasha tüm gücüyle üzerime geldi. Onu yere itip, altımda kalmış olmasının tadını biraz fazla çıkardım.

Birkaç saniye sonra kaçmayı başardı ve bana yüksek tekme atmaya çalıştı. Bileğini kavrayarak çektiğimde dengesi bozulunca tekrar yere düştü.

Normalde hemen ayağa kalkardı ama bu sefer kıpırdamadan duruyordu.

Çektiğimde fazla güç kullanmamıştım, yani iyi olmalıydı.

Değil mi?

"Ah," diye inleyerek cenin pozisyonunda kıvrıldı ve karnını tuttu.

"Siktir." Yanına koştum. "İyi misin?"

Yüzü buruşmuş, gözleri yarı kapalıydı ve üst dudağında ter damlaları vardı.

Sikeyim, *siktir.*

Elimi ona uzattım. "Sana benimle dövüşme etme demiştim! Neren acıyor? Hareket edebiliyor..."

Bir saniye içinde sırtüstü yuvarlanıp yüzüme tekme attı, sonra da nispet yapar gibi bir sırıtışla uzaklaştı. "Yakaladım seni!"

Elimin tersiyle yanağımdaki zonklayan yere dokundum. Lanet olası küçük...

Tek kelime etmeden arkamı dönüp kabine doğru yürüdüm. Gerginlikten tendonlarım kopmak üzereydi ve kafam patlayacakmış gibi hissediyordum.

Sasha kısa süre sonra yanıma gelip omzuyla benimkini dürttü. "Alıngan bir kaybeden olma. Devam edelim."

Hiçbir şey söylemedim.

"Ah, hadi ama. Sen beni her zaman yere atıyorsun. Ben alınganlık yapıyor muyum?"

Yapıyordu, hem de lanet bir bebek gibi her zaman sızlanıp duruyordu. Sasha bazı şeyleri unutmakta balık hafızasına sahipti ama bana karşı beslediği tüm kinleri hatırlamakta hiç sorun yaşamıyordu.

"Bir kez olsun kazanmam bu kadar mı yanlış?"

Cevap vermedim.

"Seni tekmelediğim için bana cidden sessiz muamele mi yapıyorsun?"

Ona o kadar ani döndüm ki geri adım atmadan önce bana çarptı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda boğazı yutkunarak titredi. "Neden... neden bu kadar korkutucu görünüyorsun?"

"Benim yüzümden ciddi şekilde yaralandığını sandım. Bir daha asla, kesinlikle asla böyle bir şey yapma. Beni duydun mu?"

Yutkunurken boğazı hareket etti. "Ben düşünmedim..."

"Düşünmediğin belli. Bana vurmayı bu kadar çok istiyorsan, orada öylece dururum ve vursun. Bir daha o saçmalığı sakın yapma."

"Sana vurmak istediğimden değil." Sesi titriyordu, boğazını temizledi. "Ben de seni incitmek istemiyorum ama sen beni hiç ciddiye almayan kışkırtıcı bir pisliksin." İncinen yanağıma dokundu. "Çok acıyor mu?"

"Yaşayacağım."

"Hadi ama." Başparmaklarıyla dudaklarımın kenarlarını yukarı çekti. "Bir daha yapmayacağım. Bu yüzünü asmayı keser misin?"

Neden bu kadar öfkelendiğimi bile bilmiyordum.

Hayır. Aslında, bu duyguların büyüklüğünün çok iyi farkındaydım.

Sasha'nın öldüğünü sandığımda, bir parçam bunun benim yüzümden olduğuna inanmıştı ve bu da beni daha da kontrolsüz hâle getirmişti.

Yıkılma sürecimi durduramayan o asi hâlimden nefret ediyordum.

Bu yüzden aynı duruma tekrar düşmek, Sasha'nın *yine* benim yüzümden acı çektiğini düşünmek, karanlık ruhumun derinliklerinden o öfke dolu duyguları ortaya çıkarmıştı.

Ondan uzaklaştım. "Birkaç şey almak için şehre gidiyorum."

Beni bıraktı ama omuzları çökmüştü. Bu gece ona bir sürpriz hazırlamam gerekiyordu ve hâlâ da gerekiyordu fakat şu anda bunun için hiç havamda değildim.

Duş alıp giyindikten sonra, Sasha'nın evin önünde beni beklediğini gördüm, çoktan duş almış ve paltosunu giymişti.

Beni görünce taşları tekmelemeyi bıraktı. Yumuşak yüzü dikkatli bir gülümsemeyle aydınlanmıştı. "Ben de geliyorum."

Planımın işe yaraması için onun da gelmesini istiyordum ama gönüllü olacağını düşünmemiştim.

Genellikle kasabaya yürüyerek giderdik ancak yaklaşık bir hafta önce Viktor'dan acil bir durum için bana bir kamyonet getirmesini istemiştim.

Sessizce sürerken Sasha radyo kanallarını değiştirdi. Müzik dinlemeyi, şarkılara eşlik etmeyi ve beni de eşlik etmem için ikna etmeye çalışmayı çok seviyordu.

Ancak bugün şarkı söyleyecek havada değilmiş gibi görünüyordu. Birkaç dakika kanal değiştirdikten sonra radyoyu kapatıp iç çekti.

"Gerçekten böyle mi davranacaksın?"

"Nasıl?"

"Pislik gibi." Koltuğunda bana dönerek kollarını kavuşturdu. "Zaten bir daha yapmayacağımı söyledim. Neden hâlâ sinirlisin?"

"Sadece sessiz ol."

"Siktir git." Kendini tutamadan sesi titredi. "Senin yaptığın tüm saçmalıklar için sana kızgın olması gereken benim. Önemsiz bir şey için beni suçlu hissettirmene izin vermeyeceğim."

Önemsiz.

Az önce o lanet olası şeye *önemsiz* mi demişti?

Uzanıp onu boğmamak için kendimi tutmak amacıyla direksiyonu daha sıkı tuttum, bu da ona zarar vermek istememle tamamen çelişiyordu.

"Bu senin manipülatif ters psikoloji yöntemlerinden biriyse, üzülerek bildiriyorum ki işe yaramayacak, seni lanet olası piç."

"Bitirdiysen, çeneni kapa. Ciddiyim."

İç geçirip ağzını açtı, muhtemelen daha sinir bozucu bir şey söylemek üzereydi ama neyse ki ağzını geri kapattı.

Kasaba, ruh hâlimizin tam tersiydi. Bugün Noel arifesi olduğu için herkes son dakika alışverişini yapıyordu. Uzak-

lardan Noel şarkıları geliyordu ve çocuklar sıkılmış bir Noel Baba'nın kucağına oturmuş, geç kalmış hediye istek listelerini okuyorlardı.

Renkli Noel ağaçlarıyla süslemeler her dükkânın önünü süslüyordu, havada genel olarak iğrenç bir neşe havası vardı.

Noel'i ya da herhangi bir bayramı hiçbir zaman sevmemiştim. Bunlar aileler içindi ve benim hiç ailem olmamıştı.

Roman, beni vârisi olarak yetiştirmekle daha çok ilgilenmişti ve bu aptalca bayramların beni yumuşatacağını düşünmüştü. Yulia ise bayramları sadece Konstantin'le kutlardı.

Eskiden kardeşlerime hediyeler paketlerdim ama aramıza mesafe koymaya karar verdikten sonra bunu yapmayı bırakmıştım.

Şimdi, her şeyin renkli ve iğrenç bir şekilde mutlu olduğu, yılın en sinir bozucu zamanıydı.

Noel öncesinde bu kasabaya ilk geldiğimizde, Sasha burayı sevmek istediğini ama sevemediğini söylemişti.

Noel, ailesinin gözleri önünde öldüğünü gördüğü günü hatırlatıyordu ve bu nedenle kutlamayı tercih etmiyordu.

Ancak ben bir *Grinch*'e dönüşürken, o kasabanın atmosferinden gerçekten keyif alıyordu. Hatta şimdi bile, tekrarlanan Noel şarkılarını duyduğunda veya mağazalarda alışveriş yapan aileleri gördüğünde gözleri parlıyordu.

Bazen o komik şarkı sözlerine de eşlik ederek şarkı söylüyordu.

"Sadece benim için travmatik olduğundan, herkes için hâlâ mutlu bir gün olduğunu bilmek hoşuma gidiyor galiba." Geçen böyle demişti.

O her zaman, tabii bana kin beslediği zamanlar dışında şefkatli ve temiz kalbe sahipti.

Ayrıca, hayır. Yakın gelecekte bu konuyu kapatmayacaktım.

Marketten birkaç şey alırken ona yaklaşan herkese ters ters bakıyordum. Bunu fark ettiğinde gülümsedi, ardından pes ederek başını iki yana salladı.

Ana caddeyi boydan boya yürürken, süslenmiş dükkânların fotoğraflarını çekti. Bir süre, birbirine karışmaya başlayan sıradan şeyleri filme aldıktan sonra bana döndü. "Son dakikada bir Noel ağacı alsak bundan nefret eder miydin?"

"Evet"

Dudaklarını büktü ve uzun, sinirli bir nefes verdi. "Bugün seninle olmak gerçekten çok eğlenceli."

"Teşekkürler."

"Bu bir iltifat değildi. Ruhu hissetmek o kadar yanlış mı?"

"Ne ruhu? Ayrıca yarın Noel'i kutlamıyoruz ki. Rusya'da 7 Ocak'ta kutlanıyor."

"Daha da iyi. İki kez kutlayabiliriz!"

"Ölmeyi tercih ederim."

"*Grinch.*" Beni itip geçerken küçük bir kız ona çarptı.

Sasha, kızın boyuna eğildi ve kırmızı beresini okşadı. "İyi misin?"

Kız utangaç bir gülümsemeyle bereye asılı ponponlarla oynayıp, "Mutlu Noeller!" diye bağırdı ve bekleyen annesiyle kardeşinin yanına koştu.

"Mutlu Noeller!" Sasha da gereğinden fazla coşkuyla bağırarak ona karşılık verip el salladı.

Bir gün parlak ifadesini ve ışıltılı gözlerini kendi çocuklarımızla birlikte hayal ederek dikkatle izledim.

Harika bir anne olurdu ve en önemlisi de benim bebeğimi taşırken çok seksi görünürdü.

Onu hamile bırakmak, kafasına koyduğu o lanet üç aydan daha uzun süre yanımda kalmasını sağlamanın en kesin yoluydu.

Sorun nasıl olacağıydı.

Hap yoktu.

Aşılarını yenilemeye aşırı önem veriyordu. Hesaplamalarım doğruysa yakında, muhtemelen birkaç hafta içinde yenilemesi gerekiyordu.

Benden nefret etmesine yol açmadan bu sürece nasıl müdahale edebilirdim?

Sadece gidip ona sorabilirsin.

Beynimin varlığı bile utanç verici olan en aptal kısmı fısıldadı.

Cevap elbette hayır olacaktı. Benimle kalacağı süreye bir sınır koyarken, lanet olası çocuk sahibi olmayı kabul eder miydi?

Bu arada, sadece yetmiş bir gün kalmıştı. Biliyordum çünkü her lanet günü sayıyordum.

Onun yanında durup, uzaklaşan ailenin yönüne çenemi uzattım. "Tüm o kırmızı ve yeşil renklerle yürüyen Noel ağaçları gibi görünüyorlar."

"Huysuzluk etmeyi bırak." Omzuma omzuyla vurdu. "Bence çok sevimli görünüyorlar."

"Çocuklar mı, yoksa amatör Noel modası mı?"

Gülümsemesini bastırdı. "İkisi de. Cidden, kes şunu. Sen bu bayramı önemsemiyorsun diye herkes önemsememek zorunda değil."

"Öyle bir şey demiyorum."

"Yani sadece onları yargılıyor musun?"

"Bir de gururla üzerlerinde taşıdıkları o göz tırmalayan renk seçimlerini."

"Sadece normal insanlar gibi Noel kazağı giyip marşmelovlu sıcak çikolata içerek havalı görünemediğin için kıskanıyorsun."

Burnumun ucundan ona küçümseyici bir bakış attım. "Ben ne yaparsam havalı görünürüm."

"Öyle mi? Bahse var mısın?"

Ne yapmaya çalıştığının çok iyi farkındaydım ama kendi saçma güvensizliklerim yüzünden bir pislik gibi davranıyordum. Bu yüzden yine de onun fazlasıyla etkisiz manipülasyon girişimine uydum.

Bir saat sonra, evsiz birine bile giydirmeyeceğim, birbiriyle uyumlu Noel süveterleri giymiştik. Sasha beyaz ponponlu, kırmızı Noel Baba şapkası bile almıştı.

Bana da bir tane almayı teklif etmişti ama şapkayı kafama takarsa tüm mağazayı kurşunlamakla tehdit edince vazgeçmişti.

Şimdi ormanı gören bir iskelede oturmuş, bir insanın tüketebileceğinden çok daha fazla mide bulandırıcı tatlı marşmelov dolu sıcak çikolatayı yudumluyorduk. Arkamda dev bir Noel ağacı vardı, sinir bozucu süsleri başımın

üzerinde sallanıyordu. Bu yeri seçmiştim çünkü Sasha fotoğraflarımı çekmeyi bırakmıyordu.

Bu planı kabul ettiğimden beri bunu yapıyordu, ben de artık pişman olmaya başlamıştım. Aslında gerçekten pişman değildim çünkü tüm bu alışverişle farklı kıyafetleri deneme sırasında çocuk gibi gülümsemiş ve heyecanlanmıştı.

'Yakın zamanda fotoğraf çekmeyi bırakacak mısın?"

Bir tane daha çekti. "Çok fotojeniksin."

Gözlüğümü düzelttim. "Biliyorum. Üstün genlerimden eliyor."

Gözlerini devirdi. "Biraz daha alçakgönüllü olsan ölmezsin, değil mi?"

"Hayır ama bir faydası da olmaz."

Telefonunu karıştırdı, muhtemelen kamera albümünü kontrol ediyordu. "Karina'ya bunları gönderirsem üzülür mü? Ne diyorum ben? Tabii ki üzülür. Noel'i birlikte kutlamak istediğini söylemişti."

"Ona ne dedin?"

"Gelemeyeceğimi söyledim. Ama belki de söylememeliydim. Sonuçta hayatım boyunca kutlamadan duramam."

Masaya uzanıp parmaklarımla çenesini tuttum. Şaşkın gözleri benimkilerle buluştu, yeşil ve yumuşak sarıyla dolmuştu. "N-ne?"

"Benimle konuşurken bana bak."

Telefonu yavaşça masaya bıraktı. "Sadece söylemen yeterdi. Neden birdenbire bu kadar gerildin?"

"Başka nasıl dikkatini çekeceğim?" Çenesini okşadıktan sonra bıraktım. "Fotoğraflarda mükemmel göründüğümü biliyorum ama gerçek hayatta daha iyiyim."

"Vay canına. Artık buna dayanamıyorum."

"Dün gece de böyle demiştin."

Etrafımızda dolaşan insanları izleyip gülerek tısladı. "Kirill!"

"Ne? Sen de bunu ima etmedin mi?"

"Hayır." Tekrar güldü, düğün günümüzden beri gördüğüm en mutlu hâliydi. "Bazen gerçekten imkânsızsın."

"Bu, diğer zamanlarda tahammül edilebilir olduğum anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Belki." Sıcak çikolatasından bir yudum aldı ama fincanın kenarından bana bakmaya devam etti. "Egonu besleme riskini göze alarak, Noel kazağıyla bile havalı göründüğünü itiraf edeceğim."

"Biliyorum." Ben de bir yudum aldım. "Egonu beslemek için söylüyorum, bu çirkin renkleri giysen bile yenilebilir görünüyorsun."

Sevimli bir aptal gibi sırıttı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Hatta kanıtlamak için kucağıma oturmana hiç itiraz etmem."

Bu sözlerden pek bir şey beklemiyordum ama Sasha koltuğundan kalkıp kucağıma oturdu. Bacakları belimin iki yanındaydı ve kollarını boynuma doladı. "Bugün iyi davrandığın için yapacak bir şey yok sanırım, bu sabah bir pislik gibi davranmanı affediyorum."

"Beni ölümüne korkuttuğun için ben de seni affediyorum."

Dudakları aralandı. "Böyle hisler besleyebileceğini bilmiyordum."

"Sen söz konusu olduğunda besliyorum." Parmaklarımı kalçasına bastırdım. "Sahte cesedini görmek bende travma yarattı."

"Bu yüzden mi geçen gün benden özür dilememi istedin?"

Başımı salladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. "Senin beni incittiğin kadar incitmek istemiştim."

"Beni incitmenin çok ötesine geçtin."

Bu sefer yanaklarıma, burnuma, göz kapaklarımla dudaklarıma öpücükler yağdırarak, "Özür dilerim," diye tekrar etti.

Bedenim onun dokunuşuyla gevşedi ve sadece onun sıcaklığının benimkine çarpmasını, kalp atışlarının benimkine çarpmasını hissetmek için gözlerimi kapattım.

O burada.

Gerçekten buradaydı.

Her sabah, gerçekliğin bir rüya olduğunu ve kendimi onun öldüğü alternatif bir gerçeklikte bulacağımı düşünerek uyanıyordum. Birkaç dakika gibi gelen bir süre sonra geri çekilerek, "Şimdi ne olacak, Kirill?" diye fısıldadı.

Yavaşça gözlerimi açıp onun beklenti dolu yüzüne baktım. "Şimdi mi?"

"Bundan sonra." Ellerini kaldırarak etrafa savurdu.

"Neden bir sonra olması gerekiyor ki?"

"Balayı dönemini sonsuza kadar yaşayamayız. Pakhan olarak sorumlulukların var."

Ruh hâlim keskin bir düşüşle bir anda tersine döndü. "Siktir et."

"Benim de kendi sorumluluklarım var."

"Duymak istemiyorum." Kalkmaya çalıştım ama iki yanağımı avuçlarının arasına aldı.

"Dış dünya hiç var olmamış gibi davranamazsın."

"İzle de gör."

"Ama..."

Dudaklarımla onu susturdum ve elimle boğazını sıktım. Nefesi dudaklarımın arasında kesildi ama çok geçmeden dili dilime çarptı.

Sasha beni terk etmekten çekinmiyormuş gibi davranabilirdi ama o da benim gibi ikimizin paylaştığı bu görünmez bağın esiriydi.

Koşullar ne olursa olsun kopmayan bağdı.

Tanıştığımızdan beri var olan bağdı.

Sonunda onu bulabileceksem, milyon yıllık bir savaşa bile girmeye hazırdım.

Ayrıldığımızda nefes nefeseydi, dudakları şişmiş ve gözleri parlıyordu. "B-bu ne içindi?"

"Seni susturmak için." Ayağa kalkıp telefonuma baktım. Beklediğim mesajı görünce elini tuttum. "Gidiyoruz."

Hiçbir şey söylemedi, sersemlemiş gibi görünüyordu. Yine de iğrenç bir Noel şarkısı açtı ve ben arabayı sürerken şarkıya eşlik etti.

Şarkı sözlerini bildiği için heyecanlandığında kendimi gülümserken buldum. Hatta arabayı daha yavaş sürdüm.

Kır evine vardığımızda, omuzları çökmüş bir şekilde arabadan indi. "En azından küçük bir ağaç almalıydık."

"Gerek yok."

Evin önünde, dışarıdaki düzinelerce ışık zinciriyle iki Noel ağacını görünce aniden durdu.

"Bunu... sen mi yaptın?"

"Sipariş ettim. Sayılır mı?"

"Evet!" Bana sarılırken aşağı yukarı zıplayıp duruyordu.

Onun sarılmalarına bağımlı olduğum için her fırsatta onun dokunuşunun tadını çıkarıyordum.

Bir süre sonra, iki arabanın garaj yolunu doldurduğunu fark ederek bana baktı. "Kimi davet ettin?"

Doğrudan içeri dalarken cevabımı beklemedi. Ev, sinir bozucu Noel havasıyla doluydu. Karina, Viktor'a ağacı yanlış süslediğini ve ışıkların güvenlik teli gibi yerleştirilemeyeceğini söylüyordu.

Konstantin ve Kristina kendi süslerini yerleştiriyor, klişe bir *Hallmark** filminin kahramanları gibi birbirlerine gülümsüyorlardı.

"Sasha!" Kız kardeşim Viktor'un zayıf süsleme girişimlerini düzeltmekten vazgeçip karımın kollarına atıldı. "Ne düşünüyorsun? Ne düşünüyorsun?"

"Çok güzel olmuş." Sasha diğerlerini selamladı ve Viktor'un sırtını bile okşadığında homurdanmasına neden oldu.

Ben bir *Grinch*'sem, o bir kafirdi.

"Sen misin?" diye sorarken süveterimi o kadar sert bir şekilde yargılıyordu ki, süveterimi lazerle delmemesine şaşırdım. "Bu iğrenç renklerin içinde seni tanıyamadım."

---

* ABD merkezli bir kart ve eğlence şirketi. Özellikle romantik, aile temalı Noel filmleriyle tanınır. –e.n.

"Çok komik." Ona zoraki bir gülümseme attım ve o da kendi gülümsemesini bastırarak başını iki yana salladı.

Yukarı çıkıp o berbat şeyi değiştirmek için odama gittim. Gömleğimin düğmelerini iliklerken yatak odasının kapısı açıldı. Hemen ardından, kaslı kollar beni arkadan sardı ve Sasha başını sırtıma yasladı.

Onun öldüğünü sandığımda zihnimde canlandırdığım görüntüsünü düşünürken gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

Hayır. Bu gerçekti. O geri dönmüştü.

"Bütün bunları planladığın için teşekkür ederim," diye fısıldadı karım.

Ona dönüp yüzüne baktım. "Noel havası seni rahatsız etmiyor muydu?"

"Düşündüğüm kadar değil. Artık bunu unutmamın zamanı geldi. Beni rahatlık alanımdan çıkardığın ve aileni benimle paylaştığın için teşekkür ederim."

"Maksim'e Anton'u da getirmesini söyleyeyim mi?"

Başını iki yana salladı. "Seni öldürmeye çalışır ya da seni öldürmek için Karina'yı rehin alır."

Bunu fark edecek kadar aklı başında olmasına sevinmiştim. Sadece onu sakinleştirmek için söylemiştim. O pisliği ailemin yanına asla yaklaştırmazdım. Bana kalsa, onu Sasha'nın yanına da asla yaklaştırmazdım.

"Beni sonra onu ziyarete götür," dedi. "Şimdilik, anın tadını çıkaralım."

Anın tadını çıkarmak.

Bu hoşuma gitmişti.

Fakat bir sorun vardı. Ben anı yaşayan biri değildim.

Aklım çoktan gelecek için olası planlarla doluydu. Ancak karım parmak uçlarına yükselip dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda tüm sesler kesildi. "Schastlivogo Rozhdestva, Luchik."

Mutlu Noeller.

Bu iğrenç bayramı hiç şu an olduğu kadar sevmemiştim.

BÖLÜM YİRMİ

Sasha

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama son birkaç gün hayatımın en mutlu günleri olabilirdi.

Kirill'in ailesi tatili bizimle kutlamak için geldiğinden beri yaşadığım yoğun duygulara hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

Tabii, Yulia hariç. Bunun için minnettardım çünkü döndüğümden beri bana hiç durmadan ters ters bakıyordu.

Noel günü, yıllardır birlikte çalıştığım birçok korumayı akşam yemeğinde bize katılmaları için davet etmiştim.

Kirill bu gelişmeden hiç hoşlanmamış, hoşnutsuzluğunu bakışlarıyla göstermişti ama o gece duşta durumu onun için telafi etmiştim.

Kesinlikle çok keyif almıştı, yani görev başarılı oldu diyebilirdim.

Burada geçirdiğimiz zaman içinde, Kirill'in bu yeni yönünü sevmeye başlamıştım. Hâlâ orduda tanıştığım sinir bozucu adamdı ama şimdi daha yakın hissediyordum. Daha gerçekti. *Dokunulabilir.*

Ancak bu rahatlık hissi, tam da beklediğim üzere yakında sona erecekti.

Amcam ve Babushka'nın onu her zaman öldürmek isteyeceğini biliyordum. Anton'un özgürlüğünü kazanmak dışında, artık onlarla ortak bir hedefim olup olmadığını bilmiyordum.

Fakat Kirill'in hayatını tehlikeye atmadan Anton'u nasıl kurtarabilirdim?

Ne zaman bunu düşünsem başım ağrılar giriyordu, bu yüzden sadece şu ana odaklanmayı tercih ediyordum.

Şu an sürdüğü sürece... Birkaç gün ya da birkaç ay olması fark etmezdi. Bu rüya gibi durumda olduğum sürece umurumda değildi.

Sonunda uyandığım gün çok acı çekecektim ama o gün bugün değildi.

Bugün çok daha stresli bir şey oluyordu.

Steril beyaz odada sadece ikimiz olmamıza rağmen, Belki başka bir zaman gelirim," diye mırıldandım.

Kristina elimi tutup gülümsedi.

"Bugün de diğer günler kadar iyi."

Bir ay önce biri bana Kristina'nın elini tutarak bir jinekoloğun muayene masasında oturacağımı söyleseydi, ona deli derdim.

Fakat işte buradaydık.

Her şey öğle yemeğinden sonra midemin bulanmasıyla başladı. Kirill durumu abartarak beni acil servise götüreceğini söyledi ama Kristina bununla ilgileneceğini belirtti.

Duygusal tepkiler ve vücut değişiklikleri hakkında garip sorular sordu, sonra da hamile olabileceğimi söyledi.

Tabii ki güldüm ve bu ihtimali tamamen reddettim ama sonra Kirill'in beni bodruma kilitlediği sırada iğne randevumu kaçırdığımı hatırladım.

O sırada başka bir tür stres altındaydım, ironik bir şekilde farkında olmadan Kristina bu duruma katkıda bulunmuştu. Rusya'ya döndükten sonra, süresiz olarak cinsel ilişkiden uzak kalmayı planladığım için aşıyı yenilemenin anlamsız olduğunu düşünmüştüm.

Kristina, eğer kendimi normalden daha duygusal veya daha azgın hissedersem, bunun hamilelik hormonları olabileceğini söylemişti. Buraya sadece ona yanıldığını kanıtlamak için gelmiştim, hepsi bu.

Son zamanlarda normal davranmamışsam ne olmuştu? Bu hamile olduğum anlamına gelmezdi.

Evet, Kirill yerine Kristina ile gelmiştim çünkü ben durumu tam olarak anlamadan önce onun bir şeyler sezmesini istemiyordum.

Kristina ve benim beraber halletme fikrine karşılık gözlerini kısmıştı ama bir işin peşinde koştururken buna boş vermişti. Sonrasında Konstantin'i bir kez olsun karısının yanından ayrılması için ikna etmek zorunda kalmıştık. Test yapmak yeterli olabilirdi ama hemen bir doktora görünmenin daha iyi olacağını düşünmüştüm. Ayrıca, bu çılgın teo-

riye gerçekten inanmaya başlamıştım. En azından böylece birçok şeyin gerçek bir açıklaması olacaktı.

İdrar tahlilinin sonucunu beklerken bacaklarım titriyordu.

Kapı açıldı ve genç, kısa saçlı bir doktor yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi.

Tanrım.

Tanrım.

Şimdi kaçmak mümkün müy...

"Tebrikler," diye duyurdu. "Hamilesiniz."

Doktor düzenli kontroller ve ilk üç ayda yapmam gere..en bir şeylerden bahsediyordu ama ben dinlemiyordum.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki boğazımdan fırlayacak gibiydi.

Bir yanım açıklayamadığım bir mutluluk duyuyordu. Evet, bunalmış durumdaydım ama anne olma düşüncesi beni her zaman büyülemişti.

Ancak diğer yanım, mantıklı ve gerçekçi olan yanım, bu durumun işleri çok karmaşık hâle getireceğini biliyordu.

Kirill öğrenirse beni asla bırakmazdı.

Bebeği kullanarak beni son birkaç haftadır yaptığından daha da kötü bir şekilde ele geçirecek, kalmam için beni zorlayacaktı.

Beni boğarak öldürecekti.

Bu düşünce midemi bulandırıyordu. Üstelik bu çok ironikti çünkü aylardır hamile olmama rağmen hiç sabah bulantısı yaşamamıştım.

Kahretsin.

Gerçeklik ürkütücü bir hızla zihnime çöktüğünde doktorun sözlerini dinlemeye başladım. Görünüşe göre, tüm

kadınların bu kadar erken dönemde göbeği çıkmıyordu. Bu da karnımın neden bu kadar düz olduğunu açıklıyordu. Kilo aldığımı sanıyordum ama anlaşılan bu hamileliğin bir sonucuydu.

Bu bebek tam bir savaşçıydı. Bombalamadan kurtulmakla kalmamış, bir de benim vücuduma yaptığım tüm o fiziksel aktivitelere dayanmıştı. Stres, seyahatler ve kalp kırıcı acılardan bahsetmiyordum bile.

Doktor ultrason yaptırıp bebeğin cinsiyetini öğrenmek isteyip istemediğimi sordu. Kabul etmemin ardından bir teknisyen geldi. Ekranda hareket eden siyah beyaz yumruyu gördüğüm anda tüm düşüncelerim durdu.

Fetüsün hareketlerini izleyip kalp atışlarını duyarken dudaklarım aralandı.

"On beş haftalık hamilesin," dedi doktor gülümseyerek. "Sağlıklı bir erkek."

"E-Erkek mi?" Ona baktım. "Nasıl anladınız?"

Ortadaki koyu lekeyi gösterdi. "Bu yüzden o bir erkek."

"Vay canına." Kristina gülümsedi. "Tebrikler, Sasha. Bebeğimin cinsiyetini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerim dolarken ekrana bakmaya devam ettim. Sanırım duygusallaşıyordum ya da öyle bir şeydi çünkü bu bebeği gerçekten kucağıma almak istiyordum. İntikamdan sonra bir amacımın kalmayacağını düşünmüştüm ama belki de kader bana çok büyük bir amacım olduğunu söylüyordu.

Ultrason görüntüsüne uzun uzun baktıktan sonra onu kot pantolonumun arkasına sıkıştırdım ve Kristina'dan doktorun verdiği doğum öncesi vitaminlerini çantasına saklamasını istedim.

Çıkmadan önce koluna yapıştım. "Kirill'e, Konstantin'e, hatta Karina'ya bile söyleme. Aslında kimseye söyleme."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Karmaşık bir durum. Kirill'e söylemeden önce halletmem gereken birkaç şey var."

"Tamam."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Bu senin paylaşman gereken bir iyi haber."

"Teşekkürler, Kristina."

"Rica ederim. Hamileliğimi paylaşacak birinin olması beni mutlu ediyor." Yüzü asıldı. "Yulia'ya yakın olmaya çalıştım ama benden hoşlandığını düşünmüyorum."

"Konstantin dışında kimseden hoşlanmaz."

"Biliyorum, bu yüzden gelin olarak görevimi yapmaya çalıştım fakat beni hiç onaylamadı."

"Benim gibi onu görmezden gel. Senin çabana değmez."

"Teşekkürler. Hamilelik derslerine birlikte gidebiliriz... rabii benden nefret etmiyorsan."

"Neden senden nefret edeyim ki?"

"Nişan yüzünden?"

"Ah, o mu? Merak etme. Tüm o şeyler tamamen geçmişte kaldı."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Eğer teselli olacaksa, Kirill benden hiçbir zaman hoşlanmadı. Onsuz nefes alamayacakmış gibi baktığı tek kadın sensin."

Gülümsedim. "Abartıyorsun."

"Senin öldüğünü sandığı zaman orada değildin. Her gün senin mezarına gidip, bayılana kadar içki içiyordu. Sensiz

neredeyse yaşayamaz hâle gelmişti ve ancak sen geri döndükten sonra hayata döndü."

Yutkundum, kalbim sanki hiç ezilip parçalanmamış gibi hızlı atıyordu. Bu sadece hormonlardan kaynaklanıyor olsa iyi olurdu.

Öyle olmak zorundaydı.

"Burada bekliyor olacağım."

Dönüp bugün kardeşimi ziyaretimde bana eşlik eden Viktor'a baktım.

Yılbaşı gelip geçmişti ve Kirill görevine geri dönmek zorundaydı. Bu yüzden hepimiz New York'a dönmüştük.

Diğer liderlerle önemli bir toplantısı olduğu için Viktor'u beni buraya getirsin diye görevlendirmişti. Onunla yolculuk beklediğim kadar kötü geçmedi diyebilirdik. Birbirimizi görmezden gelmiştik.

Ek binaya vardığımızda parmak iziyle kapıyı açtı ve içeri girmemi söyledi.

Muhtemelen Anton'un kaçmasına yardım etmek için bir şey yapmayayım diye dışarıda kalmak istiyordu.

Dikkatlice birkaç adım indim. Antrenmanları bırakmıştım ve sadece hamilelik için uygun sporlar yapıyordum. Kirill neden sabah egzersizlerimizi yapmadığımızı sorup duruyordu ama ona, benim de onu incitmek istemediğimi söyledikten sonra soruları kesilmişti.

Onun dışında kimseyle dövüşmeyeceğimi söylemişti ve ben de kabul etmiştim ama gözlerini kısarak bakmıştı. Şüp-

helendiğini biliyordum fakat tam olarak neyden şüphelendiğini bilmiyordum.

Ancak bu başka bir günün düşüncesiydi.

Şu anda önceliğim karnımdaki küçük oğlandı. İlk üç aylık dönemde ona bakamamıştım, bu yüzden artık bunu düzgün bir şekilde yapacaktım.

Karnım büyümeye başlamıştı ve Kirill için seksin bir din gibi olduğu düşünülürse, yakında kesinlikle fark edecekti.

Sorun şu ki, ona bu konuyu nasıl açacağımdan emin değildim.

Bu durumla, yani ailemle ne yapacağıma karar verene adar ona söyleyemezdim.

Ayaklarım birkaç basamaklı merdivenin altında durdu.

Bu da ne...

Önümdeki manzaranın gerçek olduğundan, hayal görmediğimden emin olmak için gözlerimi kırpmak zorunda kaldım.

Anton'un genellikle yatakta meditasyon yaptığı odanın köşesinde, tamamen farklı bir şey oluyordu.

Kardeşim ve arkadaşım uyuyorlardı, kolları birbirlerinin beline dolanmıştı ve alınları birbirine değiyordu.

Ayrıca çıplaklardı.

En azından üst kısımları ve bacakları çıplaktı. Özel bölgelerine bir çarşaf atılmış olmasına sevindim.

Bir ses çıkarmış olmalıydım çünkü Maks bir anda sıçrayarak ayağa kalktı. Anton da hemen arkasından kalktığında başımı tam zamanında çevirerek onları tamamen çıplak görmemiş oldum.

"*Siktir*" ile "*Lanet olsun*" sesleri arkamda yankılanıyordu, ardından homurdanmalar ve giysilerin hışırtısı geliyordu. Yüzümü başka yöne çevirmiş olmama rağmen gözlerimi sıkıca kapattım. Yanlışlıkla onların çıplaklıklarına tanık olup hayatım boyunca travma yaşamak istemiyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Maks, biraz kızgınlıkla. "Patron geleceğini bana söylemedi."

Kirill bunu her zaman yapıyor muydu? Ziyaretlerimizi ona haber mi veriyordu? "Belki unutmuştur. Ayrıca beni buraya Viktor getirdi."

Bir el koluma dokundu ve yavaşça gözlerimi açtım. "Üstünüz başınız uygun mu?"

"Evet," dediler ikisi aynı anda, Anton'un sesi Maks'tan daha sinirliydi.

Koluma dokunan Maks'tı. Kafasının arkasını ovuşturuyor, ilk kez telaşlı görünüyordu. Bir an için ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi, sonra başparmağıyla girişi işaret etti. "Viktor'la konuşacağım."

Anton'a kısa bir bakış attı, Anton da arkadaşım çıkmadan önce bir anlığına ona baktı, ardından kapının kapandığını duydum.

Kardeşim yatakta oturuyordu, başı eğik ve omuzları gergindi. Yavaşça ona yaklaşıp yanına oturdum. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır dersem, bu konuyu kapatır mısın?"

"Muhtemelen hayır."

İnleyerek parmaklarını saçlarında gezdirdi. Az önce yüzü çok huzurlu görünüyordu ama şimdi ruhunun derinliklerinde bir savaş vardı ve bu savaş vücudunun dışına taşıyordu.

"Tosha..." Koluna dokundum. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Az önce hiçbir şey yokmuş gibi görünmüyordu."

"Ne halt olduğunu bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum. Her şey lanet derecede karmaşık."

Omzunu sıktım. "Hayatımda hiç bu kadar sana yakın hissetmemiştim."

Gözleri benimkilere buluştuğunda yavaşça sakinleşti. "Hangi konuda?"

"Her şeyin karmaşık olması ve hiçbir şeyin mantıklı gelmemesi."

Aramızda birkaç saniye sessizlik oldu, sonra aynı anda iç çektik.

Ben duruma kıkırdarken, Anton tereddüt ederek gülümsedi.

"Ne halt ediyoruz biz?" Daha çok kendine sorar gibi fısıldadı.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim.

"Böyle devam edemeyiz. Aile üyelerimizin ölümleri omuzlarımızda bir yük olarak duruyor."

Bu noktada beni mi, yoksa kendini mi ikna etmeye çalıştığını bilmiyordum.

"Biliyorum."

"Beni buradan çıkarmak için bir yol buldun mu, yoksa Kirill'in karısı olarak kalmaktan memnun musun?"

"Memnun olsam bile, senin hapsedilmiş olman hoşuma gitmiyor."

"Ama?"

"Kirill'e zarar vermeni istemiyorum."

"Siktir, Sasha. Yine aynı tuzağa düşüyorsun."

"Hayır, düşmüyorum. Kirill başka bir kadınla evlenmeyi ya da beni öldürmeyi hiç planlamadı. Ayrıca, ailemizin ölümünde parmağı olduğuna da inanmıyorum."

"Yani artık ona güveniyorsun?"

"Bu konuda, evet." *Sadece onun beni yaklaşan manipülasyon oyunlarında bir piyon olarak kullanabileceğine güvenmiyorum.*

"Sen her zaman fazlasıyla sadıktın," diye iç geçirdi. "Ailene, birlikte görev yaptığın adamlara ve özellikle Kirill'e. Şimdi babamın senin iğrenç derecede nahif doğanı korumak istemesinin ve annemin seni şımartıp üzerine titremesinin nedenini anlıyorum. Seni gerçek dünyaya maruz bırakmak istemediler."

"Minnettarım ama bunun bana bir faydası olduğunu sanmıyorum."

"İnan bana, faydası oldu. En azından bir canavara dönüşmedin."

"Sen de canavar değilsin, Tosha."

Homurdanarak cevap verdi ve derin bir nefes aldı. "Şu anda bir dönüm noktasındasın."

"Eh, sen de öyle değil misin?"

"Bu... farklı."

"Tabii, haklısın. Bu noktada bana mı, yoksa kendine mi yalan söylüyorsun, emin bile değilim. Bu dünyada siyah ve beyaz yok. Aşırılıklarda kalmak imkânsız."

"Öyleyse ne öneriyorsun?"

"Bu... durumu düzeltip kendimize de bir şeyler alamaz mıyım? Sadece bir kez?"

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Ama neden?" Sesim kısılırken dudaklarım titredi.

Bu sefer omzumu sıkan Anton'du. "Bizim gibiler mutluluğu hak etmiyor, Sasha. O gün bu kavram bizden sökülüp alındı ve bir daha geri gelmedi."

Başımı iki yana salladım.

Bundan sonra hayatımızın olmayacağına inanmayı reddediyordum.

Anton gideceği yolu çoktan seçmiş olabilirdi ama ben henüz seçmemiştim.

Ne yapacağımı ve bu hastalıklı kaderi bir seferde sonsuza kadar nasıl sona erdireceğimi bulmak için hâlâ zamanım vardı.

Çocuğumun iyiliği için.

Kendim için.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Kirill

Bir şeyler ters gidiyordu.

Biliyordum, hissediyordum ve lanet olsun ki havada kokusunu alabiliyordum.

Üç hafta önce kulübeden döndüğümüzden beri bir şeyler eskisi gibi değildi.

Sasha ince bir şekilde mesafesini koruyordu. Geri döndüğünde benden başka herkesle vakit geçirmeyi tercih ettiği zamanki kadar bariz değildi. Bu sefer daha çok küçük ayrıntılarda kendini gösteriyordu.

Mesela sabah antrenmanlarını bırakmış, beni beklemekten vazgeçmişti. Benimle içki içmiyordu ve kardeşini ziyarete benimle değil, Viktor'la birlikte gitmeyi tercih ediyordu.

Sonuncusu konusunda elimden bir şey gelmiyordu çünkü Bratva'daki tüm sorunlarla boğuşuyordum. Damien'in cinayet çılgınlığını kontrol altında tutmak da bunlardan biriydi.

Yukarıdaki değişiklikler fark edilebilir olsa da diğer her şeyle kıyaslandığında geçici olarak görülebilirdi.

Birincisi, birkaç haftadır artık beni terk etmekten bahsetmiyordu.

Her fırsatta bana sadece geçici olarak karım olduğunu hatırlatmıyordu.

En önemlisi ise benim ona duyduğum kadar o da bana boktan bir arzu duyuyordu. Amına ağzımı dayayarak onu uyandırmaya çalışıyordum ama son zamanlarda roller tersine dönmüştü. Şimdi cennette onun dudakları benim aletimin etrafındayken cennette uyanan bendim.

Ancak en büyük tehlike işareti, eski robot Kristina'yla daha fazla zaman geçiriyor olmasıydı, bu da beni ve kardeşimi fazlasıyla rahatsız ediyordu.

Geçen bir garsondan şampanya kadehini kapıp bahsettiğim kardeşimin yanında dikildim. Kardeşlik ile Yakuza arasındaki ittifakı kutlamak için evde bir toplantı düzenliyorduk. Kardeşlik liderleri ve diğer grupların başları da gelmişti.

Bu ilişkinin güçlenmesinin nedeni olan Damien, Tanrı bilir nereye siktir olup gitmişti. Babasının daha önce tanıştırdığı nişanlısını da bir daha görmemiştim.

Pakhan olmanın dezavantajı, özel toplantılar yapmak ve boş sohbetlere katlanmak zorunda olmaktı ama bu şu an aklımdaki son şeydi.

Son birkaç gündür içimi kemiren bu hissin açıklamasını bulamıyordum.

Basitçe tanımlamak gerekirse, Sasha'yla ilgili bilinmeyene karşı duyduğum tedirginlik ve korkuydu. Beynimin

verdiği ilk tepki onu daha fazla boğmak, gerekirse kilit altına alıp ne kadar uğraşırsa uğraşsın kaçamayacağı bir yere kapatmaktı.

Fakat bu, aramızda varmış gibi görünen barışı tamamen yok etmek anlamına gelirdi.

Bundan da benden de nefret ederdi.

Üstelik gitmeye de çalışmıyordu.

Belki de niyeti buydu ama planlarını bozmam mümkün olmasın diye gizlice yapıyordu.

"Şaşırtıcı derecede yakınlar," dedi kardeşim yanımda, dikkatini iki kadına vermişti.

Sanki bir tür kız öğrenci birliği gibi sinir bozucu Rai ve Adrian'ın karısı Lia ile birlikte duruyorlardı.

Sasha dizlerinin hemen üstünde biten bol, siyah bir elbise giymişti. Parlak sarı saçları açıktı ve artık sırtının ortasına kadar uzanıyordu. Kadın olmaya döndüğünden beri saçlarını bir kez bile kestirmemişti.

Topukları diğerlerininki kadar yüksek olmasa da grubun en uzunu oydu. Ayrıca, söylemeliyim ki en güzeliydi.

"Daha çok, karın şaşırtıcı derecede yapışık." Öfkeli bakışlarımı kardeşime yönelttim. "Onu karımdan uzak tut."

Tek kaşını kaldırdı. "Bunun işe yarayacağından emin değilim."

"O zaman işe yarayacak bir çözüm bul."

Gülümsedi ve bu şaşırtıcı derecede muzip bir gülümsemeydi. "Kadın arkadaşlar edinmesi o kadar kötü mü? En azından onlar senin şiddetle karşı çıktığın korumalar değiller."

"Onun zamanını benden çalmaya meyilli kimseyi sevmiyorum."

"Yardıma ihtiyacın var."

"Evet. Senin yardımına. Kristina'nın karımı kim bilir nereye götürmesini engelleyecek şekilde."

Karina bile Sasha'yla mümkün olduğunca fazla zaman geçirememekten rahatsız olmaya başlamıştı. Şu anda kız kardeşim odasında saklanıyordu. Ara sıra evden çıkmaya başlamış olabilirdi ama kalabalıklar hâlâ onu korkutuyordu.

"Senin dışındaki sosyal bir çevreye ihtiyacı olabileceğini iç düşündün mü?" diye sordu Konstantin aptal gibi.

"Hayır."

'Şaşırdım derdim ama bu yalan olur..." Annemiz, -düzeliyorum, *onun* annesi- kardeşi Yakov ile birlikte merdivenlerin altında belirince cümlesi yarım kaldı.

Aile bankasının yönetim kurulundaydı, beni her zaman yok sayardı. Oysa diğer kardeşleri ilk günden beri beni destekliyorlardı. Ailenin ve bankanın reisi olan en büyük amcam da buna dahildi.

Yulia, Yakov ile her zaman iyi geçinmişti. Yıllar boyunca ziyaret ettiği tek kardeşi oydu ama Roman'la birbirlerinden nefret ettikleri için eskiden buraya nadiren gelirdi.

Ailemizin evine gelmeye ancak Roman öldükten sonra başlamıştı.

Dikkatimi tekrar Konstantin'e çevirdim. Kadehini o kadar sıkı tutuyordu ki kırılıp parçalara ayrılmamasına şaşırdım.

Yulia'yla aralarındaki gerginlik sır değildi. Ne de olsa dolaylı olarak Kristina'yı ona tercih etmiş ve annesinin onaylamadığı bir kadınla evlenmişti.

Fakat Yulia'nın gözde çocuğundan nefret etmesi için bir mucize gerekirdi. Konstantin'in bu fırsatı, toksik annesiyle arasına mesafe koymak için kullandığını düşünmüştüm ama belki de hikâyenin tamamı bu değildi.

Bakışlarım Yulia ve Yakov'un üzerindeyken gözlerimi kıstım, ardından kardeşime çevirdim. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ama hiçbir şey söylemedi.

"Konstantin." Yüzümü ona dönerken en diplomatik ses tonumu kullandım. "Örnek alınacak kardeşler olmadığımızı biliyorum ama sen hâlâ benim kardeşimsin. Eğer Yakov sana herhangi bir şekilde sorun çıkarıyorsa, gözünü bile kırpmaya fırsat bulamadan onu hayalarından asarım. Sonuçları için endişelenmene gerek yok. Onu ezmek için yeterince gücüm var..."

"Sorun Yulia."

"Yulia'yı hayali hayalarından asmamı mı istiyorsun?"

Kıkırdadı ama kısa sürdü. "Ciddi ol."

"Sorun nedir?"

"Bu sabah bir şey oldu ve ben... yanıldığıma inanmak istiyorum."

"Anlat bakalım."

"O... Birkaç kez hizmetçisine bir şeyler fısıldadığını duydum. Kris'e bağışıklığını güçlendiren otlar vermekten bahsediyordu ve Tanrı bilir daha ne haltlar. Başta pek önem-

semedim ama tedbir olsun diye Kris'e annemin hazırladığı otları vermeyi teklif ettim, sonra da lavaboya döktüm. Kris'e, onun yanında hiçbir şey yiyip içmemesini, sadece Anna'nın verdiği şeyleri yemesini söyledim." Yutkunurken âdemelması sallandı. "Bana paranoyak olduğumu söyle."

"Bahsettiğin otları test ettin mi?"

"Sonuçları bugün aldım."

"Dur tahmin edeyim. Zehirliler."

Çenesini sıktığında ihtiyacım olan tek cevabı verdi. "Belki de annem bilmiyordu..."

"Uyan artık. O kadın hiçbir şeyi amaçsız yapmaz. Bebeğinin ölmesini istiyor."

"Ama o onun torunu."

"Kara ve ben de onun lanet çocuklarıyız. Bizi öldürmeye çalışırken bunu düşündüğünü mü sanıyorsun? Kız kardeşimize hamileyken kendini siktiğimin merdivenlerden attığını kendi gözlerinle gördün. Hatırlayacak kadar büyüktün." Duraksayıp sesimi yumuşattım. "O her zaman senin güvenliğin ve iyiliğin için takıntılıydı ama Kristina'ya katlanamıyor. Kristine, ona karşı gelmene neden olan kadın. Annen ise hayır cevabını kabul eden biri değil. Muhtemelen Kristina'nın çocuğundan kurtulursa, senin karınla kalmak için bir nedenin olmayacağını ve ondan boşanacağını düşünüyor."

"Öyle bir şey olmayacak."

"O zaman öyle olana kadar durmayacak demektir."

Göğsü yoğun bir ritimle inip kalkıyordu. "Peki şimdi ne yapmam gerekiyor? Kris'in onun yanındayken artık güvende olduğunu sanmıyorum."

"Yulia'yı evden atabilirim."

Duraksadı, boynuna dokunup ardından içini çekti. "Beni de yanında ister."

"O zaman hayır de, orospu çocuğu. Yoksa bir trajediye tanık olmaya mı niyetlisin?"

"Elbette, değilim."

"O zaman sabah ilk iş hallederim." Kadehimi onun kadehine çarptım.

Hâlâ tereddütlü görünmesine rağmen içkisini yudumladı. Konstantin'in sorunu, Yulia'nın iyi yanlarını görmeye çalışmasıydı. Yulia'nın ona gösterdiği sevgiyi düşünürsek, bu anlaşılabilir bir şeydi. Ancak bir noktada Yulia onu boğmaya başlamış ve Konstantin, öyle değilmiş gibi davransa da Yulia'nın bize karşı tavrından hep nefret etmişti.

"Yakov'u daha yakından incelemek isteyebilirsin," dedi Konstantin.

"Neden?"

"Benim dahil olmayı reddettiğim her şeyde onun sağ kolu."

Hımm.

İlginç.

Bu, teorimin temelinde eksik olan ipucu olabilirmiş. Viktor'a bir mesaj attım.

Yakov'un kır evi bombalandığı sırada nerede olduğunu ve Makar'la olası iletişimlerini kontrol et.

Kısa süre sonra Adrian da bize katıldı, o da karısından ayrılmaktan hoşlanmıyordu. Neyse ki, akşam programımız hazır olduğu için birbirimizin varlığından hoşlanmak zorunda değildik.

Yakuza ve Luciano liderleriyle birkaç toplantım vardı ama aklım başka, daha acil meselelerle meşguldü.

Ana salona geri döndüğümde, Kristina'yı Konstantin'le birlikte gördüm ve Rai, Kyle ile konuşuyordu. Lia, kocasının korumalarıyla birlikteydi ama Sasha'dan iz yoktu.

Felç edici güçlü bir korku hissi beni ele geçirdi, onu ararken düzgün nefes alabilmek için kendimi zorlamam gerekti. Telefonu kapalıydı.

Siktir. Siktir. Siktir!

Kristina'ya karımın nerede olduğunu sorduğumda Sasha'nın bir süre önce çıktığını söyledi.

Bu onun temelli olarak gittiği anlamına mı geliyordu? Gafil avlanmış olabilir miydim?

Düğün yüzüğümü parmağımı neredeyse kıracak kadar sert çevirirken basamakları ikişer ikişer çıkarak odamıza gittim.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde nefesim yavaşça normale döndü. Sasha, gözleri kapalı hâlde kanepede yatıyordu, kollarını karnına dolamıştı.

Siktir.

Lanet olsun, siktir.

Böyle devam edecek olursam, yine ortadan kaybolduğunda kalp krizi geçirebilirdim.

O takip cihazını ona takmam gerekiyordu. *Hemen.*

Evet, şu an hâlâ yanımdaydı ama birkaç gün ya da birkaç saat sonra ne olacağını kimse bilemezdi.

Endişe seviyem artık kontrol edemeyeceğim bir noktaya ulaşmıştı. Evden ve dolayısıyla ondan ayrılmaktan korkar duruma gelmiştim.

Viktor'a düzenlemeleri yapmak için mesaj atmayı bitirmiştim ki Sasha kıpırdanmaya başladı. Dirseklerinin üzerinde doğruldu, gözleri uykulu ve sesi kısıktı. "Kim o?"

"Benim." Telefonumu cebime geri koydum.

Oturduğunda, gözlerinde yavaşça tanıma ifadesi belirdi. "Çok mu uzun süre yoktum? Biraz kestirmeye ihtiyacım vardı."

"Ne zamandan beri kestirmeye ihtiyaç duyuyorsun?"

Yutkundu ama hemen gülümsedi. "Eğer fark etmediysen söyleyeyim, son zamanlarda yeterince uyumama izin vermiyorsun."

"Hımm."

"Ve muhtemelen bu gece de kendini tutmayacaksın, değil mi?" Ayağa kalkmaya yeltendiğinde başımı iki yana salladım.

Sasha'nın şaşkın gözleri benimkilere takıldı ve onu birkaç saniye dikkatle izledim. "Neler oluyor, karıcığım?"

"Ne... ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Değiştin ve bunun nedenini öğrenmem gerekiyor. Sana bunu güzelce anlatma şansı veriyorum. Reddedersen, senin onaylamayacağın yöntemlere başvurmak zorunda kalabilirim."

"Hiçbir şey değişmedi."

"Saçmalık. Bir şans daha."

"Kirill..."

"Ailen mi? Seni yine kendilerine mi çekiyorlar? Anton'la yaptığın görüşmeler yüzünden mi? Seni bana karşı kışkırtıyor mu? Onların propagandasına inanmayı mı seçiyorsun?"

"Bu öyle bir şey de..."

"O zaman bana bir şey söyle!" Sözünü kestim. Sesim tüm soğukkanlılığını yitirmişti. Derin bir nefes verip var olmayan sakinliğime tutunmaya çalıştım. "Son şansın."

"Gerçekten önemli bir şey değil."

"Pekâlâ." Gözlüğümü düzelttim. "Buraya gel."

Dikkatlice yürüdü, yüzümde beliren hayvani şehveti fark edince gözleri parladı.

Sasha, benim ilkel eğilimlerimin mükemmel bir yansımasıydı. Ben sınırda olduğumda heyecanlanması, ne kadar uyumlu olduğumuzun açık bir göstergesiydi.

"Dur," diye emrettiğimde durdu. "Dizlerinin üstüne çök."

Sasha sanki daha önce hiç yapmamış gibi yavaşça pozisyonunu aldı.

"Şimdi bana doğru emekle. Sikimi ne kadar istediğini göster bana."

Dudakları aralandı ve yemin ederim ki bir şey söylemek üzereydi. Fakat bunun yerine dört ayak üstüne çökerek yavaşça bana doğru emekledi. Soluk göğüslerinin eğimi, dekoltesinin altından siyah kumaşla kontrast oluşturarak beni tahrik ediyordu.

Hafif bir sallanma kalçalarını kaldırırken, pembe bir kızarıklık yanaklarını ve boğazını kapladı. Benim Sasha'm,

baştan çıkarma oyununda acele etmiyordu ama yavaşlamadan ilerliyordu. Sanki açlık çeken aletim üzerinde yarattığı etkiyi tam olarak biliyormuş gibiydi.

Ereksiyonum daha da sertleşip *boxer* şortuma baskı yapıyor, onun sıcaklığını talep ediyordu.

Yine de sabırla kıçının buraya gelmesini bekleyerek olduğum yerde kalmayı başardım.

Ancak yüz ifadem fazla soğuk olmalıydı ki, Sasha sonunda bana ulaştığında duraksadı. Meraklı bakışları, durumu anlamaya çalışır gibi benimkilere daldı.

"Sikimi dışarı çıkar," dedim sert bir sesle.

Yumuşak elleri pantolonumun kemerini çözdü, ardından beceriksiz hareketlerle fermuarımı açıp *boxer* şortumu indirerek aletimi serbest bıraktı.

Tüm gösteri boyunca yarı sert olan aletim, onun elinde acı verecek kadar sertleşti. İki eliyle tutup, bana bakarak nazikçe okşadı.

Avuç içim yanağını kapladığında dokunuşuma yaslandı, gözlerini hafifçe kapattı.

"Sadece okşamakla kalma, Solnyshko. Sikimi boğazına kadar al."

Bir titreme geçirdi ama öğürme refleksini tetiklemeden, olabildiğince yavaşça ve nazikçe ağzına aldı. Sonra çıkarıp başını yaladı, emdi, ardından tekrar ağzına soktu. Islak küçük ağzının sürtünmesi beni deli gibi sertleştirdi.

Ancak içimden geçen tek duygu bu değildi. Şehvet hâkimdi ama içinde bir parça öfke de vardı. Öyle şiddetli ve

boş bir öfke dalgasıydı ki, ona göre hareket edersem ne kadar ileri gideceğimi bilmiyordum.

Bu yüzden yapmadım.

Ona bunu kendi başına yapma özgürlüğü verdim çünkü ağzını becerecek olursam ona zarar verecektim. Buna hiç şüphem yoktu.

Aletimi boğazının derinliklerine kadar alırken çıkardığı zevk sesleri havada yankılanıyordu, muhtemelen bunu sevdiğimi bildiği içindi. Bir de benim eğilimlerimi çok iyi öğrendiğinden, bununla yetinmiyor ve dilini kullanarak bana daha fazla sürtünme sağlıyordu.

Onun tüm hassas noktalarını biliyor olabilirdim ama o da benimkileri ezbere biliyordu. Belki de bu yüzden beni bu kadar sinirlendiriyordu.

"Boğulduğunu duymuyorum, Sasha." Sesim şehvetle kontrol arasında gidip geliyordu.

Şimdi sarımsı yeşil olan gözleri, benimkilerle buluştuğunda kararlılıkla doldu. Hızını artırıp beni boğazına aldı, hatta taşaklarımı bile okşadı.

Sasha o ritimle devam ederek, sesleri havada yankılanana kadar aletimi bir çubuk dondurma gibi emdi. Aletimi boğazının arkasına itmemek için kendimi zorlamam gerekti.

Eğer yapsaydım, duramazdım.

Eğer yapsaydım...

Beni ağzından çıkardı, gözleri parıldıyordu ve dudakları rezervatifin sıvısı ve tükürüğüyle ıslanmıştı. "Kirill..."

"Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

"Ne mi *yapıyorum*? Bana ıslak bir oral seks yapması gereken sensin."

"Evet ama normalde şimdiye kadar kontrolü ele almış olurdun."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu mu istiyorsun?"

Başını hevesle evet anlamında yukarı aşağı salladı.

"Başka ne istiyorsun, Solnyshko?"

Halıya uzandı, bacaklarını açıp ıslanmış beyaz iç çamaşırını gösterecek kadar elbisesini kaldırdı. Beni emerek bile azması her zaman hoşuma gidiyordu.

"Becer beni." Neredeyse boşalmama neden olacak kadar sesi boğuktu.

Bacaklarının arasına diz çöküp, "Ya havamda değilsem?" dedim kemerimi çıkarırken.

"Ah, lütfen. Sen her zaman havandasındır."

"Belki bugün kötü bir ruh hâlindeyimdir, Sasha." Kemerimi elime dolayıp çamaşırının örttüğü kadınlığını tokatladım.

Nefesi kesildi, tırnakları halıya gömüldü ama gözleri şehvetle doluydu. Bu yüzden çamaşırını çıkardım ve derisine kazınmış *Luchik* dövmesine bakarak inledim.

"Bu ruh hâlindeyken benden seni becermemi istememeliydin çünkü durmayacağım." Tokat attım. "Seni tüketerek sana *sahip* olacağım, karıcığım." *Tokat*. "Seni tekrar tekrar bana ait kılmak zorunda kalacağım, böylece artık gitmeyi düşünemeyeceksin."

Yerden sıçrayarak içinden yükselen iniltiyle adım dudaklarından çıktı. İç uylukları titrerken gözleri geriye dönmüştü.

"Hayır, boşalma." Merkezini tokatlamayı bırakıp deri kemeri boğazına doladım.

İnleyerek kalçalarını kaldırdığında aletim kadınlığının girişine geldi. "Lütfen, lütfen, bu aptal orgazm engellemeyi yapma. Bundan nefret ediyorum."

"Sen bana yalan söylediğinde ben nefret etmiyorum mu sanıyorsun?"

"Kirill..." Kendini aletime doğru itmeye çalıştı ama boğazındaki deri kemeri sıkılaştırarak hareket etmesini önledim.

Elini uzatıp yanağımı, burnumu ve dudaklarımı okşadı. "Lütfen... lütfen..."

Sesindeki çaresizlik işimi bitirmişti. O ışıldayan gözlerle ana baktığında onu gerçekten geri çeviremezdim.

O gözler için her lanet şeyi yapardım.

Onun içine girerken inlemesi havada yankılandı ama kemerin iki ucunu halının üzerinde zıt yönlere çekince sesi kesildi.

Sasha benim için yaratılmış olduğu için bunu yapmamla boşaldı. Onun nefesini kesmek beni tahrik ediyor, oksijeninin kesilmesi de onu tahrik ediyordu. Ben sertçe becermekten, o ise sert davranılmaktan tahrik oluyordu.

Orgazmı boyunca içine sertçe girip, hassas noktasına defalarca vurdum. Dudakları sessiz bir çığlık şeklini alırken sırtı halıdan kalktı.

Boğazındaki kemeri çıkarmaya çalışmadı. Kendini kurtarmak için doğal bir içgüdüsü bile yoktu.

Bunun nedeni onu öldürmeyeceğime güvenmesiydi.

Ona zarar vermeyeceğime, güvenini... boşa çıkarmayacağıma güveniyordu.

Yüzü çok kızarınca kemeri çıkardım ve sırtını elimle kaldırdım. Artık kucağımda oturuyordu, açı daha derindi ve aşağıdan daha hızlı itmeye başladım.

"Sikimi çok uslu bir kız gibi alıyorsun." Elbisesini çıkarmak üzereydim ama Sasha kollarını boynuma dolayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Ritmime uyarak beni çılgın gibi öperken kıçı tekrar tekrar kasıklarıma çarpıyordu.

Evet, siktir.

İçine boşalmam çok uzun sürmedi. Karım beni öpmeye devam ederken kalçalarını döndürüyor, yavaş ve baştan çıkarıcı bir ritimle yukarı aşağı hareket ediyordu.

Ondan uzaklaştım. "Benim menimle amına masaj mı yapıyorsun, Solnyshko?"

Parlak gözleri benimkilerle buluştu. "Sen her zaman bunu yapmıyor musun?"

Evet, yapıyordum ama bu kadar zevk aldığını bilmiyordum. Yavaşça içinden çıkıp onu yeniden konumlandırdım, böylece bacaklarımın arasına oturdu. Menim ve onun orgazm sıvıları halıya damladı.

"Ne dağınıklık." İç dudaklarından menimi toplayıp tekrar içine ittim.

Sasha titredi, erotik bir gülümsemeyle dudakları aralanırken parmaklarımın üzerinde yukarı aşağı hareket etti.

Titrek bacaklarına ve kasılan kadınlığına bakılırsa, hâlâ orgazmının son kalıntılarını kovalıyordu.

Kollarımda olmasının verdiği hissi biraz fazla severek onu şımarttım. Sasha'yı dört yüz yirmi kez becermiştim ve aramızdaki kıvılcım hâlâ aynıydı.

Ne? Tabii ki hâlâ sayıyordum.

Bir süre sonra onu serbest bıraktığımda bana yaslanarak başını boynuma gömdü ve bacaklarını belime doladı.

Birkaç dakika öyle kalmamızın ardından, "Bana ne olduğunu söylemeyecek misin?" diye sordum.

Titrerken kalp atışları göğsümde hızlandı. "Bir şey olduğunu nasıl anladın?"

"Çünkü normal davranmıyorsun ve seninle ilgili her şeyi fark ediyorum."

Benden uzaklaştı ama parmaklarını ensemde tuttu. "Bana zaman verebilir misin?"

"Ne kadar zaman? Bir gün? İki?"

"Bundan biraz daha uzun. Benim... önce ailemle görüşmem gerek ve..."

"Hayır."

"Onlardan sonsuza kadar kaçınamam. Tıpkı Anton'u ömür boyu hapse atamayacağın gibi."

"İkisi de mümkün."

"Kirill," dedi kızgın bir sesle. "Mantıklı ol."

"Tamamen mantıklıyım. Lanet olası aileni görmeye gittiğin son iki seferde, iki kez vuruldum ve sen de beni öldüğüne inandırdın."

"Bu şekilde asla huzur bulamayız."

"Bu konuda endişelenmeyi bana bırak."

"Bu bizim hayatımız. Senin ve *benim*. Endişe edecek kişi sadece sen değilsin. Benim de söz hakkım var. Bana karım deyip duruyorsun ama beni her konuda ortağın yapmadıkça asla kocam olamazsın."

"Zaten öylesin."

"İkimizi ilgilendiren kararları benimle paylaşmadığın sürece değilim."

"Sen sahte ölümünü sahnelerken bana bir şey söyledin mi, Sasha?" Sesim yükseldiğinde donakaldı, nefesi kesildi. "Ben öyle yapsam nasıl hissederdin, hımm?"

"Özür diledim zaten," diye mırıldandı, parmakları ensemi okşuyordu. "İkimiz de hata yaptık ama artık yeni bir sayfa açtık. Bana zaman vermelisin, lütfen."

İçimdeki her hücre bu fikre isyan etti ama yeni bir başlangıç yapabilmemiz için tam da bunu yapmam gerektiğini biliyordum.

"Tamam ama onlarla ben olmadan görüşmeyeceksin."

Gözlerini devirdi ama başını tekrar omzuma yaslarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim."

"Bu iş bitene kadar bana teşekkür etme."

Onaylayıcı bir ses çıkardı. "Partiye geri dönmek zorunda mıyız?"

"Evet."

"Of. Ama insanlar beni becerdiğini anlayacak."

"Umurumda değil. Aslında, senin benim ve yasak bölge olduğunu bilmeleri iyi bir şey."

"Mağara adamı."

"*Senin* mağara adamın."

"Hımm. Bunu sevdim." Sesi uykuluymuş gibi alçaldı. "Bana on saniye ver."

Sasha tekrar göğsüme yaslanırken saçlarını okşadığım sırada telefonum titredi.

Ekrandaki isim duraksamama neden oldu.

Patron. Ben Makar. Ortadan kaybolduğum için özür dilerim ama sana tehlikede olduğunu söylemeliyim. Buluşabilir miyiz?

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Sasha

"Burada ne işimiz var?" Gözlerim, kurum içi kliniğin bekleme salonundaki halının desenlerini takip ediyordu.

Kirill, Yulia'yı kovduktan sonra bu sabah ilk işi olarak beni buraya getirmişti. Kristina'nın hamileliği için Yulia'nın tehlike oluşturduğunu, Konstantin'in bile buna katıldığını söylemişti.

Çok dramatik bir olaydı. Yulia gitmeyi reddetmişti ve Kirill, Viktor'a onu zorla çıkarmayı emrettiğinde çılgına dönmüştü. Kirill'e zarar veremeyeceğini anlayan Yulia, kötü niyetini Karina'ya yönelterek ona tokat atmaya çalışmıştı.

Kimse onu durduramadan önce titremeye başlayan Karina'nın önüne geçip kadını itmiştim.

Konstantin, onu zehirli planlarından vazgeçirdikten sonra, Yulia şimdi eşyalarını topluyordu.

Bu sabahki karşılaşmadan hâlâ rahatsızdım. Sanki beni öldürmek istercesine bana dik dik bakan zehirli gözlerini neredeyse görebiliyordum.

Bugün Kristina'yla hamilelik kitapları okumayı planlamıştım ama çok açık vermemem gerektiği için e-kitap okuyucudan okuyacaktım.

En acil soru şuydu, Kirill'i ne kadar süre kandırabilirdim? Sürekli sevişsek de tamamen çıplak kalmamaya özen gösteriyordum. Göğüslerimin biraz büyüdüğünü veya karnımdaki şişkinliği fark etmesinden korkuyordum. Aslında Kristina'nınki kadar belirgin değildi ve kilo almaya bağlanabilirdi ama muhtemelen daha da büyüyecekti.

Onun dikkatini vücudumdan uzaklaştırmaya çalışsam da bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum.

Kirill aptal değildi. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyordu. Eğer ona söylemezsem, eninde sonunda kendisi anlardı.

Bir yanım söylemek istiyordu. Hatta dün gece her şeyi bir çırpıda söylemekten son anda vazgeçmiştim.

Fakat diğer yanım, bu adımı atarsam geri dönüşün olmayacağını biliyordu.

Kirill'in ağına yakalanıp çıkamayacaktım ve orada olmak istediğimden gerçekten emin değildim.

Özellikle de amcama ulaşmaya çalışıyor ama ulaşamıyordum. Durum en iyi ihtimalle karmaşıktı ve öyle bir yol ayrımındaydım ki hiçbir şey anlam ifade etmiyordu.

Bebek dışında hiçbir şey.

Onun varlığını öğrendiğimden beri şaşırtıcı derecede mutluydum. Tüm varlığımla istediğim tek şey oydu. Geri kalan her şey bulanıktı.

Tamam, bu yalandı. Kirill'i de istiyordum. Onu deli gibi istiyordum ve bu sadece fiziksel değildi. Onun kalbini istiyordum. Yerime başkasını koyamayacağı kadar içine işlemek istiyordum.

Ancak yara çok tazeydi, bu sefer ihtiyatlı davranmayı bırakabileceğimi sanmıyordum.

Oysa beni herkese karısı olarak tanıttığında gizlice mutlu bile olmuştum.

Üstelik sadece ailesini, çalışanlarını ve kardeşlik liderlerini kastetmiyordum, tüm sosyal çevresinden bahsediyordum. Elini belime koyarak, "Güzel karımla tanıştınız mı? O Rus," diyerek beni odada gezdirmişti.

Evet, tüm bu küçük sohbetler yorucuydu ve bunu herkesin benim ona ait olduğumu ve dolayısıyla yasak olduğumu bilmesi için yaptığına emindim. Yine de her saniyesinden keyif almıştım.

Muhtemelen bir kadın olarak onun partneri olacağımı hiç hayal etmediğim içindi.

Hayır, partneri değil.

Karısı.

Sahip olacağı tek karısı.

"Kirill?" Önüne geçtiğimde yürümeyi bıraktı.

Evden çıktığımızdan beri sorularımı görmezden geliyordu. Yüzü ifadesiz, gözleri kutup kurdundan daha keskindi ve çenesi kasılmış durumdaydı.

Gömleğinin üst düğmelerinden görünen dövmelerinin izlerine göz ucuyla bakarken ceketinin yakasına dokundum.

Sabah uyandığımda aleti içimde kayıyordu ve bu sabah beni deli gibi becermişti ama ona doyamıyordum.

Cinsel isteğim onunkiyle aynı, hatta daha fazlaydı. Hormonları suçlayabilirdim ama Kirill Morozov'u istemediğim bir gün bile olmamıştı.

Onu öldürmeyi planladığım zamanlarda bile...

"Neler oluyor?" Dikkatli bir sesle sordum.

Kendini kasıtlı olarak bana kapatmasından nefret ediyordum.

"Yakında öğreneceksin." Elimi tutup beni öylece odalardan birine sürükledi.

Hemşire ve doktor, üzerinde bazı aletlerin bulunduğu bir tepsiyle bekliyorlardı.

"Başlayabilirsiniz," dedi onlara ve omzuma baskı uygulayarak beni yatağa oturttu.

"Neye... başlayacaklar?"

Kahretsin.

Hamile olduğumu mu öğrenmişti? Eğer öğrendiyse, şimdi ne yapmaya kalkışıyordu ?

Kirill üzerime eğildi, omuzları daha geniş ve korkutucu görünüyordu. "Doktor şimdi koluna bir takip cihazı takacak. Çok uzun sürmez."

Dudaklarım aralandı. "N-ne?"

"Beni gayet iyi duydun, Sasha."

'Evet, duydum ama şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Ben asla şaka yapmam."

"Zaten lanet telefonumu takip ediyorsun. Neden buna da ihtiyacın var ki?"

"Çünkü telefon kapalı olduğunda veya kasıtlı ya da kasıtsız olarak kaybedildiğinde güvenilir değil."

"Bu yüzden sen de bedenime takip cihazı takıyorsun? Öylece?"

"Güvenliğinden emin olmak için tek seçenek bu."

Ayağa kalkıp parmağımı göğsüne dayadım. "Daha çok, beni izlemek için tek seçenek. Bunu *yapmayacağım*."

Yanından geçmeye kalktığımda kolumu tutup beni o kadar hızlı oturttu ki başım döndü.

Soğuk gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar eğildi. "Zorluk çıkarma."

"Zorluk mu? Yani bu konuda zorluk çıkaran ben miyim?"

"Sen ortadan kaybolma eğilimindesin, bu yüzden güvenliğini sağlamak için en iyi çözüm bu."

"Bunu yapma," diye nazikçe fısıldadım. "Beni ortağın yapmanın yolu bu değil, Kirill."

"Sen kaçmayı düşünürken seni nasıl lanet ortağım yapamıyorum." Sessizce olanları izleyen doktorla hemşireye baktı. "Yapın."

Mücadele etmeye başladım, tekmeleyip kolunu tırmaladım ama beni yatakta kaba kuvvetle yatağa bastırdı. Dizleri bacaklarımın iki yanındaydı, onları sabitlerken bileklerimi yatakta başımın üzerinde hapsetti.

Karnımı ezmesin diye kaslarımı gevşetmek zorunda kaldım.

Üzerimde dikilirken bir elini serbest bıraksa da omzumu yatağa bastırıp sabit tutmaya devam ediyordu.

Hemşire kolumun üst kısmını dezenfekte etti. Alkolün soğukluğu rahatsız edici bile değildi ama gözlerim yaşardı.

Bulanık görüşümle ona bakarak, "Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

"Güvende olduğun sürece benden istediğin kadar nefret edebilirsin."

"Güvende olmam gereken tek kişi sensin, pislik."

"Dök içini," dedi neredeyse alaycı bir sesle.

"Birkaç hafta sonra boşandığımız anda bunu çıkaracağım."

Bundan hoşlanmıyordu. Boşanma fikrinden o kadar nefret ediyordu ki, olumsuz duygularının ağırlığıyla göğsümün ezildiğini hissediyordum.

Güzel. Onun bana verdiği acıyı ona da vermek için söylemiştim.

Bunun olmayacağını ya da hayal gördüğümü söylemesini bekledim ama hiçbir şey söylemedi ve beni karanlığının merhametine bıraktı.

Doktorun yaptığı şey acıtmıyordu. Kirill'in beni buna maruz bırakması acıtıyordu.

Ona dik dik baktım. "Roller tersine dönseydi ve ben seni buna zorlasaydım nasıl hissederdin?"

'Yapardım."

"Sadece öyle söylüyorsun."

'Beni takip etmek istiyorsan, hemen bir takip cihazı takarım, Sasha."

"Yap o zaman. Senin her hareketini izlediğimde nasıl hissedeceğini görelim."

Bir saniye geçti.

İki.

Üçüncü saniyede, üzerimden kalktı ve yatağın ayak ucuna oturdu. Ardından, "Bana da başka bir takip cihazı tak," diye duyurdu.

Hemşire kolumla ilgilenmeyi bitirdi ama doktor dolaba gidip başka bir tepsiyle geri gelirken ona odaklanamadım.

Kirill ceketini çıkarıp sol kolunu çıplak bırakmadan önce titiz ve sakin hareketlerle gömleğinin düğmelerini açtı.

Hemşire benimle işini bitirince, yavaşça oturdum ve onun yanına yerleştim. "Gerçekten bunu yapıyor musun?"

"Aynı fikirde olmamız seni daha iyi hissettirecekse benim için sorun değil."

İkimizin de takip cihazı takmamasını tercih ederdim ama mümkün olmadığına göre, en azından bu durum yaraya merhem sürmek gibiydi.

Yine de bunu kendi isteğiyle yaptığı ve onu zorla tutmam gerekmediği gibi küçük bir gerçek vardı.

Bebeğin güvenliğinden korkmasaydım, bu pislikle boğuşup onu yere yatırırdım.

Doktor onunla işini rekor sürede bitirdi ve Viktor'un cihazı etkinleştirebileceğini söyledi.

Omuzlarım çökmüş, adımlarımı zorlanarak atarken klinikten ilk ben çıktım.

Kirill bana yetişip kolunu belime doladığında onu itmeye çalıştım. "Bana dokunma."

"Neden karıma dokunmayayım?"

"Bilmiyorum, tam şu anda gözlerini oymak istediğim için olabilir mi?"

"Bunu yaparsan sana nasıl bakacağım?"

Gözlerimi devirdim ve ufka odaklandım. "Bu, beni bir şeye zorladığın son seferdi. Bir daha böyle bir şey yaparsan, lanet kolumu kesmek zorunda kalsam bile beni asla bulamayacağın bir yere kaybolurum."

Parmakları kalçama batıyor, morartıyordu. "Sen böyle saçma şeyler düşünmeseydin, bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Belki de senin davranışların yüzünden böyle düşünüyorumdur." Ona sert bir bakış attım. "Beni eşit görmüyorsan ya da fikrimi önemsemiyorsan bunu kabul etmeyeceğim. Ciddiyim, Kirill. Rusya'ya giderken sana olan duygularımı bastırdım ve bunu bir saniye bile düşünmeden tekrar yapabilirim."

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Demek bana karşı hislerin var."

"Ciddi misin? Söylediklerimden anladığın tek şey bu mu?"

"En önemli kısmı bu değil miydi?"

"Biliyor musun? Unut gitsin. Sadece çıkmaz bir yolda ılerliyoruz."

"Yani duygular artık çıkmaz bir yol mu?"

"Sana kızgın olduğumda, evet. Öyleler."

Evin önünde durduk, bir düzine bavul bir minibüsün arkasına yükleniyordu. Kirill sadece ben durduğum için dur-

muştu. Durumdan o kadar uzaktı ki, arabaya ya da personele hiç dikkat etmedi.

Acaba bunu hep yapmak istemişti de kardeşinin hatırı için mi Yulia'yı yanında tutmuştu diye merak ettim. Konstantin artık ona karşı temkinli olduğundan, Kirill muhtemelen Yulia'nın gitme zamanının geldiğini anlamıştı.

Büyük ihtimalle, "düşmanını yakın tut" mantığıyla onun evde yaşamasına izin vermişti ama şimdi Yulia'nın ailesinin sahip olduğu bankada hissesi olan Pakhan olduğu için artık buna ihtiyacı yoktu.

Eve girdiğimizde, havada hissedilir bir gerginlik vardı. Karina merdivenlerin yanında durmuş, hayatı pahasına korkuluklardan birine sarılıyordu.

Kristina onu omzundan tutup, parmaklarıyla rahatlatmak için okşuyordu. Yulia, Konstantin'in yanına yaklaştı. Diz boyu elbisesi ve şekillendirilmiş saçlarıyla her zamanki gibi zarif görünse de ondan yıkıcı bir enerji yayılıyordu.

"Bunca insan arasından sen, bunu bana yapamazsın, Kosta. Ben gidiyorsam, sen de benimle geliyorsun."

"O yetişkin, evli bir adam, Yulia." Kirill beni de yanına alarak içeri girdi. "Lanet durumu kabullen artık."

Yulia arkasını döndü ve öfkesini anında Kirill'e yöneltti. "Bu saçmalığı onun kafasına sokanın sen olduğunu bilmeliydim, seni lanet şeytan."

"Ne diyebilirim ki?" Kirill, yüzü ifadesiz olsa da sırıtıyordu. "Senden daha iyi örnek oluyorum."

"Öyle değil, anne." Konstantin durumu kurtarmaya çalıştı ama bence çok geçti.

"Bırak her ne halta inanıyorsa ona inansın." Kirill ona tepeden baktı. "Konstantin senin gösterişli oyuncağın ya da ne yapacağını veya ne isteyeceğini söylediğin evcil bir hayvan değil. Onu bırak, yoksa ben zorla bıraktırırım. İnan bana, ikinci seçenek hiç hoşuna gitmeyecek."

"Oğlumu benden alabileceğini sanıyorsan..."

"Kimseyi almıyorum. Burada kalmayı kendi isteğiyle seçti çünkü ben ona bir birey olarak saygı duyuyorum. Senin hiç yapmadığın bir şey..."

Elini ona doğru kaldırdı ama ben çoktan yakalayıp bükerek geri savurdum. "Sana bir daha yapma demiştim."

Yulia bana, sonra Kirill'e hırladı. "Fırsatım varken seni ve şeytan kız kardeşini öldürmeliydim. Doğmadan önce sefil hayatlarınızı sonlandırmalıydım."

Odanın diğer tarafından bir hıçkırık duyuldu ve Karina, Kristina'nın kollarında titredi. Üçü arasında her zaman duygusal olarak en zayıf olanıydı, annesinin davranışlarına hiç alışamamış gibi görünüyordu.

"Anne, dur." Konstantin onu şaşırtıcı bir güçle geri çekti e ilk kez sesini yükseltti. "Dur. Kes şunu artık!"

Dudakları aralandı. "Kosta, ne yapıyorsun..."

"Senin için bahaneler uydurmaktan, kendi kardeşim ve kız kardeşim tarafından, yıllar önce onları terk ettiğim için nefret edilmekten bıktım." Kirill ve Karina'ya baktı. "Annem, ben oradan çıkarsam size de tekne göndereceğini söyledi. Daha sonra bunu açıklamaya çalıştığımda, Kirill'in bir sonraki eğitim görevine komplo kuracağını ya da Kara'yı yatılı okula göndereceğini söyleyerek tehdit etti. Sizi güven-

de tutmanın tek yolu, artık ikinizi de umursamıyormuş gibi davranmaktı. Tıpkı sen, bizi babamızdan korumaya çalışırken yaptığın gibi, Kirill."

Kocamın dudakları büzüldü ve tüm öfkesi Yulia'ya yöneldi.

Ancak konuşmaya devam eden Konstantin'di. "Senin boğucu ilginden hiç hoşlanmadım, anne. Senin yanında hep diken üstündeymişim hissettim ve senin yüksek beklentilerini karşılamak zorunda olduğumu düşündüm. Kardeşlerimi sevmediğini, onlara zarar vermekten çekinmediğini fark ettiğimde senden nefret etmeye başladım. Beni de onlardan nefret etmeye zorladığında senden daha da nefret ettim. Ama bardağı taşıran son damla neydi, biliyor musun? Karımı ve çocuğumu incitmeye çalışmandı. Bu seni asla affetmeyeceğim bir şey."

Yulia'nın çenesi titriyordu ama başını dik tuttu. "Ben sadece senin için en iyisini istiyorum."

"Biz de senin çocuklarınız," dedi Karina küçük, kırılgan bir sesle. "Neden bizim için de en iyisini istemiyorsun?"

"Çünkü lanet olası baban bana tecavüz etti!" diye bağırdı ve Kirill'e döndü. "Her şeyin sebebi sensin, seni lanet olası şeytan. Roman beni istedi ama elde edemedi, bu yüzden bana tekrar tekrar, lanet olası defalarca tecavüz etti, ta ki *sana* hamile kalana kadar. *Senin* yüzünden onunla evlenmemi sağlayıp beni bağladı. Senden ve ondan hayatımdaki her şeyden çok nefret etmeme rağmen, seni doğurmam için beni zorladı. Senin lanet yüzüne her baktığımda, nasıl dünyaya geldiğini hatırlıyorum ve seni çıplak ellerimle öldürmek

istiyorum. Seni bıçaklamak, kendi kanında boğulmanı izlemek istiyorum. Sen ve lanet olası kız kardeşin, ikiniz de tecavüz sonucu dünyaya geldiniz, duyuyor musun? Babanla her cinsel ilişkimiz rızam dışında ve acı vericiydi ama siz ikiniz küçük şeytanlar gibi dünyaya geldiniz. Konstantin, hayatımda sevdiğim tek adamdan olan oğlum. Elbette *seni* değil, onu seveceğim."

Yulia'nın sözleri yavaş yavaş anlaşılırken, oturma odasına sağır edici bir sessizlik çöktü.

Konstantin ve Kristina'nın yüzleri soldu. Karina kusacak gibi görünüyordu ve genellikle Kirill kadar duygusuz olan Yulia bile titriyordu.

Bir yandan, Karina'ya ve özellikle Kirill'e duyduğu derin nefret tamamen mantıklı geliyordu.

Diğer yandan, bu yine de doğru değildi.

Orada bulunan herkesin arasında, ifadesi değişmeyen tek kişi Kirill'di. Ancak o, aşırı durumlarda her zaman ürkütücü bir şekilde sakin olurdu. Bu yüzden orduda mükemmel bir komutandı ve şimdi Pakhan olmak için çok uygundu.

Yine de sakin olması, etkilenmediği anlamına gelmezdi. Duygularını o kadar iyi gizlerdi ki, bazen onların varlığını bile unuturdu.

"Roman, Konstantin'in herhangi bir güç veya mirasa sahip olmasına şiddetle karşı çıktığı için onun başka bir babası olabileceğinden şüphelenmiştim," dedi şaşırtıcı bir kayıtsızlıkla. "Kim o?"

Diğerleri, kadının az önce verdiği haberin ağırlığından hâlâ kurtulamamışken, kadın Kirill'e öfkeyle baktı.

"Tek umursadığın bu mu?"

"Ne bekliyordun? Sen bana hiç anne olmadığın hâlde benim sana şefkatli bir oğul olmamı mı? Flaş haber, Yulia. O pislik babamın sana tecavüz etmesi benim ya da Karina'nın suçu değil. Senin ya da onun çocuğu olmak bizim seçimimiz değildi. Varlığımız konusunda hiçbir seçim hakkımız yoktu ama bizi sevmek ya da sevmemek tamamen senin seçimindi ve sen bizim annemiz olmamayı seçtin. Ben de senin oğlun olmamayı seçiyorum."

"Onu sen öldürdün." Karina, Kristina'nın yanından ayrıldı ve yavaşça annesine doğru yürüdü. "Babamı sen öldürdün... değil mi? Bunca zamandır onun için her gün kahvesini hazırlarken... sen... onun çok çabuk kötüleşmesinin sebebi sensin."

Yulia başını havaya kaldırdı. "İstediğimden daha uzun sürdü ama en azından o aptal şüphelenmedi."

"Seni sürtük!" Karina saldırmak için ona doğru atıldı ama Konstantin onu vurmadan önce belinden yakaladı.

"Ne?" diye bağırdı Yulia. "*Ne?* Şimdi o aptal için mi üzülüyorsun? Bu olayda mağdur olan benim."

"Mağdur olan benim!" Karina bağırarak karşılık verdi. "En azından o beni sevdi. Hayatımı mahvetti ama her şeyden sonra beni sevdi. Bana iyi geceler öpücüğü verip nasıl olduğumu sorardı. Korkunç bir insan olabilir ama benim babam olmaya çalıştı. Sen asla benim annem değildin!"

Yulia, kendi kızını görmeye dayanamıyormuş gibi dilini şaklattı. "Sizinle konuşmanın bir anlamı yok. Gidelim, Kosta."

Oğlu, Karina'nın tüm vücudu titreyerek ona sarılıp ağlarken kıpırdamadı. Annesine donuk bir ifadeyle baktı. "Babam kim, anne?"

"Bu yılanın yuvasından çıktığımızda konuşuruz."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Babam kim? Hâlâ hayatta mı, yoksa onu da ortadan kaldırdın mı?"

"Konstantin!" Yulia incilerini sıkıca kavrayıp sonra yavaşça bıraktı. "Sakinleştiğinde ve sana benden başka kimsenin değer vermediğini anladığında konuşuruz. Özellikle de bu şeytanın."

Çıkarken Kirill'e öfkeyle baktı. Başı dik, adımları ölçülüydü.

Kadının gücüne hayran kalmıştım ama yine de çocuklarının hayatlarında oynadığı rolden nefret ediyordum.

Karina hıçkırarak ağlarken Konstantin sırtını okşadı. Kirill ile bakıştılar. Bu bakışların dostluk mu, yoksa anlayış mı olduğundan emin değildim.

Nedense, kardeşlerin ilişkisine müdahale ediyormuşum gibi hissettim. Büyürken de birbirlerine böyle bakıyor olabilirlerdi.

Bir süre sonra Kirill merdivenlerden çıktı. Karina ve Konstantin'in omuzlarına hafifçe vurup peşinden gittim.

Ona kızgın olmam gerekse de yaşananlardan sonra onu yalnız bırakamazdım. Duygularını saklamakta o kadar ileri gidiyordu ki sonunda bu onun aleyhine dönüyordu.

Onu giyinme odasında buldum. Ceketi yere atılmıştı ve gömleğini çıkarıyordu.

"İyi misin?" Yavaşça ona yaklaştım.

Kirill gömleğini yere atınca gergin kasları ortaya çıktı. "Neden olmayayım ki?"

Önünde durarak giysi odasının kapısıyla arasına girdim. Parmaklarım onun ensesini buldu, yanağını okşadım. "İyi olmaman sorun değil."

"Ben gayet iyiyim. Aslında, beni neden hiç sevmediğini ve asla sevmeyeceğini bilmek iyi oldu. Onun saldırganının genlerini taşıyorum, bu onun asla kabul edeceği bir şey değil."

"Onun yaşadıklarına üzüldüm ama sana ve Karina'ya sanki bu senin suçunmuş gibi davranmaya hakkı yoktu."

Hiçbir şey söylemedi ama dokunuşuma yaslandı ve yavaşça gözlerini kapattı.

Kollarımı beline dolayıp yüzümü çıplak göğsüne gömdüm. Görünüşe göre, onun ihtiyacı olan teselli buydu çünkü Kirill de kollarını belime doladı ve beni sımsıkı kucakladı.

Alçak sesli fısıltısı neredeyse kalbimi durdurdu. "Burada olduğun için teşekkür ederim, Solnyshko."

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Kirill

Sinirliydim.

Hayır, bu yetersiz bir ifadeydi. Öfkenin ve kontrolü kaybetmenin eşiğindeydim.

Kendimi içinde bulduğum durum karşısında soğukkanlılığımı korumak, insanüstü bir güç gerektiriyordu. Başka bir deyişle, Sasha'nın aramızda yavaş ama emin adımlarla oluşturmaya devam ettiği mesafeden bahsediyordum.

Yaklaşık bir hafta önce ona takip cihazını taktığımdan beri durum iyice kötüleşmişti. Ancak yine de bunu daha önce yapmıyor değildi. Tek fark, artık işi daha da ileri götürüyor olmasıydı.

Benden başka herkesle mümkün olduğunca çok zaman geçirmeye çalışıyordu. Üstelik son zamanlarda cinsel isteği şaşırtıcı derecede artmış olsa da hemen ardından her türlü bahaneyi uydurarak benden uzaklaşıyordu.

Kristina ile buluşmam gerek.

Karina'ya yürüyüşe çıkacağıma söz verdim.

Rai ve Lia beni öğle yemeğine davet etti.

Viktor beni kardeşimi görmeye götürüyor.

Her gün benimle vakit geçirememesi için bir bahane oluyordu. Yetmezmiş gibi, Damien'in karıştırdığı yeni bir meseleyle uğraşmaktan onu köşeye sıkıştıracak zamanım olmuyordu.

Belki onu yine o kulübeye götürmeliydim, böylece sadece ikimiz olurduk ve kimse bizi rahatsız edemezdi.

Aksi takdirde, bu ilişkiye koyduğu lanet olası son tarihe kadar benden giderek uzaklaşmaya devam edecekti.

"Bu konuyla ilgili içimde kötü bir his var. Tuzak gibi kokuyor," dedi Viktor, elinde silahla etrafımızı gözetiyordu.

Şehrin dışındaki bir nakliye limanının yakınındaydık. Kartellerle işlemlerimizi tamamladığımız yerlerden biriydi ama uzun zamandır, özellikle de Pakhan olduğumdan beri buraya gelmemiştim.

Bütün bu önemsiz işleri başkaları halledebilirdi.

Gece geç saatlerdi, bu yüzden sadece Viktor'un sert nefes alıp verişiyle ara sıra iskeleye çarpan dalgaların sesi duyuluyordu.

"Rıhtımın her yerine çoktan destek ekibi yerleştirdik." Gözlüğümü düzelttim. "Yani Makar bana pusu kurmayı planlasa bile, onu ve yanında getirdiği herkesi ortadan kaldırmaya yetecek kadar adamımız vardı."

"Ya Chicago şubesinin Pakhan'ıyla işbirliği yapıp bizden fazla adam getirirse?"

"Birincisi, bu paranoya. İkincisi, Makar'ın etkisini abartıyorsun."

"Ya da sen onu hafife alıyorsun..." Sözünü bitirmeden gerginleşti ve yakınımızda üçüncü birinin varlığını hissettim.

Tahmin ettiğim gibi, Makar konteynerlerin arasından dikkatlice çıktı. Bize yaklaşırken etrafı dikkatle inceliyordu.

Yanımda Viktor'u fark edince adımları ağırlaştı. Yalnız görüşmek istemişti ama Viktor'un benim gölgem olmaktan vazgeçmeyeceğini şimdiye kadar anlamış olmalıydı.

Makar ortalama yapılı, sivri burunlu ve ince dudaklı, kel bir adamdı. Ayrıca her zaman bir beden küçük gibi görünen takım elbise giyerdi.

"Yalnız görüşeceğimizi sanmıştım?" diye sordu, önümüze gelip çenesiyle Viktor'u işaret etti.

"Senin kural koyacak haddin yok, orospu çocuğu," dedi kıdemli korumam her zamanki keskin üslubuyla.

"Onun bizi kalçamızdan yapışık doğduğumuzu düşündüğünü biliyorsun." Ses tonum Viktor'unkinden daha samimi ve daha yumuşaktı.

Makar, her ne kadar bakışları sürekli sağa sola kaysa da biraz rahatlamayı başardı.

"Nerede olduğunu söylemek ister misin?" diye sordum aynı dostça tonda.

"Buralardaydım." Derin bir nefes alıp verdi. "Seninle bir daha asla görüşmemem gerekiyordu."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Birlikte çalıştığım kişinin seni ortadan kaldırmayı planladığını öğrendim ve bu asla planın bir parçası değildi. Öylece oturup izleyemezdim. Baban sana zirveye çıkmana yardım etmemi söyledi, senden kurtulmamı değil."

Viktor öne çıktı. "Orada durup kendi patronuna karşı başka biriyle işbirliği yaptığını itiraf etmeye cüret mi ediyorsun?"

"Başka seçeneğim yoktu! Ailem tehdit edildi."

"Bana gelebilirdin ve ben de onların güvenliğini sağlardım." Viktor'u omzundan tutup geri çektim. "Ama başka bir neden daha vardı, değil mi?"

Makar kel kafasının yanını kaşıdı. "Sasha'nın dikkatini önemli şeylerden uzaklaştırdığını düşündüm. Ayrıca o, babanın düşmanlarının kızı."

"Bu yüzden onu öldürmenin en iyi yol olduğuna karar verdin." Sakin bir şekilde onayladım, o kadar sakindim ki yutkundu.

"Sadece yardım istendi."

"Kim tarafından?"

"Konstantin."

Vücudum kaskatı kesildi ve kulaklarım çınladı. Viktor bile duyduklarına inanamıyormuş gibi kaşlarını çatmıştı.

Kardeşime karşı çok yumuşak ve ihmalkâr mı davranmıştım? Bu göreve katılmış olabileceğini nasıl görmezden gelebilirdim?

Arnavut adamın gizli buluşma ve müttefikinin bana mümkün olduğunca zarar vermek istediği sözleri mantıklı şimdi bir anlam kazanmıştı.

Son birkaç aydır yaptığı her şey mükemmel bir oyun muydu? Yoksa onun benden daha iyi bir manipülatör olabileceğini gözden kaçırmış mıydım?

Doğru sözleri söylemişti. Doğru duyguları göstermişti. Çocukken olduğu gibi yanımda durmuş ve bana bir kardeş gibi bakmıştı.

"Kanıt," dedim Makar'ın doğrulmasına yetecek kadar gergin bir sesle.

Kardeşimle plan hakkında yazıştığı mesajları ve birlikte çekilmiş bazı fotoğrafları gösterdi.

Mantıken, bunlar sahte olabileceği için yeterli kanıt olmamalıydı ama zihnim tam tersi yönde çalışıyordu.

Bu, Sasha'nın katilini ya da kutsal sayılana el uzatma cüretini gösteren kişiyi ararken gözümden kaçan detaydı.

Karım sahte bir iz bıraktığını söylediğinden ve DNA sonuçlarının manipüle edildiğini anladığımdan beri, failin yakınlarda olduğunu biliyordum.

Sadece ne kadar *yakın* olduğunu bilmiyordum.

Korumalarımdan şüphelenmeye hazırdım ama Konstantin den, özellikle de düğünden sonra eski hâlini görmeye başladığımdan beri hiç şüphelenmemiştim.

Belki de hepsi bir maskeydi.

Sasha'nın öldüğünü sandığım iki ay boyunca benim çöküşümü ve kontrolümü kaybetmemi izlemiş olmalıydı.

Destek verirken içten içe gülmüş olmalıydı.

"Beni ortadan kaldırmayı planladığını söyledin." Makar'a sert bir bakış attım. "Nasıl?"

"Bilmiyorum ama senin Pakhan olmaya layık olmadığını ve senin yerine onun geçmesi gerektiğini düşünüyor. Bana inanmalısın, patron. Ona bu konuda asla yardım etmem. Baban onun aile reisi olmasını hiç istememişti ve ben de aynı fikirdeyim."

"Roman, Konstantin'in oğlu olmadığını çoktan biliyor muydu?"

Makar'ın dudakları aralandı ama başını salladı. "Yulia'nın aldattığı adamı bulmak için tüm gücünü harcadı. O piç kurusu, Yulia'nın kocası olduğunu bile bilmediği için onunla arkadaş bile oldu. Zamanı geldiğinde de onu ortadan kaldırdı."

Yapbozun parçaları bir araya gelmeye başlamıştı. "Belsky Örgütü'nün bir parçası mıydı?"

Makar tekrar başını salladı.

"Hangisi?"

"Anatoly Ivanov."

Sasha'nın amcasıydı. Tanrıya şükür babası değildi, yoksa durum çok çabuk karmaşıklaşırdı.

Yine de benim pislik kardeşimin kuzeniydi.

"Roman bunu nasıl öğrendi?"

"Yulia her yaz Rusya'nın kırsalına gidiyordu. İlk kez senin doğumundan bir yıl sonra gitmişti. Ancak sonra bunu

bir ritüelmiş gibi yapmaya başladı. Başlangıçta hepimiz tatil için gittiğini sanıyorduk. Fakat Roman, o zamanları belirli bir adamla buluşmak için kullandığını öğrendi. Anlaşılan, yıllarca süren bir ilişkileri varmış ama sadece yazları, tanıdıkları herkesten uzak, isimsiz bir Rus kasabasında buluşuyorlarmış. Yaz dönemi bitince Yulia New York'a dönüyor, adam da ailesinin yanına gidiyormuş."

"Roman da onu ve tüm ailesini yok etmeye karar verdi."

"Sadece onunla oynamayı ve ardından da onu karısının önünde öldürmeyi düşünüyordu. Ancak sonra Rus hükümeti ona Belsky Örgütü'nün oluşturduğu tehdidi ortadan kaldırmak için örgüte sızmasını istedi, o da hemen kabul etti. Son günlerinde Yulia, Roman'ın bu işe karıştığını öğrenmiş ve Anatoly'yi uyarmaya çalışmış olabilir ama muhtemelen çok geç kalmıştı."

"Babam o operasyonla ilgili herhangi bir kayıt tutmuş muydu?"

"En sevdiği kitabın sayfalarının arasına sakladığı birkaç not vardı."

"Suç ve Ceza." O kitabı hangi lanet nedenden dolayı kasaya koyduğunu merak ediyordum ama şimdi cevabını almıştım.

"Dikkatli olmalısın, patron. Konstantin seni ortadan kaldırmadan önce onu ortadan kaldır."

"Kaldıracağım." Silahımı çekip alnına doğrulttum.

Yüzü bembeyaz oldu. "Ne... Güvenliğimi sağlayacağına söz vermiştin."

"Sadece itirafın süresince. Karımı öldürmeye kalkışarak çok büyük bir hata yaptın, Makar ve bu günahın cezası ölümdür."

Onu alnının ortasından vurdum, Makar gürültüyle yere düşerken silahın sesi yankılandı.

Ah. Siktir.

Sasha'ya onun kaderini kendisinin belirleyeceğine söz vermiştim ama dayanamayıp kontrolümü kaybettim. *Yine.*

Yüzüm o kadar gerildi ki tendonlarım kopmadığına şaşırdım.

Viktor sahneyi izliyordu ve sonra bana odaklandı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, karımı öldürebileceğini sanan diğer orospu çocuğunu cezalandıracağım."

Kimse Sasha'ya zarar verip hayatta kalamazdı.

Lanet olası kardeşim bile.

Geri döndüğümüzde, ailemi -ya da ailem sandığım şeyi- akşam yemeği yerken buldum.

Konstantin, Karina'nın söylediği bir şeye gülüyordu, Sasha ve Kristina ise birbirlerine tabakları uzatıyordu.

Yulia gittiğinden beri evde bu hava hâkimdi. Konstantin onu bir kez bile ziyaret etmemiş, karısı ve ailesinin geri kalanıyla burada kalmayı tercih etmişti.

Ya da daha doğrusu ödülünü, yani benim pozisyonumu gözden kaçırmak istemiyordu.

Viktor ve birkaç adamımla birlikte yemek odasına girdiğim anda, herkesin dikkati bana çevrildi.

"Kirill," dedi Konstantin hâlâ gülümseyerek. "Kara'nın saçmaladığı şeyleri duymalısın."

"Bir düzine kız ve erkek yeğen istemek saçmalık değil. Sen ve Kristina yarısını alabilirsiniz, Kirill ve Sasha da diğer yarısını."

Sasha bana baktı, yanakları kızardı ama yüzümü gördüğü anda hareketleri dondu.

Dünyada bir şeylerin ters gittiğini anlayabilecek biri varsa, o da buradaki kadındı.

Hiçbir şey söylememe gerek yoktu. Makar'ın itirafını duyduğumdan beri beni saran karanlık havayı çoktan hissetmişti.

"Peki ya sen, Kara?" Konstantin kaşlarını oynattı. "Çocuk yapmayı düşünmüyor musun?"

"Hayır. Ben sadece havalı teyze olmak istiyorum." Kız kardeşim bana ters ters baktı. "Çocuklarını doğurmayı kabul etmesi için hemen Sasha'yı şımartmaya başlasan iyi olur."

Sasha zoraki bir gülümseme takınsa da dikkatini hemen bana çevirdi. "*Ne oldu?*" diye sordu dudaklarını oynatarak.

"Gel, bize katıl Kirill," dedi Kristina. "Viktor ve diğerleri de gelebilir, eğer istersen."

Karina sırıttı. "Evet, gelin!"

Viktor'a işaret ettim. "Al onu."

İki adamım Konstantin'e doğru ilerlerken yemek masasında sessizlik hâkim oldu. Durumun farkına varan kardeşimin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Sanki arkasından iş çeviren benmişim, aslında ihanet eden kendisi değilmiş gibi, ihanete uğramış bir ifadeyle bana bakma cüretini gösterdi.

"Kirill...?" diye sordu boğuk bir sesle.

Karina, koluna yapışıp gözlerini öfkeyle bana dikerek haykırdı. "Ne yapıyorsun? Onu bırakmalarını söyle."

Sasha sandalyesinden kalktı ama sesi nazikti. "Sorun ne?" diye sordu.

"Seni öldürmeye çalıştı ve benim pozisyonumu almaya kalkıyor, bunların yanı sıra başka şeyler de var, hepsini araştıracağım."

Konstantin adamlarımla boğuştu. "Sen ne saçmalıyorsun? Ben asla böyle bir şey yapmadım!"

"Kolayca itiraf etmeni beklemiyorum ama o noktaya geleceğiz. Onu bodruma götürün."

"Hayır, lütfen." Kristina ayağa kalkarken sesiyle vücudu titriyordu.

Olayların gidişatına inanamıyormuş gibi, solgun yüzü ve şişmiş gözleriyle tüm olayı izliyordu.

"Bütün bunların bir açıklaması olmalı," dedi Sasha, dikkati Kristina ve Karina'daydı. Onlar da korumalara boş yere saldırmaya çalışıyorlardı.

"Açıklamayı zaten biliyorum, bu yüzden onu cezalandırmak için götürüyorum."

"Kirill, lütfen..." Kristina'nın gözleri yaşlarla doluydu. "O senin kardeşin."

"Kardeşim olduğu için onun ihanetine karşı hiç toleransım yok. Viktor, onu bodruma götür. *Hemen*."

O ve diğer korumalar emre uydu. Konstantin direnip küfürler savururken benimle konuşmak istese de sürüklenerek götürüldü.

Karina son derece dramatik bir şekilde tekmelemeye, bağırmaya ve bana vurmaya başladı ama onun saçmalıklarına ayıracak vaktim yoktu, bu yüzden onu itip uzaklaştırdım.

En şiddetli tepkiyi Kristina verdi. Kocasının direnerek götürülmesini gördükçe rengi soluyordu. Gözyaşları yanaklarından akıyordu fakat peşinden gitmeye çalıştığında dengesini kaybetti.

Sasha onu yakalayıp oturttu ve bir bardak su verdi.

Konstantin bu durumla birlikte daha da çılgına döndü, adamların elinden kaçmayı neredeyse başarıyordu ama Viktor devreye girince hiç şansı kalmadı.

O gözden kaybolunca tek kelime etmeden yukarı çıktım.

Karina'nın çığlıklarını ve ağlamalarını, Kristina'nın kırılgan yalvarışlarını, hatta Sasha'nın beni çağırışlarını bile duymamayı seçtim.

O kadınlar ne derse desin, hain bedelini ödeyecekti.

Ofisime gidip kasayı açtım ve Fyodor Dostoyevski'nin *Suç ve Ceza* kitabının eski Rusça baskısını çıkardım.

İlk baktığımda garip bir şey bulmamıştım ama yine de kasada saklıyordum. Belki de Roman'ın keyfi davranan biri

olmadığını bildiğim içindi. En sevdiği kitap olsa bile kasaya öylece koymazdı.

Kitabı masama koyarken ofisimin kapısı aniden açıldı. Bol, lacivert bir elbise giymiş olmasına rağmen Sasha bir savaşçı kadar öfkeli şekilde içeri girdi. Bu tarz kıyafetler ona hiç yakışmasa da artık onun tarzı olduğunu düşündüm.

Masamın önünde durdu, gözleri ateş gibi parlıyordu. "Ne yapıyorsun, Kirill?"

"Sana söyledim. Bir haini cezalandırıyorum."

"Onu suçladığın hiçbir şeye inanmıyorum. Hiçbir kanıtın yok."

"Makar'ın var. Sevgili kardeşimle yaptığı yazışmaları bana gösterdi."

"Sen... Makar'la mı görüştün?"

"Ve onu öldürdüm ama öncesinde, senin cinayetini planlayan kişinin kim olduğunu açıkladı."

Sanki beni duymamış gibi birkaç kez başını iki yana salladı. "Konstantin'in böyle bir şey yapacağına inanmıyorum."

"O zaman öyle olman için seni kandırdığı kadar safsın demektir."

"Bu kadar basit olamaz. Sen de hissediyor olmalısın. O Konstantin! Daima sana bir kardeş gibi saygı duydu, senden nefret ediyormuş gibi davranmak zorunda kaldığında bile."

"Belki nefret kısmı gerçektir ve tüm bu olay bir numaradır."

Uzun bir nefes verip omuzlarını düşürdü.

"Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi? Herkese, ailene bile şüpheyle bakan bu adam olacaksın. Belki bir gün beni hapse atıp ihanet ettiğimi düşündüğün için işkence edeceksin."

"Saçmalama."

"Bu nasıl saçma olabilir? Kendi kanından, canından olana bile en ufak bir güven payı bırakmıyorsan, bana nasıl bırakacaksın? Senin onaylamadığın bir şey yaptığım anda benden şüphelenecеksin."

"Peki neden benim onaylamadığım bir şey yapasın ki, Sasha? Hımm? Neden son zamanlarda aramızda mesafe yaratıyorsun?"

"Çünkü sen lanet olası bir aptalsın, o yüzden!" Sertçe nefes aldı. "Konstantin'i serbest bırakacak mısın?"

"Hayır."

"Bu durumda, kocasını serbest bırakana kadar Kristina'nın yanında kalacağım."

Ardından dönüp kapıyı arkasından çarparak kapattı ve çıktı.

Peşinden gidip saçlarından sürükleyerek geri getirmek istedim ama bu işleri daha da karmaşık hâle getirirdi.

Bu yüzden birkaç saniye bekleyip derin bir nefes aldım, sonra tekrar kitaba odaklandım.

Tahmin ettiğim gibi, iki sayfa birbirine yapışmıştı. Dikkatlice ayırdım ve içinde küçük bir hafıza kartıyla bir mektup buldum. Kağıdı açtığımda, babamın dağınık el yazısıyla yazılmış kelimelere baktım.

Kirill'e,

Bunu okuyorsan, ben öldüm ve sen benim vârisim oldun demektir.

Bilmen gereken birkaç şey var...

Okudukça resim daha da netleşti. Sanki Roman bunu yazarken onun kafasının içindeymişim gibi geliyordu.

Bitirdiğimde, haini cezalandırmak için ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Sasha

'Bu noktada pes etmek üzereyim. Lanet olsun ki çok az kaldı!"

Şu an söyleniyordum ama beni şikâyet etmeden dinleyen biri olduğu için şanslıydım.

Daha doğrusu iki kişiydi.

Anton ve Maks diğer yanımda oturuyordu. Arkadaşım elini omzuma koymuştu, Anton ise sessizce başını sallıyordu. Çok az konuşan biri olsa da çok iyi bir dinleyiciydi.

Kirill, Konstantin'i bir suçluymuş gibi hapse attığından beri üç gün olmuştu. Hiçbirimizin bodruma girmesine izin verilmemişti, bu yüzden ona orada ne halt ettiğini bilmiyorduk.

Bu bilgi eksikliği ise daha da kötüydü çünkü kötü senaryoların aklımıza gelmesine neden oluyordu.

Kristina ve Karina'yı teselli etmeye çalışmıştım ama hiçbirimiz Kirill'in planlarını bilmediğimiz için bu imkânsızdı. Her an onu öldürebilirdi, o zaman ne olacaktı?

Kristina ve çocuğuna ne olacağını düşünmüş müydü? Ailesi, onların isteğine karşı gelip Konstantin'le evlendiği için onu pek sevmiyordu.

Bir de Karina vardı. Kardeşi diğer kardeşini öldürürse onun durumunun nasıl kötüleşeceğini düşünmüş müydü?

Fakat ne de olsa Kirill, başkalarının duygularını hiçbir zaman umursamamıştı. Tek bildiği planları ve manipülasyonlarıydı, diğer herkese orta parmağını gösterirdi.

Buna ben de dahildim.

O piç kurusu benimle konuşmaya bile çalışmamıştı. O gün ofisinde söylediklerimi kelimesi kelimesine kabul etmiş, varlığımı görmezden geliyordu. Sık sık geç saatlere kadar evde olmayışı da durumu kolaylaştırmıyordu. Ya da onu her gördüğümde ona dik dik bakmam...

O da bana bakarken yüzünün ifadesi değişmiyordu, ardından lanet Viktor'la birlikte ofisine kapanıyordu.

"Biliyor musun, ikimizin tam ortasına bir hendek kazan kendisiyken aramıza mesafe koyanın ben olduğumu söylemesi çok komik." Sertçe nefes aldım. "Ayrıca bu sürekli Viktor'la birlikte kalma olayı da nedir?"

Maks gülümsediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. Evdeki gerginlikten biraz uzaklaşmak için Viktor'a beni buraya getirmesini söylemiştim.

Anton ve Maks'ın şakalaşıp birbirlerine takıldıklarını görünce çok sevindim. Geçen sefer geldiğimde Anton,

Maks'ın kaçmayacağına söz verdiği sürece onu her zaman dışarı çıkardığını söylemişti.

Kardeşimin görevlerini ne kadar süre unutabileceğini ve bu sözünü tutabileceğini bilmiyordum ama şimdilik her şey yolunda gidiyordu. Gergin ya da stresli görünmüyordu. Aslında, son birkaç haftadır hiç bu kadar huzurlu görünmediğini düşünüyordum.

"Neye gülüyorsun?" diye sordum Maks'a.

Eğlendiğini saklamakta kötü bir iş çıkarıyordu. "Bana mı öyle geliyor, yoksa Viktor'a kıskançlık mı duyuyorsun?"

"Bu doğru değil."

"Aslında, öyle," diye Anton gereksiz yere onu destekledi.

"Şimdi bir düşününce, sen her zaman bir şekilde ona karşı kıskançtın," diye devam etti Maks.

"Doğru. Kirill onunla bire bir görüşme yaptığında kişisel olarak alınırdı."

"Tosha!" Dirseğimle onu dürttüm. "Neden ikiniz bana karşı birleşiyorsunuz? Buraya bunun için gelmedim."

"Yine de bu doğru." Maks omzumu okşadı. "Viktor'un kalıcı olduğu gerçeğine alışmalısın. Viktor, ancak o öldüğünde Kirill'i bırakacak."

Anton, Maks'ın elini nazikçe omzumdan çekti.

Ona gizlemediğim alayla gülümsedim. "Şimdi kıskanan kim?"

Anton bana yan gözle baktı. "Birinin kız kardeşime dokunmasından hoşlanmıyorum."

"Yalancı. Eskiden Maks'ın kimseye dokunmasını istemezdin, sadece bana değil."

"O çok yapışkan. İğrenç."

Arkadaşım Anton'un yorumlarını tamamen görmezden gelerek sırıttı. "Ah? O ne demek oluyor, Sasha?"

Kardeşim dudaklarını oynatarak, "*Yapma*," dedi ama ben çoktan Maks'a dönmüştüm.

"Bazen kolunu büküp aniden şiddet uyguladığı zamanları hatırlıyor musun?"

"Ah, evet. Karakterine uymayan davranışlar sergilediği anlar vardı."

"Daha çok, senin herkese temas odaklı davranmandan hoşlanmadığı için kontrolünü kaybediyordu. Özellikle de beni sevdiğini düşündüğü için."

"Biri kıskançmış, ha?" Maks, omzumun üzerinden Anton'a bakarken yüzü aydınlandı. Anton ise hiç de eğleniyor gibi değildi.

"Bitirdiniz mi?" İkimize de sert bir bakış attı.

"Hayır. Aslında bu hoşuma gitti." Maks bana yaklaşmıştı. "Çocukken nasıldı?"

"Bir yetişkindi." Gülümsedim. "Anton'un çocuk olduğu bir zamanı hatırlamıyorum, son birkaç yıldır onu sürüklediğin tüm o oyunların olduğu zamanlar hariç."

Maks parmaklarını bir L işareti şeklinde çenesine uzattı. "Yani bu benim iyi bir etki yarattığım anlamına mı geliyor?"

"En iyisi hem de."

"Onun sik şeklinde egosunu şişirme," diye homurdandı Anton. "Zaten kendini Tanrı'nın insanlara armağanı sanıyor."

"Kesinlikle öyleyim. Değil mi, Sasha?"

"Evet." Güldüm. "Fazla aşırısın ama buna bayılıyorum."

"Duydun mu, Antosha?" Maks, kardeşimin ayağına kendi ayağıyla hafifçe vurdu. "Kız kardeşinden takdir dersleri almalısın. Duygusal olarak senden daha olgun."

"Öyle olsaydı, tam bir sosyopata âşık olmazdı."

Neşem kaybolurken omuzlarım çöktü. "Ah..."

Bu sefer, Maks Anton'un ayağına vurdu. "Ortamı oku, nislik."

"Ne? Bu doğru."

"Buraya bunun hatırlatılması için gelmedi, değil mi?"

"Ah, üzgünüm. Kafasını kuma gömüp, her şey yolundaymış gibi davranmak ve ailemiz peşimizde değilmiş gibi yapmak daha mı iyi?"

Maks ve ben gerildik.

"Ve sen de bunu sabırsızlıkla bekliyorsun, değil mi?" Arkadaşım gergin bir sesle sordu.

"Elbette. Burada kilitli kalmanın benim hayalim olduğunu mu sanıyorsun?"

Maks'ın yüzü sertleşirken kasları o kadar gerilmişti ki, sanırım bir şeye, daha doğrusu birine yumruk atacaktı.

Ancak bunun yerine, bir hamlede ayağa kalktı. "Viktor'un benim için bir işi olup olmadığına bakacağım."

"Maks..." dedim gerginliği nasıl azaltacağımı bilemeden.

"Lanet olası pisliğin tekisin," dedi Anton'a, ardından odadan fırlayarak çıktı.

Kardeşim tüm bu süre zarfında kaşlarını çatmış, onu izliyordu.

Maks çıktığında, Anton başının arkasını ovuşturarak içinden kısık sesle küfretti.

"Bunu söylememeliydin, Tosha."

"Ben sen ya da o değilim. Er ya da geç gerçekleşecek olan ufuktaki savaşı öylece unutamam." Saçlarını tekrar, bu sefer daha sert ovuşturdu. "Hiçbirimiz bunu durduramayız."

"*Sen* durabilirsin. Amcan ve Babushka ile konuşursan, seni dinlerler. Sen onların geleceğe dair umutlarısın. Eğer onlara, gerçekleştirmek istedikleri çılgın darbe planından vazgeçtiğini söylersen..."

"Öyle olmaz işte. Babamın bıraktığı yerden devam etmek benim görevim."

"Senin için hangisi daha önemli? Maks mı, yoksa görev mi?"

Yutkunurken âdemelması oynadı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu yolda devam edersen, onu kaybedersin. Eğer bununla bir sorunun yoksa, tabii ki devam et." Elini tutarak sesimi yumuşattım. "Onun senin için en iyi şey olduğunu görebiliyorum, Tosha. Görev ve savaşları düşünmekten vazgeçmen için yanında onun gibi birine ihtiyacın var. Hayatını hiç yaşamadın, kendi hayallerin olmadı. Bu hepsinin olması için senin fırsatın."

"Senin düşündüğün kadar ütopik değil. Gerçeklik hayallerden çok daha acımasızdır."

"O hayal için hiç savaşmamışsan bunu nasıl bileceksin ki?"

"Peki ya sen? Kirill için tekrar savaşacak mısın?"

"Bilmiyorum ama bunun için kesinlikle savaşırım." Elini tutup karnımın üzerine koydum.

Anton'un kaşları çatıldı ama sonra dudakları durumu anlayarak aralandı. "Yoksa sen..."

"Hamileyim. Evet."

"Vay canına. Çok uzun sürmedi."

Şakayla omzuna vurdum. "Ben gitmeden önce oldu. Şimdi ikinci üç aylık dönemdeyim."

"Seni yanında tutmak için bir nedeni varken Kirill çok mutlu olmalı."

"Tam da bu yüzden ona söylemedim." Elini bırakıp parmaklarımı kucağımda birbirine doladım. "Bebek yüzünden kalmam için beni zorlamasını istemiyorum. Fakat aynı zamanda bunu ondan ne kadar saklayabileceğimi de bilmiyorum. Sadece istiyorum ki onun... Bilmiyorum..."

"Seni normal bir insan gibi sevmesini mi?"

"Evet, sanırım."

"O ailede normal kimse yoktu. Hele Kirill asla değil."

"Peki ya sen?"

"Olabilirdim."

"Hadi canım. Az önce Maks'a karşı savunmaya geçtin çünkü bilinmeyenden korkuyordun."

"O farklı. Maks'ın yumuşak bir yanı vardı ama Kirill'in yok. O, herkesten ve her şeyden çok planlarının başarısıyla ilgileniyor."

Aksine inanmak istiyordum ama kendi kardeşini hapsettikten sonra artık neye inanacağımı bilmiyordum. Belki Anton ve onu duygusuz olarak tanımlayan diğerleri haklıydı.

Bunca yıl sonra, onun gizlediği başka bir yanı olduğuna inanmanın yanlış olduğunu kabul etmeliydim.

Sadece bana adanmış bir yanı...

Belki de bu denklemde hayalperest olan bendim.

Hiçbir şey söylemediğimde, "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordu. "İkimiz de bu durumu sonsuza kadar sürdüremeyeceğimizi biliyoruz."

"Albert amcayla iletişime geçmeye çalıştım ama başaramadım."

"Acil durum şifremi kullanmayı dene. Benim için gelecektir."

"Ama benim için gelmez mi?"

"Muhtemelen gelmez."

"Of."

Anton bana anlayışlı bir bakış attı. "Kirill'i öldürmek üzereyken onu kurtardığından beri sana hiç güvenmediler. Bunu tekrar yapacağını düşünüyorlar ve muhtemelen haklılar."

"Oğlumun babasını öldürmelerine izin vermemi mi bekliyorsun?"

"Ortada çocuk olmasa bile onu öldürmelerine izin vermezdin."

Evet, bu doğruydu.

Bir parçam, Kirill ne yaparsa yapsın onu her zaman koruyacaktı. Ondan nefret edebilirdim, ona tokat atmak, tekmelemek ve yumruklamak isteyebilirdim ama birinin ona zarar vermesine asla izin vermezdim.

Bu da toksik bir ilişkinin tanımıydı.

"Her neyse, artık beni buradan çıkar," dedi Anton.

"Sadece bana yardım edeceğine söz verirsen."

"Ailemizi öldürmene mi yardım edeceğim?"

"Hayır, sadece bir kez olsun mantıklı davranmalarını sağla." Omzunu sıktım. "Maks için ve en önemlisi kendin için yap, Tosha. Yeni bir başlangıca ihtiyacın var."

Homurdansa da tek kelime etmedi.

Çıkarken kapıda Maks'la karşılaştım.

"Gidiyor musun, Sasha?"

"Evet. Kristina ve Karina üzgünken onları uzun süre yalnız bırakamam."

Omuzlarımdan tuttu. "O pislik kardeşinin saçmalıklarını dinleme. Kirill'in seni önemsediği kadar birini önemsediğini hiç görmedim. Adamların dediklerine göre, seni öldü sandığında kendini yok etme noktasına gelmiş. Duygularını ifade etmekte pek iyi değil ama senin, onun için her şey demek olduğunu biliyorum."

"Vay canına. Teşekkürler, Maks." Omzumun üstündeki eline dokundum. "Ve eğer teselli olacaksa, benim *pislik* kar-

deşim köşeye sıkıştığını düşündüğünde savunmaya geçer, o yüzden onun saçmalıklarını dinleme. Her zaman Kirill'e baktığım gibi sana bakan birini istediğini söylemiştin, değil mi? O kişi Anton."

Dudakları aralandı ama hemen boğazını temizledi. "Saçmalama."

"Kör olma. Sen dışarı çıkarken yüzündeki ifadeyi görmedin." Yanağından öptüm. "Birbirinize iyi bakın, tamam mı?"

Onaylayıcı bir ses çıkardığında yüzümde bir gülümsemeyle oradan ayrıldım.

Ancak arabada huysuz Viktor'u gördüğümde gülümsemem anında kayboldu. Patronunun yanında olmak yerine beni buraya getirmekten kesinlikle nefret ediyordu.

Artık üzerimde lanet olası takip cihazı olduğuna göre, aslında Kirill'den kendi başıma gelmeme izin vermesini isteyebilirdim.

Viktor benim için arka kapıyı açmak üzereydi ki ön koltuğa oturdum.

"Arka koltuğa da geçebilirsin," dedi direksiyona geçtikten sonra.

"Senin şoförüm olman fikri hoşuma gitmiyor."

Her zamanki hoşnutsuz sesiyle homurdanırken toprak yolda ilerlemeye devam etti.

"Kirill'in kendi kardeşine işkence etmesine gerçekten aldırış etmiyor musun?" diye sordum otoyola çıktığımızda.

"Benim fikrim ya da fikrimin olmaması hiç önemli değil."

"Ama olmalı."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edelim, gitsin."

"Viktor, yapma. Bu ders vermeye çalıştığı başka bir çete üyesi falan değil ki. Onun *kardeşi*. Onu incitirse, sadece Konstantin'i kaybetmez. Karina'yı, Kristina'yı ve karnındaki yeğenini de kaybeder."

"Sanki bunu yapmaya karar vermeden önce Kirill sonuçlarını düşünmemiş gibi konuşuyorsun."

"Bu daha da kötü! Ailesine onarılamaz bir zarar verse bile umursamadığı anlamına gelmez mi bu?"

"Neden bana soruyorsun ki? Ona sor. Ayrıca, onun karısı olduğundan emin misin?"

"Bu ne demek şimdi?"

"Bilmiyorum. Sen söyle."

"Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Olabilir."

"Mesela..."

"Söyleme özgürlüğüne sahip değilim."

Ah. Bazen Kirill kadar sinir bozucu oluyordu. Birbirlerine bu kadar yakışmalarına şaşmamalıydı.

"Bilmeceyi bırak Viktor..."

Bir patlama sesinin duyulmasıyla sözlerim kesildi ve araba sağa savruldu. Viktor arabayı yolda tutmaya çalışırken emniyet kemerine tutundum.

"Arka lastikler vuruldu. Eğil!" Viktor başımı tutup öne doğru itti. Silahımı ve her zaman torpido gözünde olduğunu bildiğim yedek mermileri el yordamıyla aradım.

Viktor'un elini başımdan ittim, yoksa yola konsantre olamayacaktı.

Ateş saçan gözleri bana çevrildi. "Ne yapıyorsun?"

"Sen sürerken ateş ediyorum."

"Aklından bile geçirme. Yaralanırsan patron beni öldürür."

"Şu an ikimiz de tehlikedeyken patronun umurumda değil."

Camı indirip bizi takip eden iki minibüse birkaç el ateş ettim. Ancak lanet olası tüfekleri olduğu için onlar bize daha fazla ateş etti.

Kahretsin.

"Sadece lanet olası eğil!" Viktor'un sert sözleri havada yankılandı.

Bize yöneltilen kurşun yağmurundan kaçmaya çalışırken hasar almış arabayı sürmekle uğraşıyordu.

Sonsuza kadar dayanamazdık.

Mühimmatım azalıyordu ve adrenalin seviyem lanet olası korkuyla etkileniyordu.

Başka koşullar altında bu kadar korkmazdım ama şimdi bir çocuk taşıyordum, elimden gelen her yolu deneyemezdim, yoksa o zarar görürdü.

Nişan alma yeteneğim istediğim kadar iyi değildi ve kalbim göğsümde şimşek hızında atıyordu.

Sonunda yolun kenarına saptık ama neyse ki Viktor, arabayı dik bir uçurumdan düşmeden hemen önce durdurmayı

başardı. Araba uçurumun kenarında sallanıyor, bizi aşağıya düşmekle tehdit ediyordu.

Birbirimize bakıp aynı anda dışarı fırladık. Dışarı çıktığımız anda araba aşağıya düştü.

Ancak nefes almaya fırsat bulamadan, iki minibüs bize çok uzak olmayan bir yerde durdu.

"Koş," dedi Viktor silahını iki eliyle tutarak. "Ben bir şekilde hallederim."

"Hayatta olmaz. Öldürülürsün."

"Aptal olma. Burada kalırsan sen de öldürülürsün."

"Şimdi kaçsam bile öldürülürüm."

"En azından dene." Bana öfkeyle baktı. "Sen ölürsen Kirill beni affetmez."

"Sen de öldüğünde affedecek bir şey kalmaz, dâhi."

"Aleksandra..." diye uyardı.

"Ne?"

"Sen Pakhan'ın karısısın. Lanet olsun, öyle davran."

"Sen de onun kıdemli korumasısın. Sensiz işlerini halledebileceğini mi sanıyorsun?"

Uzun bir nefes verdi ama birkaç adam araçtan inerken tek kelime etmedik.

Çok üzgünüm, bebeğim. Adrenalinle yaşayan ve seni koruyamayan aptal ebeveynlerin çocuğu olduğun için üzgünüm.

Oğlumu göremeyeceğim düşüncesi gözlerimi yaşlarla doldurdu. Onu kollarımda tutamayacaktım. Ya da yanaklarından öpemeyecektim.

İyi tarafı, birlikte ölecektik.

Aklıma gelen son düşünce Kirill'di. Onu son bir kez göremeyeceğim için, onu son gördüğümde ona öfkeyle baktığım için, ya da...

Düşüncelerim, minibüslerin arkasında lüks bir *Mercedes* durduğunda dağıldı.

Arabadan çıkan kişi dudaklarımın aralanmasına neden oldu.

Babushka?

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Kirill

Her şeyin plana göre ilerlediğini söyleyebilirdik.

Yani, Sasha benden nefret ettiği ve muhtemelen beni terk edebilmek için günleri saydığı düşünülürse, *her* şey diyemezdik.

Terk etme kısmı gerçekleşmeyecekti, sadece lafın gelişiydi.

Bana istediği kadar kızabilirdi. Yöntemlerimi eleştirebilir, küfür gibi geçen üç gün boyunca ona dokunmamı yasaklayabilirdi.

İsterse beni terk edebileceğini düşünerek kendini kandırabilirdi ama gerçekte bu saçmalıkların hiçbiri gerçekleşmeyecekti.

O ısrar ettikçe, kalması için çözümler bulmam o kadar çabuk olacaktı.

Bunun için benden nefret edecekse, o zaman edebilirdi.

Onsuz bir hayata mahkûm olmaktansa nefret edilmeyi tercih ederdim.

Bunu daha önce yaşamıştım ve o cehennem gibi iki ayı düşünmek bile hâlâ beni dehşete düşürüyordu.

Sasha her zaman benim için o veya bu şekilde önemliydi. Fakat onu kaybettiğimi düşündüğümde, onun benim için nefes almaktan daha önemli olduğunu anlamıştım.

Ancak bu başka bir günün düşüncesiydi.

Bugün, Damien'in adrenalin dozu ve diğer sikik saçmalıkları hakkında gevezelik edişini dinlerken telefonuma bakıyordum.

Pakhan olmanın dezavantajı, işleri evden yürütmekti. Bu özellikle istediğim bir durum değildi ve kesinlikle evden yürütmesem de idare edebileceğim bir şeydi.

Özellikle de evim şu anda savaş alanı gibi olduğu için. Karina resmen beni pusuda bekliyordu ve Kristina kırık porselen gibi görünüyor, beni her gördüğünde gözyaşlarına boğuluyordu.

Buna bir de karımın, gözlerimiz her buluştuğunda bana dik dik bakması eklenince, o anda evden pek hoşlanmadığımı söyleyebilirdim.

Bu yüzden, son zamanlarda önerdiği bir planı tartışmamız gerektiğini bahane ederek kendimi Adrian'a dayattım. Söz konusu planın uygulanması tesadüfen Damien'i de içeriyordu. Eğer isterse benimle burada buluşmasını ona mesaj atmış da olabilirdim.

Ne?

Çabalarımın sonucunu beklerken sıkılıyordum ve Damien o sırada ulaşabileceğim en eğlenceli soytarıydı.

Ancak bugün onun abartılı önerileri bile beni eğlendirmiyordu.

Belki de bu fırtına sona erdiğinde ya her şeye sahip olacağım ya da hiçbir şeye sahip olmayacağım düşüncesi yüzündendi.

Ofisindeki kanepede yanımda oturan Adrian bana dirsek attı. "Evimi eğlence salonu olarak kullanmayı bitirdiysen..."

Yumruğuma dayadığım başımı kaldırıp ona baktım. "Pakhan'ını kovuyor musun?"

"Bazılarımızın yapması gereken işi var."

"Sence benim yok mu?" İleriyi işaret ettim. "Çok önemli bir mesele için buradayız... Neydi o, Damien?"

Dudaklarından *brownie* kalıntılarını sildi. Bu adam dünyadaki en kötü tatlı düşkünüydü ve insanlar ona kek, *brownie* veya kurabiye ikram etmezse kişisel olarak alınıyordu.

Eğer ilk takıntısı olan şiddet onu daha önce öldürmezse, bir gün bu ikinci takıntısı yüzünden zehirlenerek ölecekti.

"Dinle, Pakhan. Bunu son kez tekrar ediyorum." Öğleden sonra olmasına rağmen ikinci votka kadehini tek yudumda kafasına dikti. "Biri seni kişisel olarak kızdırdığında yaptığımız topyekûn savaşları biliyorsun, değil mi?"

"*Topyekûn*..." Adrian gözlerini kıstı. "... derken, tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Hadi Adrian. Aptal olma."

Kahkahamı bastırıp kıkırdarken Adrian bana yan gözle baktı.

"Ne?" Masummuş gibi davrandım. "Damien'in *sana* aptal demesi komik."

"Öyle zaten." Damien votka bardağını masaya vurdu. "Topyekûn savaş, kan gölü ve hareket eden herkes öldürmeyi içerir ve bu harekâtı yöneten tek kişi benim, diğerlerinin bölgelerinden gelenler de dahil. Onlar kârlarını düşünür, cesetleri saymak da bana kalır."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Hangi grubu düşündün?"

"Neden ona bu kadar müsamaha gösteriyorsun?" Adrian fısıldadı. "Sadece daha da çıldıracak."

Omzumu silktim. "Eğlenceli."

Damien parmaklarını bana doğru şıklattı. "Sorduğuna sevindim! İtalyan ailelerinden herhangi birini tercih ederim. Diğer eziklerden daha sertler. Hatta daha da iyisi, Chicago veya Boston'dan bazı Ruslar."

"Hmm. Düşüneceğim."

Adrian başını bana doğru eğdi. "Ciddi misin?"

"*Ciddi misin* derken ne demek istiyorsun?" Damien ona ölümcül bir bakış attı. "Sana söylüyorum, orospu çocuğu, sinir bozucu saçmalıklarınla eğlencemi bozmaya çalışma."

"Senin çılgınlığın, organizasyona karşılayamayacağımız kadar pahalıya mal oluyor."

"Boş, boş ve daha fazla sikik boş laf. Pakhan umursamıyor. Seni bu kadar geren nedir, inek?"

Bu sefer yüksek sesle güldüm.

"Az önce ne sikim dedin sen?" diye sordu Adrian sert bir sesle.

"Sen hep bilgisayarının başında oturup hackleme ya da artık her ne sikimse onu yapıyorsun. Bana sorarsan, ineklerin tanımı bu."

"Haksız değil," dedim kahkaham dinince.

"Sen uyurken seni bu dünyadan sileceğim, Orlov. O zaman bu inekle başa çıkabilecek misin, görürüz."

"Sayılmaz çünkü gerçek kavga ben uyurken olmaz." Dikkatini bana çevirdi. "Neyse, asıl konuya dönelim. Bu sa-aşı ne zaman başlatacaksın, Pakhan?"

"Ben mi?"

"Dinliyor muydun? Bu işin başlaması için senin alınman erekiyor."

"Doğru. Peki insan kendini nasıl alınmış yapar?"

"Akıllısın. Kendin bul. Senin için bütün işi ben yapamam."

"Anlıyorum," dedim sahte, düşünceli bir ses tonuyla. "Gelişmelerden seni haberdar ederim."

"Bu yakında mı olacak?"

"Hayır."

"Sikeyim, neden hayır?"

"Çünkü senin oynayacak çok önemli bir rolün var."

"Ne?" Gözleri parladı. "Başka bir savaş mı?"

"Evlilik."

"Evlilik, nasıl lanet bir savaşın yerini alabilir, Pakhan?"

"Alır. Bilmiyorsan, evlilik bazen savaş gibi olabiliyor. Değil mi, Adrian?"

Adrian onaylayıcı bir ses çıkardı. "Hayatında yaşayacağın en kötü savaş, Orlov."

"Kesinlikle," diye onayladım. "Karın her fırsatta kazanmaya çalışacak ve sen kaybetmek zorunda kalacaksın. Hem de isteyerek."

"Hayatta olmaz. Ben asla savaşı kaybetmem."

"Evlilikte kazanan yoktur," dedi Adrian. "Gücü devredeceğin tek kişi karındır, yoksa onu kaybetmeye hazır olmalısın."

Başımı salladım. "Bazen onu geri kazanmak için, ona karşı kaybetmişsin gibi numara yapman gerekir."

Biz konuştukça kaşları çatıldı. "Sikeyim, bu çok kafa karıştırıcı. Ben kazanacağım. Konu kapanmıştır."

"Çok yeni," dedim Adrian'a.

"Çok deneyimsiz," diye yanıtladı Adrian.

"Zor yoldan öğrenecek."

"Ve biz de izlerken her saniyesinin tadını çıkaracağız."

"Hey!" Bakışları ikimiz arasında öfkeyle gidip geldi. "Bu da ne sikim demek oluyor?"

Cevap vermeye hazırlandığım sırada telefonum titredi. Ekrana baktığım anda duraksadım.

Tahmin ettiğim gibi, bilinmeyen numaradan gelen bir mesajdı. Er ya da geç görüşme talebiyle bana ulaşacaklarını bekliyordum ama bu mesaj beklediğim şey değildi.

Karın bizde. Bir saat içinde tek başına buraya gel, yoksa ölür.

Elim telefonu sıkıca kavradı ve çenem öyle sert kapandı ki tendonumun kopmamasına şaşırdım.

O siktiğimin...

Onu Anton'u ziyaretinden dönerken kaçırmış olmalıydılar. Viktor'u aradım ama telefon doğrudan sesli mesaja düştü.

Kötü senaryoları kafamdan atmak için gözlerimi kısa bir an için kapattım. Onu kaçırmış olsalardı, Viktor bana hemen haber verirdi.

Tabii, onu da öldürüp Sasha'yı kaçırmadılarsa...

Takip cihazına baktığımda duraksadım. Konum, yaklaşık kırk beş dakika uzaklıktaydı.

"Ne oldu?" diye sordu Adrian, tavrımdaki ani değişikliği fark etmiş gibiydi.

"Senden bir şey yapmanı isteyeceğim."

"Ne?"

"Eğer varsa, güvenlik sistemine sızmanı."

"Hangisi?"

"Yolda ayrıntıları mesaj atarım." Ayağa kalkıp Damien'a döndüm. "Az önce alındım, bu yüzden karım ve Victor dışında sana gönderdiğim yerdeki herkesi öldürmekte serbestsin."

Çıkarken Maksim'i aradım. İki çalışta telefonu açtı. "Ben Maks."

"Zamanı geldi."

Sesi sertleşti. "Emredersiniz, Patron."

Bunu yapacaklarını biliyordum ama korkunç bir hata yapmışlardı. Sasha'yı bu işe karıştırmışlardı.

Bu ilk değildi ama kesinlikle yaptıkları son hata olacaktı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Sasha

Tıp.

Tıp.

Tıp!

Ailemin cesetlerini ve yüzüme sıçrayan kanlarını görmeye kendimi hazırlamış olarak yavaşça gözlerimi açtım.

Sağ tarafımdan bir inilti sesi geldi, ardından alçak bir küfürle, "Hadi!" duyuldu.

Yukarıya baktım ama başımın üzerinde asılı cesetler yerine, köşelerinde siyah çamur lekelerinin olduğu yeşil bir çatı vardı. Duvarların yüzeyine yer yer örümcek ağları gibi çatlaklar yayılmıştı.

Nemin iğrenç kokusu yüzünden doğru düzgün nefes alamıyordum. Her nefeste ciğerlerim tıkanıyor, neredeyse sa-

hip olduğumu bile bilmediğim bir klostrofobik tepkiye neden oluyordu.

Pencere yoktu ve tek çıkış paslı, metal bir kapıydı. Buna titreyerek yanıp sönen floresan ışıkları da eklendiğinde, askeri sorgu odasını andıran bir sahne gibiydi.

Damlama sesi, köşedeki sarımsı lavaboya su sızdıran gevşek bir musluktan geliyordu.

İniltinin kaynağı ise yanımdaki metal bir sandalyede oturan Viktor'du. İkimiz de rahatsız edici bir sürtünmeye neden olan kalın plastikten kayışlarla bağlanmıştık.

Şakağından süzülen kurumuş kana rağmen, hayatta ve iyi olduğunu görünce rahat bir nefes aldım.

Viktor'a bir şey olsaydı, Kirill bununla başa çıkamazdı. Bu yüzden hayatta kalmayı başardığını görünce inanılmaz rahatlamıştım.

Neden burada olduğumuzu anlamak için zihnimi zorladım.

Hatırladığım son şey, biri beni bayıltmadan önce Babushka'yı görmüş olmamdı. Viktor'a da aynısını yaptıklarını tahmin ediyordum ama o muhtemelen daha fazla direnmişti. Bu da yarasını açıklıyordu.

Sonrasında burada uyandığımdan başka hiçbir şey hatırlamıyordum.

Viktor'un sandalyede kıpırdanışına bakılırsa, bağları çözmesi pek mümkün görünmüyordu. Kendim de denedim ama kollarımın, göğsümün ve bacaklarımın tamamı çok sıkı bağlanmıştı.

"Bir umut var mı?" Sesim biraz sersemlemiş çıkınca boğazımı temizlemem gerekti.

Viktor dikkatini bana çevirdi ve başını iki yana salladı. "Deniyorum ama sonuç yok."

O kaçmayı başaramazsa, benim başka bir çözüm bulmam zor olacaktı.

İçimizden birini devirmeyi ya da sırt sırta verip birbirimize yardım etmeyi düşünürken, kapı gıcırdayarak açıldı.

Bizi kaçıranlar içeri girdiğinde ikimiz de donup kaldık.

Babushka'yı daha önce de o soğuk yüz ifadesi ve korkutucu bastonuyla görmüştüm ancak ona eşlik eden diğer ikisi, tam anlamıyla birer sürprizdi.

Üçü de bize güvenli bir mesafede durduğunda, çenem neredeyse yere düşecekti.

Babushka ortada durdu ve dikkat çekmek için bastonunu yere vurdu ama istesem bile ona bakamıyordum.

Dikkatim diğer ikisine kayıyordu.

Biri Albert amcaydı, bu tahmin edilebilirdi ama üçüncü kişinin varlığı öyle değildi.

Viktor bile hâlâ sandalyede debelenmesine rağmen gözlerini ona dikmişti.

Bize tepeden bakan, üstünlük dolu yüz ifadesiyle karşımızda duran kişi, Yulia'dan başkası değildi.

Koyu kırmızı elbisesi ve siyah tasarımcı ayakkabılarıyla her zamanki gibi zarif görünüyordu. Altın sarısı saçları Fransız topuzu şeklinde toplanmıştı ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Ne..." Ne diyeceğimi bilemediğimden susup kaldım. Böyle bir durumda ne sorabilirdim ki?

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Sasha." Amcamın sesi odada yankılanarak yüzüme tokat gibi çarptı. "Sana gerçekten bir şans daha vermek istedim ama sen, ileri giderek aileni öldüren adamın yanında kalmayı seçtin."

Dudaklarım titredi. "Ben... onun böyle bir şey yaptığına inanmıyorum. Beni buna ikna edecek hiçbir kanıt da görmedim."

Babushka yaklaşıp bastonunu savurarak karnıma vurdu. Kovalanırken hissettiğim o dehşet duygusu, çok daha güçlü bir şekilde geri döndü.

Bebeğim.

"Küstah! Senin gibi bir kızı olduğu için baban mezarında ters dönüyor olmalı!"

"Babam asla senin kadar kalpsiz olmazdı." Ona dik dik baktıktan sonra gözlerimi amcama çevirdim. "Yulia burada ne arıyor?"

Burnunu havaya kaldırarak, "Ben bir müttefikim," diye kadın kendi ağzıyla cevapladı. "Aynı düşmana karşı olduğumuza göre, güçlerimizi birleştirmemiz mantıklı."

"Kirill'in senin oyunlarına kanacağını sanıyorsan..."

"O zaten yolda," diye sözümü kesti amcam. "Görünüşe göre onun zayıf noktasını başından beri biliyormuşuz. *Sen.*"

Omurgam birden dikleşti ve olası olaylar aklımda canlandı.

Kirill'i tek başına buraya getirmek için bizi kaçırmışlardı. Geldiğinde de onu öldüreceklerdi.

Bunun bir tuzak olduğunu anladığını ve gelmeyeceğini umuyordum. Ya da en azından yanında destek getirecekti.

Ölümüne doğru yürüdüğünün mutlaka farkına varırdı... değil mi?

"O şeytan öldüğünde," dedi Yulia. "Kosta yeni Pakhan olacak."

"Ve Anton serbest bırakılacak, ailenin lideri olarak hak ettiği yere dönecek," dedi Babushka. Sesi daha zayıftı ve yakından bakınca, sanki zamanın rüzgârları yüzüne esmiş gibi çok daha yaşlı görünüyordu.

Aklım, Kirill'i öldürmeyi planladıkları gerçeğine takılıp duruyordu ve eğer bunu yaparlarsa...

Hayır.

Bu olasılığı düşünmeyi reddediyordum. Kimse Kirill'in canını almayı başaramazdı.

Hiç kimse.

Büyükannemin kötü niyetli bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim. "Anton'un ailenin karanlık işlerini yönetmekle ilgilenmediğini hiç düşündün mü? Belki de görev, gereksiz dramalar ve savaşların dışında başka bir hayat düşünüyordur."

"Saçmalık. Anton rolünü biliyor ve aramızdaki bir hainin aksine bu rolü gururla üstlenecek."

"Hain mi? Şimdi *hain* ben miyim?" diye sordum inanamayarak. "Son altı yıldır, beni asla takdir etmeyen ve ait olduğumu bana hissettirmeyen bir ailenin kuklası olmak için bir erkek olarak yaşadım. *Sizi* korumak için kendimi ve

kimliğimi feda ettim ama siz yine de bana bu lanet ailenin bir üyesi olduğumu hissettirmediniz. Kim hissettirdi, biliyor musunuz? Kirill! Sadece ben istedim diye koşulsuzca beni ailesi kabul etti. Eğer kanıt olmadan onu öldürmenize izin vereceğimi sanıyorsanız, hayal görüyorsunuz demektir."

"Burada hayal gören tek kişi sensin," dedi amcam. "Artık bizi durduramazsın, Sasha. Bu yüzden o sandalyeye bağlandın."

"Onun, gözlerinin önünde öldürülmesini izlemeni sağlayacağız," diye ekledi Yulia.

"O senin oğlun!"

"O şeytanı hiç oğlum olarak görmedim. O sadece pislik babasının rahatsız edici bir hatırlatıcısı. Ondan kurtulduğumda, sonunda Roman'ı onun lanet yüzünde görmeyeceğim."

"Bunu söylemeyi kes! Onun babasının yaptıklarıyla hiçbir ilgisi yok, Karina'nın da öyle."

"İkisini de tek tek ortadan kaldıracağım."

O anda aklıma bir şey geldi ve dikkatimi Albert amcaya çevirdim. "Katliamı kimin yaptığını ve Kirill'in beyni olduğunu söyleyen bir kaynağın olduğunu söylediğinde, Yulia'yı mı kastediyordun?"

Başını sallayarak onayladı. "Birkaç yıldır bilgi alışverişinde bulunuyoruz."

"Ciddi olamazsın. Az önce onu duydun. Tek istediği Roman ve Kirill'den kurtulmaktı. Kocasının sağlığı bozulsun diye yıllarca onu zehirledi ve Roman kaçınılmaz şekilde öldü. Kirill'i harcayabilmek için yalan söylüyor."

"Roman ve Kirill'in orduya yazılmadan hemen önce plan hakkında konuştuklarını duymuş."

"Yalan söylüyor!" Ailemin yok edilme planının arkasında onun olabileceği fikrine neredeyse kanmış olduğuma inanamıyordum.

Kalbimin derinliklerinde bildiğim gerçeğe, Kirill'in silahsız sivilleri veya çocukları hedef alan biri olmadığına inanmalıydım.

Yine de onların planlarına aptalca kanmıştım, kendimi tekmelemek istedim.

Tüm bunların, Yulia'nın Konstantin için iktidarı ele geçirmek üzere hazırladığı ayrıntılı planın bir parçası olduğuna dair en ufak bir şüphem kalmamıştı. Bunca yıldır ailesinin desteğini bile kazanmak için mücadele etmiş ama hiçbir zaman pes etmemişti ve asla bir kaybeden gibi görünmemişti.

Muhtemelen Babushka ve amcamla olan ittifakının, sonunda istediği sonucu vereceğini biliyordu.

"Hayal gören sensin." Yulia bana yaklaşıp yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Onu bir şey sanıyorsun ama o bir canavardan başka bir şey değil. Roman, yoluna çıkan bir aileyle ne yapması gerektiğini sorduğunda kapının arkasındaydım. Kirill, hepsini tek tek nasıl etkili bir şekilde ortadan kaldıracağına dair ona ayrıntılı bir rapor verdi. Aslında bana minnettar olmalısın. Senin başaramadığın intikamı ben alıyorum."

Onun kötü niyetli yüzüne tükürdüm. "Sen narsist bir yalancı ve sürtüksün. Ağzından çıkan tek kelimeye bile inanacağımı sanıyorsan, hayal dünyasında yaşayan *sensin*."

Gözleri kapandı ve elinin tersiyle yanaklarını sildi, ardından bana o kadar sert bir tokat attı ki sandalyede sendeledim.

Elinin izi yanağımda yanarken gözlerim yaşardı. Viktor bağlarına karşı kaslarını gererken küfürler savurdu. "Ona dokunma!"

"Yoksa ne olur?" Yulia öfkeyle baktı. "Sen de onun kadar işe yaramazsın."

Viktor homurdandı ve sessizlikte o hayvani sesi yankılandı. Göz göze geldiğimizde, Yulia'nın sinirlerini bozmasına izin vermemesi gerektiğini ona bakışlarımla anlattım. O da Kirill'le aynı hamurdan yoğurulmuştu. Bu tip insanlar başkalarının yoğun duygularıyla oynamaktan zevk alırdı.

"Haklısın," dedi Viktor bana. "O bir yalancı. Patron, babasına asla bahsettiği planla ilgili bir şey vermedi. Aslında, Rusya'da vurulduğundan beri Belsky Örgütü'nün neden onu hedef aldığını bulmaya çalışıyor."

Cevap gün gibi ortadaydı. Onlara bu bilgiyi Yulia vermişti.

"O patlamadan sonra ölü kalmalıydın." Yulia bana öfkeyle baktı. "O şeytanın senin öldüğüne inanması için DNA testini bile tahrif etmek için zahmete girdim."

Dudaklarım aralandı. "Bunu sen mi planladın?"

"Ve Kirill'in acı çekmesini izlerken her saniyesinden zevk aldım. Eğer geri dönmeseydin, kendini öldürtecekti ama hayır, inat etmek zorundaydın."

"Sen... sen..." Ne diyeceğimi bilemedim. Bir yanım bir annenin oğluna bu kadar acı çektireceğine inanamıyordu

ama diğer yanım onun bundan daha da ileri gidebileceğini biliyordu.

Sadece Kirill'i hiç oğlu olarak görmemekle kalmıyor, dahası onu düşmanı olarak görüyordu.

Albert amca telefonuna baktı ve gülümsedi. "Sonunda geldi."

Kalbim hızla atmaya başladı ve ağzımı dolduran tükürüğü yuttum.

Lütfen bana destek getirdiğini söyleyin. Lütfen...

Kapı tekrar açıldığında umutlarım söndü ve iki iri yarı paralı asker Kirill'i içeriye götürdü.

Yalnızdı.

Kahretsin.

Lanet olsun!

Ne halt düşünüyordu ki?

Onu buraya getirmeden önce silahlarını almış olmalılar, bu yüzden tamamen savunmasızdı.

Tüm dikkatler ona çevrildi ama onun açık renkli gözleri bana takıldı ve beni baştan aşağı süzdü. Yüzüme geldiğinde, muhtemelen yanağımdaki kırmızı izi görünce çenesindeki kaslar gerildi.

Ona dehşet ve korku dolu bir bakışla karşılık verdim, kafamda binlerce soru dolanıyordu. *Buraya öldürülmeye mi geldin? Nasıl böyle bir şeye kandın?*

Ancak yüzündeki sakin ifade, heyecanımı kısmen de olsa yatıştırmayı başardı.

Adamlar onu üçünün önünde diz çöktürdü. Yere gürültüyle çarptığında içim sızladı. Sırtı bana dönüktü ama onlara baktığı sırada kayıtsız ifadesini neredeyse görebiliyordum.

"İndir aşağı o lanet başını, şeytan." Yulia ona o kadar sert bir tokat attı ki kafası sağa doğru savruldu.

Muhtemelen daha kışkırtıcı bir ifadeyle ona tekrar baktı çünkü Yulia'nın gözleri alevlendi ve ona daha sert bir tokat attı. "Başını eğ dedim."

"Kes şunu!" Onun yaşattığı onca şeyden sonra ona vurmaya cüret ettiği için gözlerini oymak istercesine bağlarımla boğuştum.

"Ona aldırma, Sasha. Annem bana karşı aşırı bir nefret besliyor gibi görünüyor, bu yüzden içini dökmesine izin veriyorum."

"İstediğin kadar alaycı olabilirsin, seni piç. Ama bugün nefes alacağın son gün. Seni yok etmeden önce biraz daha güçlenmene, evlilik hayatının tadını çıkarmana izin vermeye hazırdım ama oğlumu hapsedip işkence ederek ölümcül bir hata yaptın."

Ah. Demek bu yüzden bugün daha da fazla zehirliydi. Kirill'in kardeşine yaptıklarını duyarsa ne yapacağını merak ediyordum ama bu planı çoktan hazırladığını düşünmemiştim.

Albert amca bir silah çıkardı ve Kirill'in kafasına doğrulttu. "Son bir isteğin var mı?"

"Hayır..." Sesim titriyordu, sandalyede ileri geri sallanıyordum.

Viktor da aynısını yapıyordu, yüzü gergin ve kızarmıştı.

"Yapma, amca," diye yalvardım. "Katliamın arkasında o yok. Lütfen, amca. Senin için ben ufak bir anlamım varsa, bunu yapma."

"Kapa çeneni, küstah çocuk." Babushka bastonunu yere vurdu. "İşini yap, Albert."

"Bir saniye," dedi Kirill, durumu göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede soğukkanlıydı. "Ailenin ölümünü planladığımın kanıtı, Yulia'nın sana söylediği sözler, değil mi?"

Albert amca tek kaşını kaldırdı. "Sasha'nın dediği gibi sen de onun yalancı olduğunu mu söyleyeceksin?"

Kirill bana baktı ve gururlu, kalp durduran bir gülümsemeyle dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. Gözlerim yaşlarla dolu olsa da ona aynı şekilde gülümsedim.

Sana inanıyorum, dedim gözlerimle. *Şimdiye kadar emin olmadığım için özür dilerim.*

Bakışlarını amcama geri çevirdi. "Merak ediyorum. Sevgili annemin senin kardeşinle ilişkisi olduğunu biliyor muydun?"

Babushka'nın yüzü soldu. "Bu saçmalık da ne?"

"Vur artık şunu," dedi Yulia.

Tam da bunu yapmak üzereyken Albert amcamın yüz ifadesi değişmedi.

"Hayır!" diye çığlık attım ama o bunu yapamadan Babushka amcamın eline vurdu ve silah karşı duvara fırladı. "Onun söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Yulia'nın ifadesi soğuk kaldı ama tüm vücudu ürkütücü bir şekilde hareketsizleşti.

"Çok teşekkür ederim. Senin mantıklı bir insan olduğunu biliyordum," dedi Kirill aynı soğuk tonda. "Şöyle ki, Yulia yıllarca oğlun Anatoly ile bir ilişki yaşadı. Sonuç olarak, o erkek kardeşimin biyolojik babası. Hikâyenin burada bittiğini sanıyordum ama babamın bıraktığı bir mektuptan, oğlunun karısı en küçük çocuklarına hamile kaldıktan sonra bu ilişkiyi sonlandırdığını öğrendim. Tabii ki, her zaman istediğini elde eden Yulia bundan hoşlanmadı. Annem, biraz fazla sahiplenicidir. Düzeltiyorum, *çok* sahiplenici. Eğer Anatoly'ya o sahip olamayacaksa, kimse olamazdı. Peki ne yaptı? Roman'a kasten ilişkiden bahsetti. Roman'ın onun manipülasyonlarından haberi olmadığını düşünüyordu ama öne sürülen her iddianın doğruluğunu kontrol etmek için Roman'ın her zaman özel dedektifler tuttuğunu gözden kaçırmıştı. Roman, Anatoly'nin katliamdan tam bir yıl önce ondan ayrıldığını bu şekilde öğrendi. Hâlâ başka bir erkeğin ona ait olana sahip olmuş olmasından hoşlanmıyordu, bu yüzden hükümet sizin yok edilmeniz için bir teklifle ona ulaştığında bunu kabul etti. Fakat işte bulmacanın en önemli parçası, Bayan Ivanova. O planı ona veren Yulia'ydı. Ancak bu kadarla bitmiyor. Babam bana Yulia ve Anatoly'nin birlikte çekilmiş fotoğraflarının yanı sıra, Yulia'nın Rusya'ya gittiğinde Anatoly'nin onu kulübünden kovduğu videoların bulunduğu bir hafıza kartı bıraktı. Bir sonraki noktayı daha iyi açıklayacak bu küçük kaydı dinlemenizi rica ediyorum."

Kirill telefonunu çıkardığında Albert amca'yla Yulia aynı anda telefona atıldılar. Babushka şaşırtıcı bir şekilde ikisine

de bastonuyla vurarak uzaklaştırdığında Kirill oynat tuşuna bastı.

"*Bana bir fırsatım olacağını mı söylüyorsun?*" diye sordu Roman Rusça.

Sanki biri yüzüne öpücükler yağdırıyormuş gibi tenin tene değdiği bir ses duyuldu, ardından Yulia'nın sesi geldi. "*Evet, sevgilim. O evde içeriden bir adamım var, direnişin çok az ya da hiç olmasını sağlayacak.*"

"*Emin misin? Âşığını öldüreceğim.*"

"*Onun âşığım olmadığını kanıtlıyorum. Hayatım boyunca sevdiğim tek erkek sensin.*"

"*Gerçekten mi?*"

"Gerçekten, sevgilim."

İğrenç. Sesindeki yapmacıklığı ben bile duyabiliyordum. Roman'ın soruş şekline bakılırsa muhtemelen o da biliyordu. Ancak onu kullanmak istediği için büyük ihtimalle akışına bırakmaya karar vermişti.

"*İçerideki adamın kim?*" diye sordu Roman.

"*Albert. Annesiyle kardeşinin baskıcı liderliği altında yaşamaktan hiç memnun değildi. Karısını ve çocuklarını da hiç sevmezdi. O ve yaşlı kadın hayatta olduğu sürece onların ölmesi de sorun olmaz çünkü onu ailenin başına geçirebilecek tek kişi o kadın...*"

Yulia'nın sesi, Albert amca Kirill'in elinden telefonu çekip atınca kesildi.

Babushka'nın solgun yüzü benimkini yansıtıyor olmalıydı.

Az önce duyduğum bilgiler başımı döndürüyor, kalbim göğsümün içinde sıkışıyordu.

Katliamı planlayanlar Albert amca ve Yulia'ydı.

Amcam.

Öz amcam, değer verdiğim herkesi öldürmüştü.

Babamın kardeşi, çocukları da dahil olmak üzere kendi ailesini insanlık dışı bir şekilde katletmeyi planlamıştı.

"Ne..." Babushka'nın dili tutuldu. İnce, kırışık dudakları daha önce hiç görmediğim bir şekilde açılıp kapandı. Konuştuğunda sesi zar zor duyuldu. "Bu ne anlama geliyor, Albert?"

"Ahhh." Neredeyse alaycı bir şekilde güldü. "Siktir. Sonunda bu sinir bozucu maskeyi atabildiğim için gerçekten iyi hissediyorum."

"Albert!"

"Ne, anne, *ne?*" diye bağırdı yüzüne karşı. "Sen her zaman Akim'e taptın ve Anatoly'ye hayrandın ama listende eksik olan bendim. Beni hiçbir zaman bir şey yapabilecek biri olarak görmedin ve her zaman o iki pislik için beni geri plana attın. En az nüfuzlu kadınla evlendirdin, sırf zirveye çıkmamı engellemek için."

"Yani aileni sen mi *öldürdün?*"

Omzunu kaldırdı. "Onları hiçbir zaman ailem olarak görmedim. Başarıya giden yolda sadece birer engeldiler. Sasha ve Tosha hayatta kalmasaydı daha iyi olurdu, o zaman yoluma çıkan kimse olmazdı ama neyse, şimdi onları da öldüreceğim."

"Peki ya Mike?" diye hırladım. "O ne olacak?"

"Bir vârise ihtiyacım vardı." Gözlerini devirdi. "Annesi onunla birlikte dolapta yaşıyordu ve onları kurtarmaya geldiğim için çok mutluydu. O sürtüğü kafasından vurdum ve onu kollarından aldım."

"Albert..." Babushka'nın yanaklarından ilk kez gözyaşları aktı. "Sen ne yaptın?"

"Kapa çeneni, anne. Hayatında bir kez olsun, sadece kapa çeneni. Bütün bu yıllar boyunca, diğer aileler üzerinde sahip olduğun güç için varlığına katlandım. Tosha ve Sasha'ya da katlandım çünkü onlar düşman kamplarında benim gözlerimdi. Ama artık hiçbirinize ihtiyacım yok."

Gözlerim sel gibi akan yaşlarla dolmuş, görüşüm bulanıklaşmıştı. Sanki bir yabancıya bakıyordum. Bunca yıl, yöntemlerimiz farklı olsa da aynı amaç için savaştığımızı sanmıştım ama başından beri kötü adam oydu.

Sadece beni, Anton'u, Babushka'yı ve Mike'ı kandırmakla kalmamış, aynı zamanda bir aileymişiz gibi davranmıştı.

Dudaklarım titredi. "Bütün bunları güç için mi... yaptın?"

"Ve potansiyelime ulaşmama engel olan sinir bozucu insanlardan kurtulmak için. Özellikle de senin lanet olası babandan. Sen ve Tosha ona o kadar benziyorsunuz ki, sizi her gördüğümde gözlerinizi oymak istiyorum. Siktir! Tek istediğim seni öldürmekken seviyormuş gibi davranmak çok zordu. Bu yüzden *Spetsnaz* görevinde sana saldırmaları

için o paralı askerleri göndermiştim. Ne yazık ki, ikiniz de sadece yaralandınız ve ölmediniz. Hatta buraya dönmenizin ardından ormanda peşinize adamlar gönderdiğimde yine öldürülmeyi reddettiniz."

Aman. Tanrım.

O keskin nişancının neden bana bu kadar odaklanmış olduğu belliydi. Kirill orada olmasaydı, -Rusya'da ve ormanda- kesinlikle ölmüş olurdum. Anton için de aynı şey geçerliydi. Eğer Maksim ve Viktor orada olmasaydı, sadece elinden yaralanarak kaçamazdı.

"Demek sendin."

Herkesin dikkati yeni gelenlere, az önce konuşan Anton'a, Maksim'e ve... Konstantin'e çevrildi.

Konstantin'in yüzünde tek bir çürük bile yoktu. Sert ifadelerinden her şeyi duydukları anlaşılıyordu.

Sadece Babushka, ikinci oğluna sanki hayaletmiş gibi bakmaya devam ediyordu.

Ya da belki de insan kılığına girmiş bir iblismiş gibi...

Korumalar amcama bakıyordu, muhtemelen emir bekliyorlardı ama amcam yeni gelen üçünün peşine düşmelerini söylerse, Kirill'i bırakmak zorunda kalacaklardı.

Bu durumda, burada daha fazla koruma olması gerekmez miydi?

"Bu yüzden de bunca zaman beni kurtarmadın," diye devam etti Anton. "Babushka'yı lojistikle uğraştığına ikna ederken Kirill'in beni öldüreceğini umdun. Daha fazla zamana ihtiyacın olduğunda her zaman kullandığın bir bahane."

"Sen zeki olansın, değil mi?" dedi amcam alaycı bir tonla. "Ailenle birlikte ölmeliydin ama onlar vücuduna üç kurşun sıktıktan sonra bile ölmedin."

"Sen..." Babushka'nın sesi boğuk, acıyla çıktı. Gözyaşlarına boğulurken bastonunu ona doğru kaldırdı. "Çocuklarımı katlettin... ve torunlarımı... Seni parçalara ayıracağım, nankör piç..."

Alnına bir kurşun isabet ederken yere önce bastonu düştü. O yere yığıldığı sırada çığlık attım, cansız gözleri boşluğa bakıyordu.

"Sana çeneni kapat dedim." Amcam içini çekerek başını iki yana salladı. "Artık sonsuza kadar sessiz kalacaksın."

Anton, Babushka'nın yanına koştuğunda Maksim de hemen arkasındaydı. "Babushka..."

"Sıra sende." Amcam silahı ona doğrultmuştu. "Sonra da Sasha ve o sinir bozucu kocası. Böylece tahtıma ulaşmamın önünde kimse kalmayacak."

Anton ona öfkeyle bakıp kendi silahını çıkardı. "İndir lanet silahını. Burası çevrildi."

"Saçmalık," dedi Yulia. "Adamların Kirill'in yalnız geldiğinden emin olmadılar mı, Albert?"

Söz konusu adam, Kirill, onu tutan adamlara baktı. "Bunu usulünce mi yapacağız, yoksa usulsüzce mü?"

Birbirlerine baktılar ama tereddütle yerlerinde kaldılar. "O zaman usulsüzce."

Bir adamın tutuşundan omzunu kolayca kurtarıp diğerini tekmelemeye başlamıştı ama Yulia korumalardan birinin silahını çalarak Kirill'e doğrulttu.

"Kıpırdama. Yaşamana izin vermeyeceğim."

"Anne, dur!" Konstantin annesinin yanına koşmuştu.

"Fikrimi değiştirmeye çalışma, Kosta! O seni hapsederek işkence etti."

"Hayır, yapmadı. Sadece bir şeyi kanıtlamak istedi."

"Bir şeyi kanıtlamak mı?" diye tekrar etti Yulia.

"Karımı öldürmeye çalışmak için Makar'ı kullandığın gerçeğini," dedi Kirill, sesi o kadar acımasızdı ki iliklerime kadar ürperdim. "Ona, bunu yapanın Konstantin olduğunu söylettin ve bunun için sahte kanıtlar bile uydurdun. Kardeşimi incitmem için beni kışkırttın, böylece onu kurtarabilir ve ona değer vermediğimi kanıtlayabilirdin. Onu seven sadece sen olduğun için sana sürünerek geri dönmesini istedin. Ama yapacak bir şey yok, anne. Ben senden bir adım öndeyim. Senin oyununa kanmış gibi yaptım ve evdeki herkesi buna inandırdım, böylece casusun sana doğru bilgileri verecekti. Seni, Konstantin'e gerçek yüzünü göstermeye mecbur ettim."

"Bu şeytana inanamazsın, Kosta," dedi sakin bir kararlılıkla. "Yaptığım her şeyi senin için yaptım."

"O zaman kes şunu, anne," diye yalvarmıştı adam. "Kes şunu artık. Bana verdiğin hiçbir şeyi istemedim. Hiç istemedim, o yüzden zorla bana dayatmayı bırak."

"Nasıl... nasıl böyle söyleyebilirsin?" Kirill'e öfkeyle baktı. "Hepsi senin yüzünden! İlk günden beri senin lanet bir kâbus olacağını biliyordum, seni lanet şeytanın dölü. Öl artık!"

"Hayıır!" O ateş ederken çığlık attım. Her şey çok hızlı oldu.

Amcam da aynı anda ateş etti, ardından birkaç el daha ateş edildi.

Kan dökülüyordu.

Daha fazla kan...

Üzerime sıçrıyordu.

Hayır, içimden geliyordu.

Aşağıya baktığımda başım döndü ve uyluklarımın kanla ıslandığını gördüm.

Biri adımı haykırdı ama başım geriye düştü ve her şey karanlığa gömüldü.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Sasha

Bir kâbus beni uyandırdı.

Ne hakkında olduğunu bilmiyordum. Tek hatırladığım, bir kan gölünde çırpınıp nefes almaya çalıştığım ve boğulmakta olduğumdu.

"Sasha?"

Göz kapaklarımdaki ıslaklığı göz kırparak sildim, Karina'nın kan çanağına dönmüş gözleriyle karşılaştığımda nefes alışlarım normale döndü. Anna onun yanında duruyordu, her zamanki sert yüz hatları bu sefer şefkatle kaplıydı.

Kafamda alarmlar çalıyordu, oturmaya yeltendim. Damar yolundaki tüp koluma batarken Anna bana doğrulmam için yardım etti.

Bakışlarım aşağıya, hastane önlüğüne kaydı ve bacaklarımın arasındaki kanı hatırladım.

Anılar bir anda üstüme çöktü. Çaresizce sandalyeye bağlanmış hâldeyken, Kirill'in...

"Kirill nerede?" diye sordum birden.

"Kosta'yla," diye cevapladı Karina. "Yulia'nın onu öldürmeye çalıştığını söyledi, Kosta onu itmiş ve Kirill onu vurmuş. Yulia yoğun bakımda."

Ah. İçimi saran rahatlama hissiyle uzun bir nefes verdim. Bu sefer vurulduğuna kesinlikle emindim.

Kapı açıldı, Kristina içeri girdi. Yüzü solgun ve yorgun olsa da beni görünce gülümsedi.

"Sasha, uyanmışsın. Tanrı'ya şükür."

"O..." Hepsinin yüzünü inceledim. "Bebeğim iyi mi?"

"Evet, evet." Kristina elimi sıktı. "Küçük bir komplikasyonun vardı ama onu korudun. Doktor çok fazla dinlenmen gerektiğini söyledi."

Göğsüm derin bir nefesle boşalırken elimi karnıma koyduğumda gözlerim yaşlarla doldu. Daha önce kanı gördüğümde onu kesinlikle kaybettiğimi düşünmüştüm.

İkisini de. Kocamı ve oğlumuzu.

"Kirill... biliyor mu?"

"Hamileliği mi?" diye sordu Karina. "Tabii ki. Seni buraya getiren ve seni kurtarmazlarsa hastanede herkesi öldüreceğini söyleyen oydu."

"Hamilelik haberini nasıl karşıladı?" Ona kendim söyleyemediğim için kendimi çok kötü hissediyordum. Daha da kötüsü, tepkisini görmek için orada bile değildim.

Ondan saklamak için bütün nedenlerim artık yok olmuştu. Bunu beni yanında tutmak için kullanırsa ne olurdu? Bu tam olarak istediğim şeydi.

"Çok anlaşılır değildi," dedi Anna annelere özgü bir ses tonuyla. "Daha çok senin güvenliğinle ilgileniyor gibiydi."

"Ah."

Şüphe içimi kemirmeye başladı. Belki de yanlış düşünmüştüm. Kirill'in çocuk istediğini bana düşündüren neydi ki? Ailesini tanıdığım kadarıyla, aile kurumundan nefret ediyor olabilirdi.

Daha önce hiç çocuk hakkında konuşmamıştık ve Karina, kardeşini kilitlediği gün bu konuyu açtığında ilgilenmemiş gibi görünmüştü.

"İyi misin?" Karina'nın elini sıktım. "Yulia hakkında."

Omzunu kaldırdı. "O kadın umurumda bile değil. Sadece senin, Viktor'un ve kardeşlerimin güvende olmasına seviniyorum."

Ben de öyle.

Konstantin'in de aynı şekilde düşündüğünü ve Kirill'e kin beslemeyeceğini umuyordum.

Kocam yalnız bir kurt gibi davranıyor olabilirdi ama sadece Konstantin'in ona sağlayabileceği desteğe ihtiyacı vardı.

Onu görüp hamileliği hakkında konuşma düşüncesi midemi altüst ediyordu. Ne söyleyebilirdim? Bir şey *söylemeli miydim?*

Şu an her şey çok bulanıktı ve bir düşünceye uzun süre odaklanamıyordum.

Aynı zamanda Kirill'i düşünmeden edemiyordum. Yanımda olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğramış mıydım? Evet. Ancak annesini vurduktan sonra Konstantin'in yanında olması gerektiğini de biliyordum.

Her halükârda onu bulmam gerekiyordu. Fakat bunu yapmaya fırsat bulamadan önce doktor gelip beni kontrol etti ve hem bebeğin hem de benim durumumun iyi olduğunu söyledi. Yine de durumumu daha da zorlamamak için birkaç hafta dinlenmem gerekiyordu.

Yürümek dışında fiziksel aktivite yasaktı. Sert seks yoktu ve bu beni çok sinirlendirmişti. Bir saatten uzun yolculuklar, uçakla seyahat de yasaktı.

Doktor gittikten sonra ayağa kalkıp Karina'nın bana getirdiği tüylü bornozu giydim. Anna kemeri bağlarken, "Bu arada, kardeşimi gördünüz mü?" diye sordum.

Karina'nın yüzü soldu.

Kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı. Albert amcamın ateş ettiğini hatırlıyordum ama Anton'un da silahı vardı. Ona zarar vermiş olamazdı, değil mi?

"Ne oldu?" Sesim titriyordu. "O iyi mi?"

"Evet, merak etme." Kristina omzuma hafifçe vurdu. "O güvende."

"Neden bir 'ama' olduğunu hissediyorum?"

"Maks onu kurtardı ve onun yerine vuruldu. O da yoğun bakımda," dedi Karina pat diye. Gözleri yaşlarla doldu.

Ah, Tanrım.

Hayır.

Bu enerjiyi nereden bulduğumu bilmiyordum ama çoktan serum askısını iterek odadan fırlamıştım.

Adımı seslenmelerine ya da dikkatli olmamı söylemelerine kulak asmadım.

Yoğun bakım ünitesine giden asansöre binerken tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum. Bekleme salonuna vardığım anda tüm kaotik duygularım bir anda durdu.

Koltuklardan birinde boynu, elleri ve gömleği kanla ıslanmış hâlde başını avuçlarının arasında tutan iri bir kas yığını oturuyordu.

Yavaşça kardeşime yaklaştım, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacak diye korkuyordum. Önüne geldiğimde dikkatlice omzuna dokundum.

Anton başını kaldırdı ve ömrümüz boyunca ilk kez gözlerinde yaşlar gördüm.

"Malyshka..." diye fısıldadığında onu sıkıca göğsüme sardım.

Kollarını belime doladı, tüm vücudu kollarımın arasında titriyordu.

"Çok üzgünüm, Tosha."

"O anda Albert amcayı öldürebilirdim ama tereddüt ettim ve öldürdüğümde de çok geçti. Maks'ın kendini önüme atmasının sebebi benim. O tereddüt etmedi, Sasha... Hiç düşünmeden hayatını benim için feda etti."

"Çünkü seni seviyor, Tosha. Ve senin de onu sevdiğini biliyorum."

"Ya... ya onu kaybedersem, Sasha...? O zaman ne yapacağım?" Kardeşimden dalgalar hâlinde yayılan ıstırap ve acıyı hissedebiliyordum.

Kendimi uğursuz düşüncelere kaptırmaktan alıkoymalıydım ama ikimiz de titrerken bunu kontrol edemiyordum.

"Kaybetmeyeceksin." Geri çekilip saçlarını okşadım. "Maks bir savaşçı ve öylece ölmez."

"O... çok kan kaybetti."

"Bu yine de onu öldürmez. O Maks, unuttun mu?"

"O Maks," diye daha az emin bir sesle tekrarladı.

Onu tekrar kucakladım ve doktor gelene kadar bir saat gibi gelen bir süre öyle kaldık.

Doktor, Maks'ın durumunun stabil olduğunu söyleyince kardeşim ayağa kalkarken sendeledi ve neredeyse duvara çarpıyordu.

Gözlerimden yaşlar süzülürken gülümseyerek kolunu sıktım. "Sana söylemiştim."

O da gülümsedi, yüzündeki ifade yumuşadı, ardından ciddileşti. "Kendim için bir şeye sahip olmam gerektiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Olacağım."

"Öyle mi?"

"Evet. Haklıydın, Sasha. Maks görevden daha önemli."

Aptal gibi sırıttım. Ne? Ben onların bir numaralı destekçisiydim.

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"O iyileşince bu hayatı bırakıp yeni bir hayata başlayacağım. Babushka ve Albert amca artık öldüğüne göre, Mike'ı büyüteceğim ve ailemizin Rusya'da yarattığı karışıklığı düzelteceğim."

"Mike'ı nereye bıraktıklarını biliyor musun?"

"Saint Petersburg'da bir dadıyla birlikte. Şimdilik onu buraya getirmesini söyledim, yoldalar."

"Onu ben yetiştirebilirim, Tosha. Mishka'yı çok seviyorum ve sen çocuklarla hiç iyi değildin."

"Hayır, ben yapacağım. Mike ve benim birbirimize ihtiyacımız var. Ayrıca senin endişelenmek için kendi oğlun var."

"Mishka yük değil. Senin ona düzgün bakabileceğini düşüneceğim zamana kadar velayetini paylaşabiliriz." Duraksadım. "Sen ve Maks oraya nasıl geldiniz?"

"Kirill beni serbest bıraktı. O gün erken saatlerde gelip, şahsen görmemi istediği kanıtları olduğunu söyledi."

Doğru.

Her şey Kirill'in ayrıntılı planının bir parçasıydı. Anton ve bana amcamızın gerçek yüzünü göstermiş, Konstantin ve Yulia'ya da aynısını yapmıştı.

Gerçi tüm çatışmaları hesapladığını sanmıyordum. En azından öyle yapmadığını umuyordum.

"Nerede olduğunu... biliyor musun?" diye sordum kardeşime.

"Muhtemelen yan koğuşta."

"Geri geleceğim, tamam mı?"

"Gerek yok. Ben temizlenip Maks'ı ziyaret edeceğim."

"Geri geleceğim," diye tekrarladım ve ona hızlıca sarıldım.

Ayakta durabildiğinden emin olduktan sonra, serum askısını yoğun bakımın diğer bölümüne sürükledim.

Tahmin ettiğim gibi, Kirill otomatın karşısında oturuyordu. Bacakları açıktı, ceketi koltuğun arkasına atılmıştı, yüzü kapalıydı.

Parlak ışıkların altında üşümüş gibi görünüyordu ve neden bu beni köşeye saklanmaya itiyordu bilmiyordum.

Konstantin iki fincan hazır kahve alıp yanına otururken, Kirill orta parmağıyla gözlüğünü düzeltti.

Kardeşler, sessizce kahvelerini yudumlayarak omuz omuza oturuyorlardı.

"Bu şeyin geri dönüştürülmüş idrar gibi tadı var," diye homurdandı Kirill bir yudum daha alırken.

"Soracak çok şeyim var ama en önemlileri şunlar: Birincisi, geri dönüştürülmüş idrarın tadını nasıl bilebilirsin? İkincisi, idrar geri dönüştürülebilir mi ki?"

"Birincisi içgüdü. İkincisi, evet." Kirill bardağı iki eliyle sıkıca tutarken kardeşine bir bakış atıyordu. "Bu konuyu konuşmayacak mıyız?"

"Hazır kahve içmeni mi?"

"Yulia benim yüzümden komada."

Konstantin derin bir nefes verdi ama hiçbir şey söylemedi.

"Onu hak ettiği yere koyduğum için özür dilemeyeceğim ama ona karşı hislerinin benimkinden farklı olduğunu biliyorum."

Kardeşi duraksadı ve ben o iç çekene kadar nefesimi tuttum.

"Biliyor musun, bu konuyu uzun uzun düşündüm ama her seferinde aynı sonuca vardım. Eğer sen onu vurmasaydın, o seni vururdu." Kirill'e bakarak devam etti. "Bu sonucu diğerine tercih ederim. Şu anda yanımda oturan kişinin sen olduğuna seviniyorum."

Konstantin muhtemelen fark etmedi ama yüzü hâlâ aynı soğuk ve sakin ifadeyle bakıyor olsa da Kirill'in göğsü rahatlamış bir şekilde genişledi.

Bir saniye içinde, o duygusuz bakışlar bana odaklandı. Duvarın arkasına yarı saklanmış olmama rağmen, beni hemen gördü.

Neden kaçma ihtiyacı duyduğumu bilmiyordum. Ama bacaklarım kıpırdamıyordu.

Kirill ayağa kalktı ve Konstantin'in omzunu sıktı. "Hemen dönerim."

En yakın çöp kutusuna kahve fincanını attı ve bana doğru büyük adımlarla yürüdü.

Önümde durduğunda, sanki birkaç santim boy atmış gibi görünüyordu. Gömleğinin yakasından görünen koyu renkli dövmeler, kapalı ifadesiyle birleşince korkunç görünüyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesi sert ve otoriter, tıpkı askerlik günlerimizdeki gibi. "Dinlenmen gerek."

"Ben... iyiyim. Doktor hareket etmemin sakıncası olmadığını söyledi."

"Doktor ayrıca sağlığına dikkat etmeni de söyledi."

Yutkundum. "Bu, hamile olduğum için mi? Oğlunun hayatı için mi endişeleniyorsun?"

"*Senin* hayatın için endişeleniyorum, lanet olsun." Gözleri alev alev yandı. "Neden bana hamile olduğunu söylemedin? Neden bunun yerine şüpheli davranıp benden uzaklaşmayı seçtin?"

Duygular boğazımı tıkadı ve bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyordum. Lanet derecede... ezik hissetmekten.

"Ben... bebek yüzünden kalmam için beni zorlamanı istemedim. Önce bizim aramızdaki sorunları çözmek istedim."

"Birkaç hafta sonra boşanacağımız için artık *biz* yok."

Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi sarsıldım. Vücudum titriyor, gözlerim yanıyordu. "Sen... benden boşanacak mısın?"

"Geri döndüğünde istediğin bu değil miydi? Üç ay sonra boşanmayı açıkça talep ettin."

Fakat o zaman her şeyi bilmiyordum. Şu an istediğim son şey boşanmaktı.

Ayrıca, onu terk etmeme izin vermeyeceğini sık sık hatırlattığı için bu konuda bana asla rıza göstermeyeceğine gerçekten inanmıştım.

"Ben..." Ne diyeceğimi bilemeyerek sustum. "Doğum yapana kadar erteleyebiliriz. Böylece çocuk gayri meşru olmaz."

"Hayır."

Bir kez daha afalladım. Bugün mecazi yumruklar savurması da neyin nesiydi?

"Ben de sadece bebek yüzünden benimle kalmanı istemiyorum," dedi Kirill.

Ah.

"Ama... kalmamı istiyorsun?"

"Sadece beni seviyorsan." Ellerimi ellerine aldı. "Sevmiyorsan, tekrar peşine düşeceğim ve sen bana deliler gibi âşık olana kadar bunu yapmaya devam edeceğim."

"O zaman, boşanma..."

"Seni sınıyordum. Benim için seninleyken boşanmak diye bir kelime yok. Seninle evlendiğim gün, ölüm bizi ayırana kadar kocan olacağıma söz verdim ve bu sözümü tutmaya kararlıyım. Seni bir kez kaybettim, bir kez daha kaybedersem lanetlenirim."

Boğazım düğümlendi. "Bu beni sevdiğin anlamına mı geliyor?"

Saçlarımı nazikçe okşadı. "Seni sadece sevmiyorum. Sen olmadan ben bir hiçim. Ne zaman başladığını ya da ne zaman bu ateşli patlamaya dönüştüğünü bilmiyorum ama senin benim ayrılmaz bir parçam olduğunu biliyorum. Sen her gece ihtiyaç duyduğum huzur ve her sabah yolunu gözlediğim ışıksın. Güç ve prestij için çabalamış olabilirim ama

seni kaybetmek, evrenimin senin etrafında döndüğünü anlamamı sağladı."

Tüm vücudumu bir titreme sardı, gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum.

Her zaman Kirill'in onun için özel olduğumu söylemesini istemiştim. Bunu birçok kez eylemleriyle göstermişti ve ben bununla yetindiğimi sanıyordum ama içten içe bunu duymak da istiyordum.

Az önce söylediği sözler hayal ettiğimden, dilediğimden çok daha fazlasıydı.

Titrek bir şekilde avucumu göğsüne koydum. "Pakhan olmayı bırakmanı istersem bu, benim için pozisyondan vazgeçeceğin anlamına mı geliyor?"

Elimi tuttu ve avucumu öptü. "Eğer istersen hemen bugün."

"Gerçekten mi?"

"Güzel karım ne istiyorsa."

"Ama bunun için çok çalıştın."

"Sen olmadan bu pozisyonun hiçbir anlamı yok."

"Ah, Kirill." Kendimi kollarına attım. "Tabii ki senin zor kazandığın gücü bırakmanı istemeyeceğim. Her adımında yanında olacağım."

"Bu hâlâ beni sevdiğin anlamına mı geliyor?"

Geri çekilip yanağını okşadım. "Hiç vazgeçmedim, aptal. Sensiz yaşamak zor, seni unutmak imkânsız ama seni sevmekten başka seçeneğim yoktu."

"İyi. Çünkü seni bırakmaya hiç niyetim yok."

"Bazen senden nefret etsem bile mi?"

"Özellikle o zaman."

"Zor biri olsam bile mi?"

"Ben de zor biriyim."

"Benden bıktığında bile mi?"

"Dünyadan bıkarım ama senden asla, karıcığım."

"Bıkmasan iyi olur." Kollarımı boynuna doladım. "Çünkü ben de seni asla bırakmayacağım, kocacığım."

Ben onundum.

O benimdi.

Ve ikimizin de bu konuda söz hakkı yoktu.

EPİLOG I

Sasha

Beş ay sonra

Tüm bu çılgınlığa rağmen hayat devam etti.

Birçok insanın hayatını kaybettiği ve önemli kararlar alındığı o günden bu yana sonsuz bir süre geçmiş gibi geliyordu. Muhtemelen o zamandan beri çok şey yaşandığı içindi.

Yulia komaya girdikten yaklaşık iki hafta sonra ölmüştü. Konstantin üzgün görünürken Karina'nın çelişkili bir ifadesi vardı, Kirill ise cenazesinde soğuk bir heykel gibi durmuştu.

Onun için Yulia çoktan ölmüştü, büyük ihtimalle çocukluğundan beri böyleydi. Ona neden ondan bu kadar çok nefret ettiğini söylediğinde, Kirill için en azından bir kapanış olmasına sevinmiştim. O zaman Yulia'nın onu asla sevmeyeceğini, hatta tahammül bile edemeyeceğini kesin olarak anlamıştı.

Roman'ın mizacının ve Yulia'nın maruz kaldığı istismarın sürekli hatırlatıcısı olarak Kirill, onun nefret ettiği her şeyi temsil ediyordu. Ancak durumu olduğundan daha kötü yapan şey, Yulia'nın zekâsıyla manipülasyon yeteneğini de miras almış olmasıydı.

O kadından hâlâ tüm kalbimle nefret ediyordum. Konstantin'inki de dahil olmak üzere tüm çocuklarının hayatını mahvetmişti. Onu sevgisiyle boğmakla kalmamış, biyolojik babasının ölümünde de rol oynamıştı.

Kirill'in farklı bir annesi olsaydı, duygusal veya fiziksel istismara uğramazdı. En azından, gençliğinden itibaren hayatındaki tek anne figürü olarak gördüğü Anna'nın yanında olduğu için seviniyordum.

Kirill, anne tarafından Yakov'u da öldürmüştü. Görünüşe göre, Yulia'ya Makar konusunda yardım eden oydu. Kocam, intikam planları yapmadan veya ailemize tehdit oluşturmadan onu ortadan kaldırmıştı.

Diğer yandan, Maksim iyileşmek için bolca zaman harcamıştı. Anton ve ben onun yanındaydık ama çoğunlukla kardeşim yanında oluyordu. Ben gitgide daha az dahil olmaya başlamıştım.

Birincisi, erkek kılığına girdiğim dönemde Maks'ın bana karşı bir tür ilgisi olduğunu Kirill öğrenmiş ve onu öldürmekle tehdit etmişti.

Ayrıca evet, bu bilgiyi ona Anton vermişti çünkü o da hâlâ nedense bu konuda kıskançlık duyuyordu.

İkincisi ise Maksim, Anton'un ilgisinin odağında olmaktan o kadar keyif alıyordu iyileşme sürecini kasten uzatmış olabilirdi.

Formuna kavuştuktan sonra Kirill'in ekibinden ayrılmıştı. Kocam da bunu memnuniyetle karşılamıştı çünkü zararsız bir ilgiyi bile kabul edemeyen pisliğin tekiydi.

Şimdi, kardeşim ve arkadaşım Mike'la birlikte Rusya'daydılar. Başlangıçta Mike'ı yanımda tutmuştum ve burayı çok sevmesine rağmen, tüm bu İngilizce konuşmalar kafasını karıştırıyordu. Ayrıca, Rusya'ya gidip kardeşimle birlikte ne kadar kaygısız olduğunu gördükten sonra, istemeyerek de olsa kalmasına izin vermiştim.

Kuzenim Maks'ı deli gibi seviyordu, bu durum Anton'u sinirlendiriyordu çünkü herkes ilk görüşte Maks'ı sevmiş gibi görünüyordu.

Mishka'nın ilk dönemi benimle geçirmesine seviniyordum çünkü Anton Rusya'ya döner dönmez zorluklarla karşılaşmıştı. Ailenin yasadışı silahlarını devlete teslim etmiş, üst düzey yetkililerle anlaşma yapmıştı. Şimdi durum daha iyiydi ama hâlâ Albert amcanın yarattığı karışıklığı düzeltmeye, ailenin kaynaklarını daha güvenli ve karlı bir yöne çevirmeye çalışıyordu.

Mishka'yla ayrılmak zorunda kaldığımızda kalbim kırılmıştı ama bu bir veda değildi. Her gün *FaceTime*'da görüşüyorduk. Çoğunlukla Maks ve Mishka oluyordu çünkü Anton hâlâ duygularını gösterme konusunda alerjikti ve sadece bunu yapmaya zorlandığı zaman katılıyordu.

Ayrıca, üçünün de iyi olacağına emindim. Onları her gördüğümde giderek daha çok bir aile gibi görünmeye ve hissetmeye başlamışlardı. Her birinin yaşadıkları düşünüldüğünde bu oldukça dokunaklıydı. Çok fazla yara almış ruhların birbirlerinde teselli bulması çok güzeldi.

Sanırım bu Kirill ve benim için de geçerliydi.

Diğer örgütlerin liderleriyle konuştuğu sırada odanın diğer ucundan ona baktım. Kirill'in kazandığı başka bir zaferi kutlamak için düzenlenen parti etrafımda tüm hızıyla devam ediyordu ama ben sadece kocama odaklanmıştım.

Bir eli cebindeydi, diğerinde bir kadeh şampanya vardı.

Otorite onda çok seksi duruyordu. Hangi yöntemleri kullanırsa kullansın, her zaman zirvede olmak için yaratılmış biriydi. Kirill'le ilgili önemli olan şey sadece pozisyonu değildi. İnsanları yönetme ve onlardan en iyi şekilde yararlanma konusunda gerçekten yetenekliydi.

Ayrıca, ulaştığı noktadan asla tam olarak memnun olmuyordu. Damien'in keyfini kaçırmasına rağmen, sürekli yeni ittifaklar kurup savaşları bitirmeye devam ediyordu.

Uzaktan bile olsa kocamın varlığına çekilmekten kendimi alamıyordum. Özel dikim smokini omuzlarını sararak etkileyici ve çevik vücudunu ortaya çıkarıyordu.

Yaydığı kayıtsız, rahat görünümlü aura sadece bir maskeydi. O adam, bir saniye içinde ölümcül bir silaha dönüşebilirdi.

Bunu neden heyecan verici bulduğumu bilmiyordum.

Muhtemelen hormonlar yüzündendi. İkinci üç aylık dönemde de son üç aylık dönemde de hormonlarım azalmamıştı.

Yaklaşık bir hafta sonra oğlumuzu dünyaya getirecektim ama karnım hiç büyümemişti. Kocasının ona çeşitli yemekler yedirdiği Kristina, kocaman karnı ve eğri duruşuyla gerçekten hamile görünüyordu.

Bense en fazla beşinci ya da altıncı ayda gibi görünüyordum.

Karnım vardı ama biraz bol bir elbise giydiğim için çok belli olmuyordu.

Doktor, Kristina ile aramdaki farkın, her kadının hamileliğini farklı şekilde yaşaması nedeniyle olabileceğini söylemişti. İyi haber, ikimizin bebeği de sağlıklıydı ve umarım en iyi arkadaş olarak büyüyeceklerdi.

Konstantin, Kirill'in kardeşlikteki eski görevine atandığı için çocuklarımız da babalarının servetinin mirasçıları olacaktı. Kocam Pakhan olduktan sonra bu pozisyonu boş bırakmıştı ama bence her zaman kardeşinin orada olmasını istemişti. Bunu daha önce yapmamasının tek nedeni, Yulia'nın Konstantin'i etkilemeye çalışmasını veya iç bilgilere ulaşmasını istememesiydi.

Artık büyük bir aileye dönüşüyorduk. Neredeyse yedi yıl boyunca Noel'i kutlamadıktan sonra, o gün bunu tekrar kutladığımda bunu hissetmiştim. Ancak artık bu yeni aileye sahip olduğum için mutluydum.

Bu olmasını dileyebileceğim her şeyden daha iyiydi.

Kan bağı olmayan iki kız kardeşim vardı. Viktor'un onu görmezden geldiği köşede onunla tartışan tuhaf Karina. Yulia öldüğünden beri terapi görüyordu ve çok ilerleme kaydetmişti.

Diğer beklenmedik kız kardeşim ise Kristina'ydı. Hamileliği birlikte yaşıyorduk. Bana çok yardımcı oluyordu, o olmasaydı bunu başaramazdım.

Anna'nın desteği, Konstantin'in şefkati ve hatta Viktor'un huysuzluğu da vardı. Tabii ki, canım ne isterse getirmek için bana egzotik meyvelerle lezzetli tatlılar getiren diğer korumalardan bahsetmiyordum bile.

Kirill'in kısılan gözleri ve onları ortadan kaldırmak için yaptığı sessiz tehditlere rağmen, bu adamlar benim yoldaşlarımdı ve her zaman öyle kalacaklardı.

Ancak ailemin en önemli üyesi kocamdı. Bazen onu bu kadar çok seviyor olmam beni korkutuyordu, sağlığı ve güvenliği konusunda bu derece endişeleniyor olmam ise ürkütücüydü.

Eğer bir gün tehlikeye girerse, Maksim gibi davranıp bedenimi onun canlı kalkanı olarak kullanacağımdan hiç şüphem yoktu. Bunun en güzel yanı ne miydi? Onun da tereddüt etmeden aynısını yapacağını biliyordum.

Birbirimizden şüphelenerek ve çekinerek çok fazla zaman harcamıştık, bu karşılıklı anlayışla güven aşaması cennet gibi geliyordu.

"İzninizle," dedim Lia'yla Rai'ye, ardından küçük çemberden hızla ayrıldım.

Artık bunun için hormonları bile suçlayamıyordum, sadece kocamı istiyordum.

Kirill iki ay boyunca öldüğümü düşündüğü için travma geçirmişti ama ben de ondan nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlar da dahil, onu deli gibi özlemiştim.

Henüz uzaktayken bile yaklaştığımı hissederek Kirill başını kaldırdı. Gözleri parlak mavi renkte parladı ve yanındaki insanları bir anda bıraktı. Şampanya kadehini masaya bırakıp bana doğru ilerleyerek yarı yolda kolunu belime doladı.

Onun kollarında tüm vücudum canlandı, sıcaklığını hissetmek için elimi omzuna koydum.

"Dinlenmelisin, Sasha." Saçımı kulağımın arkasından okşadı. Saçlarım artık belime kadar uzanıyordu, yıkamak ve şekillendirmek zahmetliydi. Ancak o her zaman dokunduğu sürece, ister böyle şefkatli ister seks sırasında çekerek olsun, benim için sorun değildi.

Birbirimize sarılmış hâlde müziğin ritmine göre sallanıyorduk. "Dinlenmekten yoruldum."

"Bu sabah ayakların her zamankinden daha fazla şişmişti."

"Bu normal. Dayanabilirim."

"Ama ben dayanamam. Acı çekiyor olmandan hoşlanmıyorum."

"Acımıyor, gerçekten."

Tek kaşını kaldırdı. "Dün bir bardak su istediğin için ağlıyordun."

"Hımm, evet, olur böyle şeyler."

"Ondan önceki gün de aynen alıntı yapıyorum, '*Beni düzgün sikmiyorsun, seni sikik piç,*' diye ağlıyordun."

"Fazla naziktin."

Son zamanlarda oğlumuza veya bana zarar vermekten bu kadar korkmasına gerçekten sinir oluyordum. O olaydan birkaç hafta sonra doktor seksin, sert seks dahil, sorun olmadığını söylemişti ama bana her zaman nazik davranıyordu.

Hamile olduğumu öğrenmeden önceki hâlini istemekle yanlış mı yapıyordum?

"Görünüşe göre bir canavar yarattım." Kıkırdadı. "Ciddi olarak, senin acı çekmeni ya da zorlanmanı istemiyorum Solnyshko."

"Acımıyor. Gerçekten. Doktor da sorun olmadığını söyledi." Parmak uçlarımda yükselip sakallı çenesini öptüm. "Kendini tutmadığında çok hoşuma gittiğini biliyorsun."

Karnımı büyüyen ereksiyonuna sürttüğümde inledi. Sasha..."

"Ne?" Masumca sordum.

"Sikilmek istemiyorsan kes şunu."

"İstediğimi biliyorsun."

Kısık sesle küfretti ve zar zor birkaç saniye dayanarak bileğimden tutup beni birinci kattaki boş odaya sürükledi.

Oda daha çok birkaç kanepeyle bir sehpa ve şöminenin bulunduğu bir oturma odası gibiydi.

Kapatır kapatmaz beni kapıya yapıştırdı, ağzı benimkine çarptı. Kirill beni her zaman ateşli, sınırsız bir arzuyla öperdi. Ancak şu an, öpücüğü daha hayvani ve vahşi olsa da aynı zamanda daha şefkatliydi.

Hastanede yattığımdan beri sanki beni seviyormuş, bana sahip olduğu için minnettarmış gibi öpüyordu.

Kirill gibi biri her zaman otoriter, çarpık bir dünya görüşüne sahip bir canavar olurdu ama bana dünyasının merkeziymişim gibi hissettiriyordu.

Her sabah aradığı ve her gece uykuya dalarken sarıldığı tek kişiydim.

Kardeşlik işleri ya da aile işleri olsun, her şeyi anlattığı tek kişiydim.

Beni sadece sözleriyle değil, eylemleriyle de karısı ve ortağı yapmıştı.

Hatta eğer istersem, danışmanı olarak resmi bir pozisyon da teklif etmişti.

Dudaklarımı bırakmadan beni kanepeye sürükleyerek üzerine yatırdı. Büyük elleriyle her yerimi okşuyordu. O kadar hassaslaşmıştım ki, her dokunuşunda inliyordum. Geri çekildiğinde, gözlerindeki tutkulu, hayvani bakışla âdeta çarpılmıştım.

"Deniyorum." Kemerini çözerek sertleşmiş aletini serbest bıraktı. "Sana *gerçekten* nazik davranmaya çalışıyorum ama sen bunu imkânsız hâle getiriyorsun, Solnyshko."

Elbisemi yukarı çekip iç çamaşırımı aşağı indirdim, Ardından tekmeleyerek bir kenara fırlattım ve bacaklarımı olabildiğince açtım. Kadınlığım ıslanmış hâlde zonklarken yanağını avuçlarımın arasına aldım. "Bana nazik davranmanı hiç istemedim."

"Öyle mi?"

Alt dudağını ısırıp sonra sesli bir şekilde bıraktım. "Becer beni, Luchik."

Tek seferde, tamamen içime girmesi için ihtiyacı olan tüm davet buydu. Dardım ve sürtünme çok iyi hissettiriyordu.

"Böyle mi istiyorsun, karıcığım?" diye sordu boğazıma karşı ve ardından ısırdı. "Seni bir hayvan gibi becermemi mi istiyorsun?"

"Evet, evet..." Ona tutunuyor, kalçalarımı sallıyordum.

"Beni o kadar delirtiyorsun ki..." Elini boğazıma dolayıp daha derine, daha sert girerken bana yalvardığım uyarılmayı veriyordu.

Evet, bana orgazmlar yaşatıyordu ama çoğunlukla beni yalayarak ya da uyararak yapıyordu. Genelde bu kadar ileri gitmek istemiyordu.

Tek yapmam gerekenin onu kışkırtmak olduğunu bilseydim, bunu çok daha önce yapardım.

Bacaklarım gerildi, boğuk bir çığlık atarak boşalırken boynunu ısırıyordum. Kirill devam ediyor, kendi zirvesine ulaşana kadar lezzetli bir yoğunlukla içime girip çıkıyordu.

"Seni seviyorum, Luchik," diye fısıldadım boynuna, ikimiz de orgazmın ardından keyifle uzanıyorduk.

Adının yazılı olduğu dövmeyi parmağıyla okşayıp kanımı öptü. "Ben seni daha çok seviyorum, Solnyshko."

"Hayatta olmaz."

İçimden çıkıp tekrar girdi ve pozisyonu değiştirdiğinde artık kucağında oturuyordum. Bacaklarımın arasından damlayan zevkin izleriyle pantolonunu kirletmemi umursamıyordu.

"Adını dövme yaptırdım."

"Sence neden tenimde bu kadar çok güneş dövmesi var? Ayrıca..." Gömleğinin düğmelerini açtı ve parmaklarını kurşun yarasının üstüne yaptırdığı dövmelerin üzerinde gezdirdi.

Ona doğru yaklaşarak eğildiğimde gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Bunca zamandır çizgilerle iç içe geçmiş bir güneşle kafatası olduğunu sanıyordum. Ancak dövmenin ortasındaki Rusça yazıyı açık ve net bir şekilde okudum.

Solnyshko 'nun.

Yüzüklerimizde olduğu gibiydi.

"Ben de senin adını dövme yaptırdım."

"Nasıl..." Yutkundum. "Neden bana söylemedin?"

"Şimdiye kadar fark edersin diye düşünmüştüm."

"Onun bir kelime olduğunu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun."

Eğilip dövmeyi, aslında daha çok kurşun izini öptüm. "Artık kimse sana zarar veremeyecek. Söz veriyorum."

"Bunu söylemesi gereken benim, karıcığım."

"Eh, ben de seni gayet koruyabilirim, kocacığım."

"Şimdilik kendini korumaya bak." Beni kanepeye oturtup ayaklarımı kaldırdı ve babetlerimi çıkardı. "Gördün mü? Şişlik daha da kötüleşmiş demiştim."

Her gün olduğu gibi ayaklarımı kucağına alarak yavaş, rahatlatıcı hareketlerle ovuşturmaya başladı.

Memnuniyetle iç çekip başımı geriye yasladım ve bu hissin tadını çıkardım.

"Daha fazla şiştiğini hissettiğinde bana haber vermeni kaç kez söylemem gerekiyor, Sasha? Düzenli olarak kontrol etmezsem, bu hâle geliyorsun."

"Önemli değil. O kadar çok acıtmıyor."

Başını iki yana sallayıp on beş dakikadan fazla bir süre işine devam etti. Bitirince ayağa kalkmama yardım ettiğinde, uyluklarımdan aşağı ıslak bir şeyin aktığını hissettim ve ardından Kirill'in ayakkabılarına sıçrayınca donakaldım.

Birbirimize baktık.

Görünüşe göre, küçük oğlumuz da bizim onu görmeyi sabırsızlıkla beklediğimiz kadar o da bizi görmek için sabırsızlanıyordu.

Bu gerçeğin farkına varınca gülümsedik.

Bugün resmen ebeveyn oluyorduk.

EPİLOG II

Kirill

On sekiz ay sonra

Sinirliydim ve bunun sebebi evimi dolduran tüm bu insanlardı.

Noel'den nefret ettiğimi söylediğimi hatırlıyor musunuz?

Şimdi *Grinch*'in yerine geçip sabotajın bir numaralı planlayıcısı olmaya hazırdım.

Geçen yıl, Anton'la Maksim'in Rusya'daki yeni malikânesinde geçirmiştik ama bu yıl onlar bize gelmiş, Sasha'nın yanından ayrılmayan bu küçük pislik Mike'ı da yanlarında getirmişlerdi.

Dokuz yaşındaki bir çocuğa kıskanıyor muydum? Muhtemelen.

Meğer yıllar önce telefonda konuştuğu ve onu özlediğini söylediği kişi oymuş. Ben de onu yıllardır öldürmeyi planladığım bir sevgili sanıyordum.

Eğer karımın zamanını sanki hakkıymış gibi çalmaya devam ederse, bu fikir hâlâ makuldü. Yılda iki kez onun varlığına katlanmak zorunda kalmak yetmezmiş gibi, bir de her gün onu arıyordu.

Ondan veya Maksim'den telefon gelmezse Sasha endişeleniyordu.

Kara listemin en tepesinde yer alan bir başka pislikti. Sasha erkek gibi giyinirken ona ilgi duymaya nasıl cüret ederdi?

Ayrıca hayır, onun eşcinsel olması konuyla alakasızdı. Yine de benim olana bakmıştı ve bu benim hiç hoşuma gitmiyordu.

Neyse ki, Anton'un da hiç hoşuna gitmediğinden onunla aynı derecede kindardık.

Bu da zamanla yakınlaşmamızı sağlamıştı.

Bir de tüm çabalarımıza rağmen, eşlerimizin hâlâ en iyi arkadaş olmaları vardı.

Odanın diğer ucundan aynı bakışı atıyorduk ve ikimiz de önümüzdeki manzaraya karşı başımızı iki yana sallıyorduk. Sasha ve Maksim, Sasha'nın Mike'a Noel'de aldığı yeni oyuncağı monte etmeye yardım ediyorlardı.

Erkek kardeşimle karısı, bu sıradan işe biraz fazla odaklanmış bir şekilde talimatları okuyorlardı.

Karina ise çığlık atıp kahkahalara boğulan yeğenlerini kovalıyordu.

Oğlum Vaughn, açıkça en zeki olanıydı çünkü teyzesini daireler çizerek koşturuyor ve sonra ritmini bozuyordu. Lidya ise kolayca yakalandığı için sadece küçük bir gün ışığıyla aptallık karışımıydı.

Yine de zaman zaman bebek zekâsı da ortaya çıkıyordu çünkü ne zaman sinirlense, Vaughn'un arkasına saklanıp Kara'ya suratlar yapıyordu.

Oğlum ve yeğenim birbirlerine hiç benzemiyordu. Oğlumun koyu saçlarıyla annesinden aldığı renk değiştiren gözleri varken, yeğenim annesinin yüz hatlarına sahip, platin sarısı saçlı bir kızdı. Kosta'dan aldığı tek şey gözleriydi.

Lidya, Vaughn'dan tam iki hafta sonra doğmuştu ama onun aksine çocuk gibi davranmayı seviyordu.

Sasha bana her zaman onların *çocuk* olduklarını, bu yüzden sırf mantıksız bir drama kralı ve kraliçesi gibi davranıyorlar diye gözlerimi devirmemem gerektiğini hatırlatıyordu.

Bu çocukları en çok seven iki kişi, onların sağlıklı beslenme ve alışkanlıklarının elçisi olan Anna'yla Karina'ydı. Karina, beklendiği gibi onları şımartıyordu ama beklenmedik olan şey, onların hayatının kontrolünü yeniden kazanmasına ne kadar yardımcı olduklarıydı.

Artık dış dünyadan korkmuyordu ve o küfürbaz küçük pislik, benden Viktor'u ona vermemi bile istemişti.

Şaka yapmıyordum. Kız kardeşim gerçekten orada durmuş, yüzünde hiçbir mimik olmadan ve ciddi bir yüzle, "Hey, Kirya. Viktor'u istiyorum, onu bana ver," demişti.

Son birkaç yıldır, Victor o yokmuş gibi davranmaya çalışırken kız kardeşim onunla açıkça flört ediyordu.

Victor'a, ona dokunduğu anda aletinin kesileceğini söylemiştim ama Sasha gülmüş ve bunun olmayacağını söylemişti.

Benim kabul edemeyeceğim kötü alışkanlıkları teşvik ediyordu. Elbette, Karina'nın bir yabancı yerine onunla olmasını tercih ettiğimi kimse bilmeyecekti. Arkadaşım di-

yebileceğim tek kişi oydu. Hiçbir zaman benden şüphe etmemiş, hatalarımı yüzüme vurmaktan çekinmemişti. Bazen aşırıya kaçsa da sorumluluk sahibiydi.

Bu denklemdeki sorun aslında Viktor'du. Karina'nın çok şımarık ve sürekli ilgi bekleyen biri olduğunu düşünüyor, -*benim* kız kardeşim olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile- bu yüzden ona dokunmayı reddediyordu.

Şimdi Anna'ya hediyeleri açmasında yardım ediyordu ve Karina'ya en ufak bir ilgi bile göstermiyordu. Burada olduğum düşünülürse, akıllıca bir davranıştı.

Vaughn teyzesinin şakalarından sıkılıp bana doğru koştu. Onu yakalamak için çömeldiğimde o minik kollarıyla boynuma sarıldı.

"Baba!"

"Merhaba, ufaklık. Kim kazandı?"

"Ben!" Kendini işaret ederek içini çekmişti. "Kara çok yavaş."

"Ben yavaş değilim, seni küçük şeytan!" Karina Lidya'yı yakalamaya çalışıyordu, Lidya ise çığlık atarak annesinin yanına koşuyordu.

"O yavaş," diye ona fısıldadığımda sırıttı.

"Bunu duydum!" Kara ters ters baksa da yeğeniyle ilgilenmeye devam etti.

"Anne, anne." Avuçlarını ona doğru açıp kapatıyordu.

"Annen bugün bize vakit ayıramıyor galiba," diye Sasha'nın duyacağı kadar yüksek sesle söylendim.

Başını kaldırdığında güzelliği karşısında donakaldım. Uzun sarı saçları sırtına dökülüyordu, çirkin Noel pijamaları içinde bile çok seksiydi. Anton, Viktor ve ben hariç, herkes o çirkin pijamaları giymişti.

Kosta da bu neşeli kalabalığın içindeydi. Karısı ona da aynı pijamadan almış, onu ikna etmek çok kolay olmuştu.

Sasha, elinde tuttuğu oyun parçasını Anton'a verip bize doğru yürüdü.

"Beni mi çağırdınız?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hayır, sana kızgınız," dedim gözlüğümü düzelterek.

"Sana kızgınız," diye sadık bir yoldaş gibi oğlum da tekrar etti, kollarını bile kavuşturmuştu.

"Onun drama kralı olduğunu söylüyorsun ama bunu ona kim öğretti acaba?" Omzuyla hafifçe bana vurdu. "Ben kesinlikle kindar biri değilim ve herkesin gitmesi için onlara dik dik bakmam."

"Seni kendime ayırmak için tüm bu haftanın bitmesine hazırım."

"Her zaman öylesin. Değil mi, bebeğim?" Vaughn'u gıdıkladığında, oğlum savaşı tamamen unutarak kıkırdadı.

Sözümü geri alıyorum. O kadar da sadık bir yoldaş değil.

Elini göğsüme koyarak gömleğimin yakasını düzeltti. "Eğlenmek için huysuzluk yapmak yerine bize yardım etmeye ne dersin?"

"Pas geçmek zorundayım."

"Eğer yaparsan, sana daha sonra özel bir hediye verebilirim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne tür bir hediye?"

Ağzına fermuar hareketi yaparak kilitledi ve anahtarı attı. "Ama seveceğine söz veriyorum."

"Seveceğim, ha?"

"Hı-Hımm."

"Buna hayır diyemem, biliyorsun."

"Evet!" Gülümsedi ve Vaughn'u kollarımdan almadan önce dudaklarımdan öptü.

Vaughn tüm gücüyle ona sarılırken bana küçük bir melek gibi gülümsüyordu.

Bütün hayatımı aileye inanmadan yaşamıştım. Kendi ailem olacağını hiç hayal etmemiştim ama bu iki insan, hem baba hem de koca olmaktan gurur duymamı sağlamıştı.

Uzun zaman boyunca bir amaç aramış ve bunun büyük şeyler, prestijli bir konumla sonsuz para olduğunu düşünmüştüm.

Oysa bu, her adımımda bana meydan okuyan ama yine de beni koşulsuz seven bir kadın ve bana rol modeliymişim gibi bakan bir erkek çocuğa sahip olmak kadar basitti.

Sasha'yı belinden tutarak alnından öptüm. "Teşekkür ederim."

Bana güzel bir gülümsemeyle baktı. "Ne için?"

"Ailem olduğun için, Solnyshko."

"Asıl ben sana teşekkür etmeliyim." Bana baktı. "Sonsuza dek kaybettiğimi sandığım bu mutluluğu bana verdiğin için teşekkür ederim, Luchik."

Çenesini kaldırıp onu öptüğümde oğlumuz en iyi amigoymuş gibi alkışladı.

Parçalanmış ruhlar olarak tanışmıştık ama şimdi birbirimizi yeniden bir araya getiriyorduk.

Her seferinde bir parça.

Ayrı varlıklardık ama şimdi bir bütündük.

Ben onundum.

O da kesinlikle benimdi.

Ölüm bizi ayırana kadar.

SON

SONRA NE OLACAK?

Canavarımın Kalbi'ni okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Beğendiyseniz, lütfen sayfama bir geri dönüş bırakın. Desteğiniz benim için çok önemli.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmak istiyorsanız, *Facebook* grubu *Rina Kent's Spoilers Room*'a katılabilirsiniz.

Sırada, *Legacy of Gods* serisinin tamamını içeren *God of Ruin* var.

RINA KENT'İN DİĞER ESERLERİ

Yazarın diğer kitapları ve okuma sırası için lütfen şu adresi ziyaret edin:

www.rinakent.com/books

YAZAR HAKKINDA

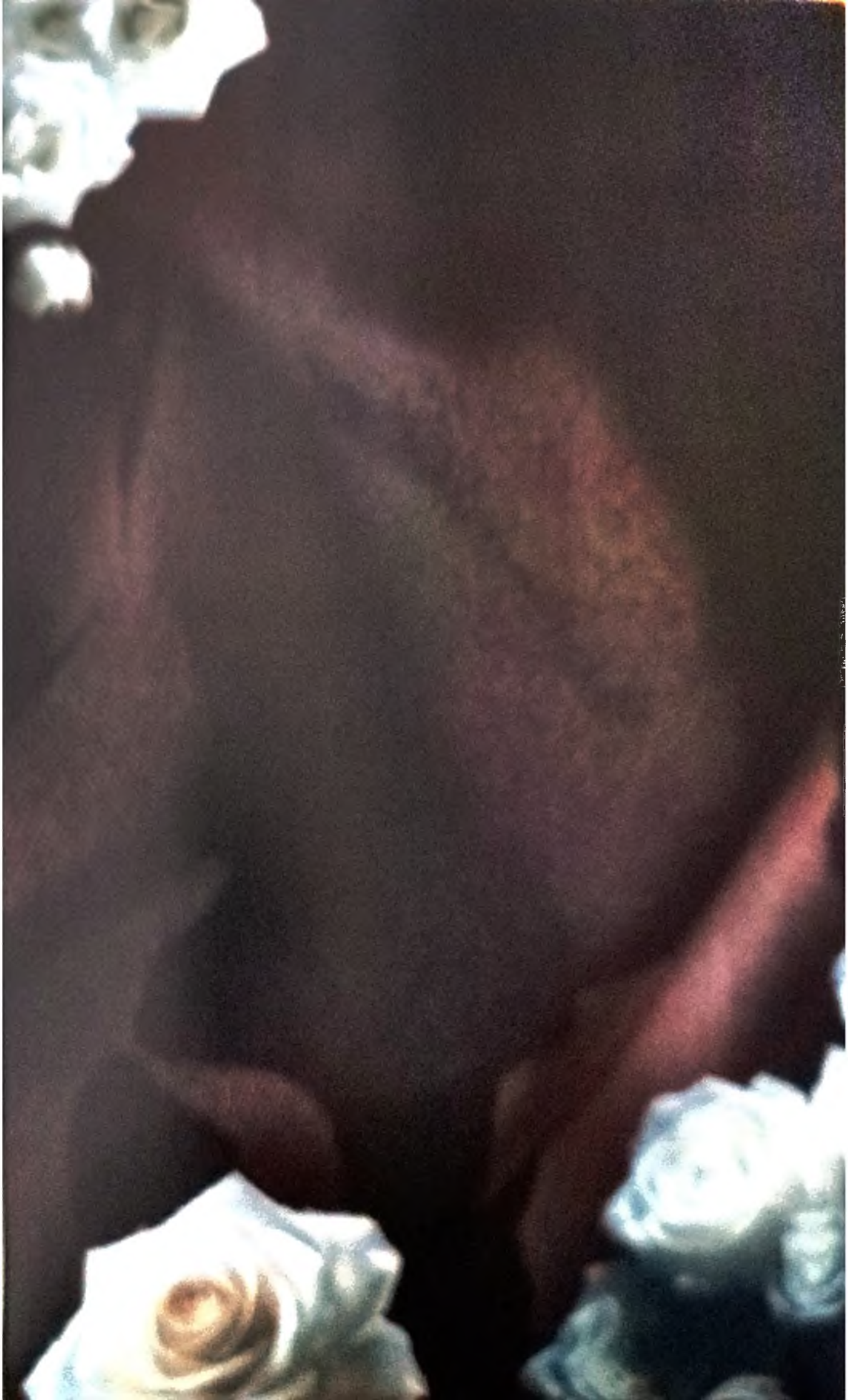
Rina Kent, USA Today ve uluslararası çok satan yazar olup, düşmanlardan âşıklara dönüşen romantik hikâyeler yazmaktadır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve sürprizler beyninin besin kaynağıdır. Ancak bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmekten hoşlanır, bu yüzden umutlarınızı henüz yok etmeyin.

Kahramanları, anti-kahramanlar ve kötü adamlardır çünkü o her zaman kimsenin sevmediği erkeklere âşık olan tuhaf kızdır. Kitapları gizem, sağlıklı bir doz kaygı, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutkuyla doludur.

Rina özel günlerini Londra'da geçirir, bir sonraki hikâyesinin fikrini hayal eder veya bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi güler.

Rina'yı aşağıda bulabilirsiniz:
Website: www.rinakent.com
Neswsletter: www.subscribepage.com/rinakent
BookBub: www.bookbub.com/profile/rina-kent
Amazon:www.amazon.com/Rina-Kent/e/B07MM54G22
Goodreads:www.goodreads.com/author/show/18697906.Rina_Kent
Instagram: www.instagram.com/author_rina
Facebook: www.facebook.com/rinaakent
Reader Group: www.facebook.com/groups/rinakent.club
Pinterest: www.pinterest.co.uk/AuthorRina/boards
Tiktok: www.tiktok.com/@author.rinakent
Twitter: twitter.com/AuthorRina

O bir canavardı.
Ben ahlakı ya da duyguları olmayan bir adamdım.
Bu kadar ileri gitmemin tek nedeni hükmetmek istememdi.
Hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramayacaktı.
En azından planım öyleydi.
Şimdiyse tek amacım, bana ait olan kadını geri almak.
Sasha her şeyin bittiğini düşünse de biz daha yeni başlıyorduk.
O benim kadınımdı. Partnerim. Karım.
Benim.
THQ
0056460
ZED
YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR
renkitap.com
REN